XXV. évfolyam 17. szám Ára: 1,80 Ft 1969. április 24.

Ludas Matyi

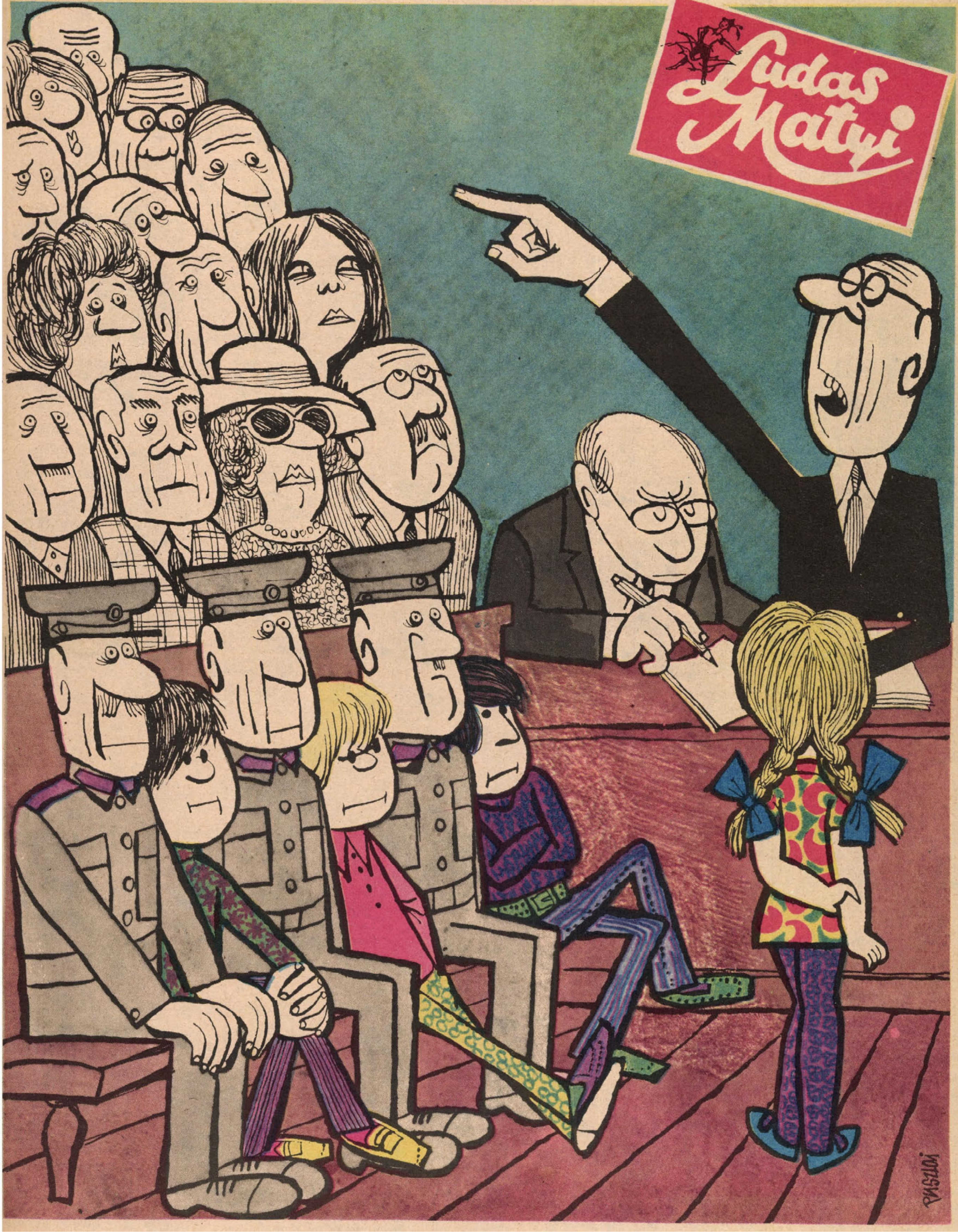

FIATALKORÚAK A BÍRÓSÁG ELŐTT

– Az erotikus részletek megtárgyalása előtt a felnőttek hagyják el a termet!

Pusztai Pál rajza

KEDVES LUDAS!

VAN — NINCS

Van tranzisztoros rádió, nincs elem, van szifon, nincs hozzá patron — tudom, unalmas téma. Csak azért mondtam, mert van még ilyen dolog elég.

RÁDIÓ-TV ujság

Például:

Van a tévének színes *kísérleti* adása. Az új tévék jelentős részét úgy adták el, hogy egy körülbelül 100 forintos alkatrész beépítésével ezek az adások — fekete-fehérben — vehetők lesznek. Aztán kiderült, hogy ezek az alkatrészek ezer forintba kerülnek, de nem kaphatók sehol. Majd lesz... Egyszer...

Van a rádiónak sztereo adása. Adtak már el egy rádiótípust azzal, hogy sztereo, aztán kiderült, hogy még véletlenül sem az. Aztán **megígérték, hogy lesz** sztereo-rádió. De nincs. Csak adás. Hogy mikor lesz sztereo-rádió? A Videoton budapesti kirendeltségénél **azt mondták, hogy van már,** csak a kereskedelem nem rendel. A kereskedelem úgy nyilatkozik, hogy ők már **rendeltek, de a gyár még nem készítette el.**

Addig a kedves néző csak a Rádió- és Televízióújság hasábjain gyönyörködhet ezekben a műsorokban. Ez is valami!

— ő —

RÖVID A PERON

Nagyon örültünk, amikor átadta a forgalomnak a MÁV a második vágányt. ***Annak még inkább, hogy*** *Pusztaszentistvánon is elkezdték a peronépítést. Annak viszont kevésbé örültünk, hogy olyan rövidre tervezték, hogy az utolsó kocsik már szinte a nyílt pályán állnak meg. Itt leszállni fárasztó és veszélyes, a felkapaszkodás viszont nehézkes. Orvoslást kérünk panaszunkra.*

Pusztaszentistváni utasok

FAGYI

— Kérek egy forintos fagylaltot! — mondtam szomjúságtól tikkadtan a pénztárosnőnek.

— Csak kétforintos fagylaltot tudok adni — válaszolta szigorúan.

— Ám legyen — bólintottam alázatosan. Utánam egy nyolc év körüli kisfiú lépett a pénztárhoz, hogy pillanatok múlva lógó orral álljon odébb. Ugyanis a gyerek valóban csak egy forinttal rendelkezett. Mielőtt eltört volna a mécses, gálánsan felajánlottam anyagi segítségemet. De miután nem vagyok olyan vagyonos, hogy minden gyereket kisegítsek, aki betéved a Semmelweis utcai Gourmand-cukrászdába, mély tisztelettel kérdem:

Tekintve, hogy nem krémfagylalt automatáról van szó, hanem egyszerű, hagyományos kanállal mért fagylaltról, miért nem árulnak egyforintos adagot is? Hiszen köztudomású, hogy ez a népszerű hűsítő elsősorban az önálló keresettel nem rendelkező gyerekek csemegéje.

(g—os)

VIDÉKI „PRODUKCIÓ"

Április 1-én mutatták be városunkban az ORI „Ki van az álarc mögött?" című műsorát.

A műsor tetszett — a műsoron kívüli produkciók már kevésbé. A színpadon üldögélő — és nyilván unatkozó — Atlantisz-együttes tagjai aktív társalgásba kezdtek az OKISZ-Labor manökenjeivel, akik fellépésre várva, a kulisszák mögött ácsorogtak. Mi, nézők, hogy kíváncsiságunkkal ne zavarjuk őket, arra gondoltunk, ultizunk egyet, amíg ők magánügyeiket elintézik. Aztán eszünkbe jutott: borsos áron vettük a jegyet, jól nézünk ki, ha még a kártyán is veszítünk majd, dupla költség, dupla méreg, kell ez nekünk?

A színpadon zavartalanul folyt tovább az „arénázás". A színfalak mögül előtűnt például egy női láb és elkezdett klampírozni a zongorán. A zenekar tagjai ezen olyan jól mulattak, hogy még a zenélést is abbahagyták.

Egyik népszerű komikusunk, aki szintén szerepelt a műsorban, kétszer is megszakította magánszámát, és rendre intette a viháncolókat. Úgy látszik, nemcsak a közönséget, hanem őket is zavarta ez a „játék".

Jó lenne, ha a legközelebbi fellépés előtt, a rendező százszor leíratná a zenekar tagjaival és a manökenekkel: „A vidéki közönség is — egy kicsit közönség." Talán még hasznukra lehet...

M. A., Szekszárd

FOTÓZZON A LUDASNAK!

SZEGEDI PLAKÁT

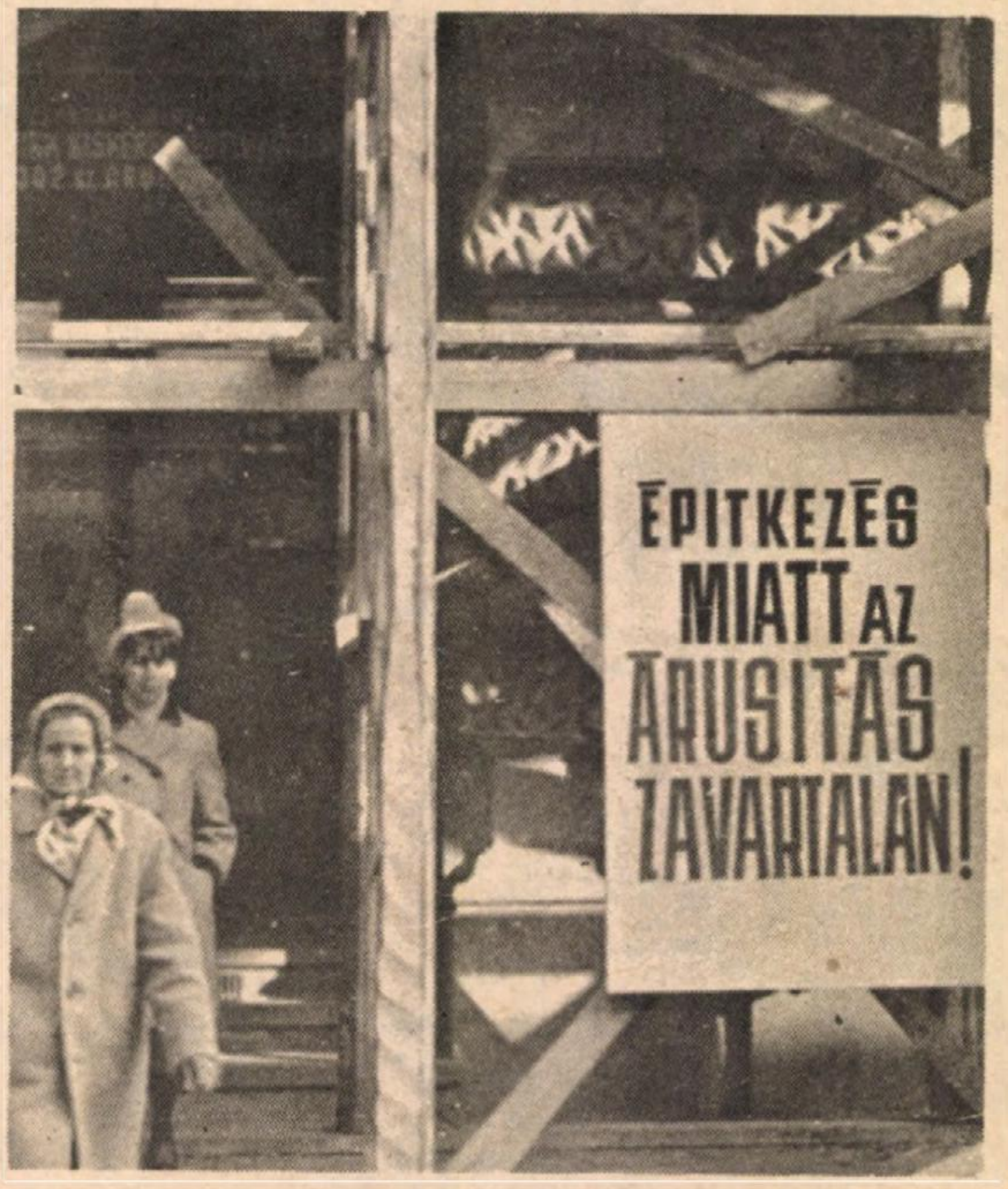

(Reméljük azért, hogy **az építkezés után is** zavartalan lesz a kiszolgálás!)

Beküldte: Sigmond Sándor, Szeged, Kígyó u. 5.

A CÍMZETT VÁLASZOL

Dr. Réz Albert tanárnak, a Ludasban közölt észrevételére elmondjuk, miért áll „Széchenyi a palánk mögött" már két éve.

A restaurálási terv az emlékmű szétbontása előtt készült, s mivel a talapzat különleges árnyalatú vörös gránit köveinek beszerzése akkor nem volt lehetséges, a terv a sérült felületek foltozását, egyes helyeken műanyaggal való kiegészítését írhatta elő kényszerű megoldásként. Bontás után kiderült, hogy a talapzatot burkoló egyes gránitlapok olyan vastagok, hogy szétfűrészelve elegendőek lesznek a sérült részek pótlására. Az is a bontáskor derült ki, hogy a szobor téglából épített talapzati magja szétfagyott és veszélyezteti az emlékmű statikáját.

Mindezek következményeként, új restaurálási tervet kellett készíteni. És nemcsak a talapzat, a bronzszobrok javítását is elvégeztettük. Jelenleg a befejezési munkálatok folynak, az emlékmű 1969. május 1-re elkészül.

Kurcz György főosztályvezető
Fővárosi Tanács V. B.

GARANCIA ÉS ALKATRÉSZ

1968 október havában vásároltam egy 350-es Jáwa motorkerékpárt. Sajnos, nem sokáig örülhettem neki, mert hamarosan elromlott. Kecskeméten a szerviz elvállalta ugyan a garanciális javítást, de hosszas várakozás után arról értesültem, hogy nincs pótalkatrész. Az sem vigasztal, hogy júliusban már lesz.

Kérném az illetékeseket, segítsenek hozzá, hogy mielőbb használhassam a járművemet. Ha nincs alkatrész, cseréljék ki a motort, vagy vegyék vissza.

Gulyás György
Lászlófalva, Sallai út 1.

AZ ÍGÉRET SZÉP SZÓ...

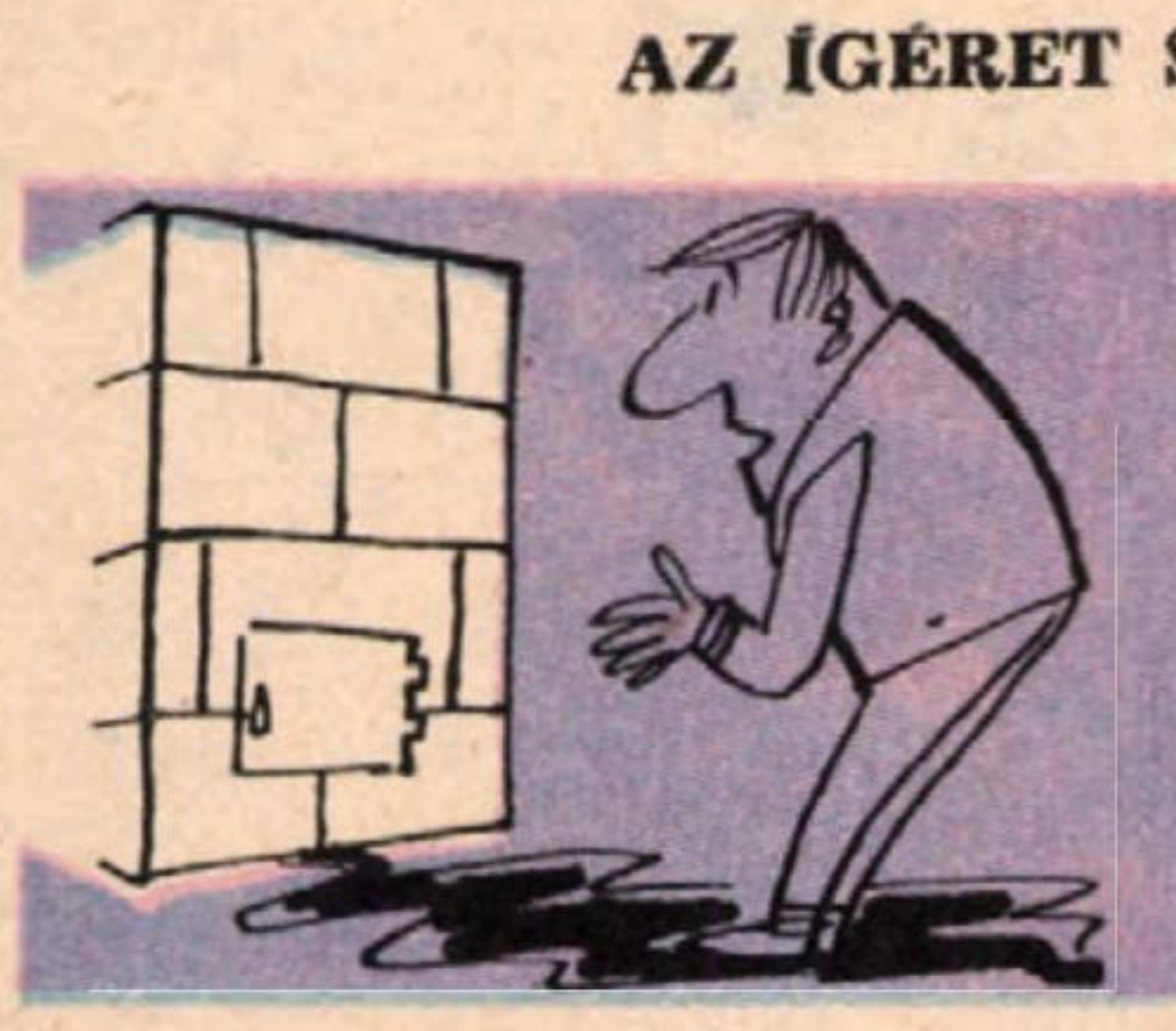

Az elmúlt nyáron vásároltam egy olajtüzelésű cserépkályhát, arra gondolva, hogy nemcsak fűtök vele, de a mutatós holmi lakásom dísze is lehet. Sajnos, csak az utóbbi elképzelésem valósult meg.

A rengeteg műszaki hiba, az állandó olajfolyás arra késztetett, hogy írjak a Komárom megyei Kályhacsempegyártó és Építő Vállalatnak. Minden levél nyomán kijöttek, elismerték panaszom jogosságát és ígéretet tettek annak orvoslására. Négyszer írtam, négyszer ígértek. Remélem, hogy újabb panaszom nyomán a hibát kiküszöbölik.

Bódi József
Bp. XX., Szilágyi Dezső utca 48.

FANTÁZIA VAGY FIGYELMETLENSÉG?

Feszült izgalommal olvastam minap Christa Speer tragikus halálának, s gyilkosa nyomrakerítésének történetét, nem is egy, de két hazai képeslapban: a Tükör április 8-i és a Képes Ujság április 5-i számában. A két cikkből megtudtam, hogy Christa Speert 1967. március 3-án (Tükör), illetve április 21-én (Képes Ujság) gyilkolta meg Erich Wolf butzbachi gépkocsivezető. Kiderült a két újságból az is, hogy a szerencsétlen lány holttestét a gyilkosság napján találta meg egy sétáló (Képes Ujság), illetve a gyilkosság elkövetése után egy hónappal bukkant rá a rendőrség egy tóban (Tükör). A legizgalmasabb a dologban az volt, hogy a bűnöst egyik alvilági barátja jelentette fel, bosszúból, (Képes Ujság), node viszont a rendőrség nyomozta ki a tettest, a televízió segítségével, méghozzá úgy, hogy kikutatták: hol vásárolta a rajta levő zöld miniruhát (Tükör). Figyelemre méltó az ügyben az is, hogy a csinos áldozat arcvonásai a víz alatti tartózkodás alatt felismerhetetlenné váltak, ezért nem nyújtottak semmilyen segítséget a nyomozásnak (Tükör), viszont a megtalálása után készült fényképét kifüggesztették szerte a környéken, mint útbigazító támpontot (Képes Ujság).

Mindezek figyelembe vételével két eset lehetséges: vagy két különböző bűnügyről tudósít a Tükör és a Képes Ujság, melynek történetesen azonos nevű a tettese és az áldozata — bár ez nem valószínű, mert mindkét lap közli a gyilkos fényképét, vagy —, de ezt nem is merem feltételezni — a „Sie+er" című képeslapból kiollózott riport fordítói voltak fantáziadúsak és figyelmetlenek...

— it —

DRÁGA A KONZERV

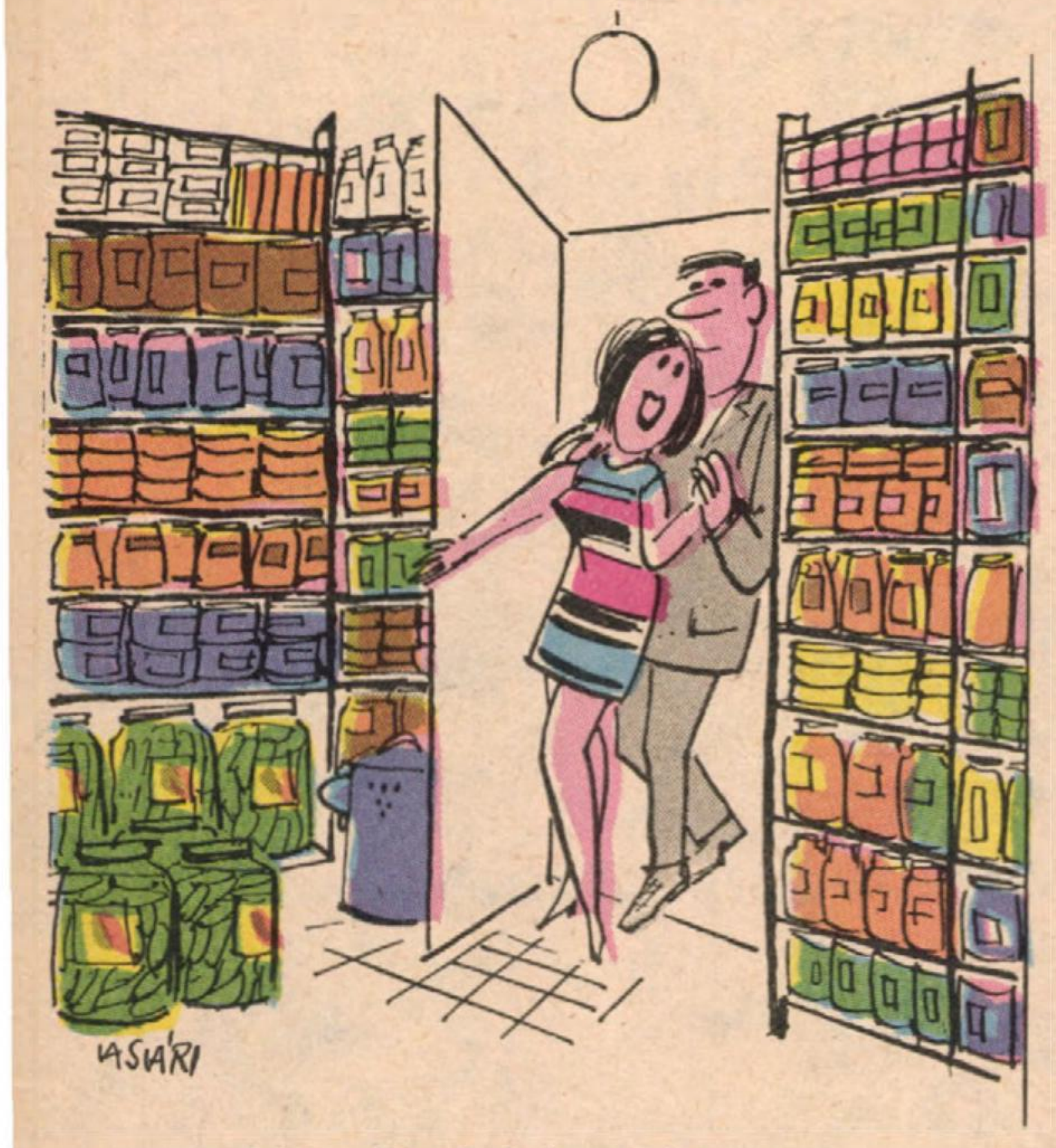

– Látja, Pista? A hozományom...

NIXON POLITIKÁJA

Dallos Jenő rajza

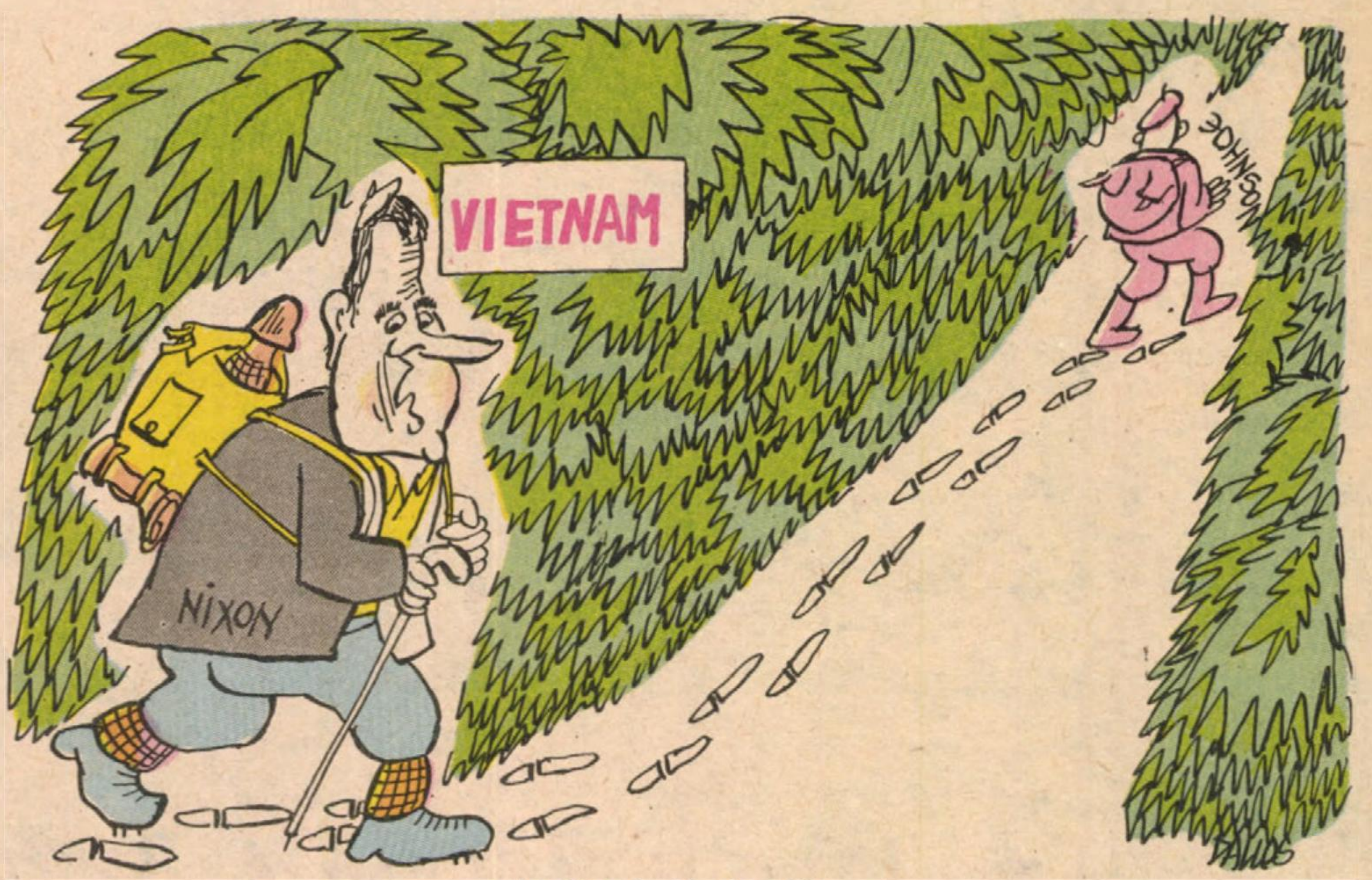

Valaki már járt itt előttem...

ÚJ TUDOMÁNYAG

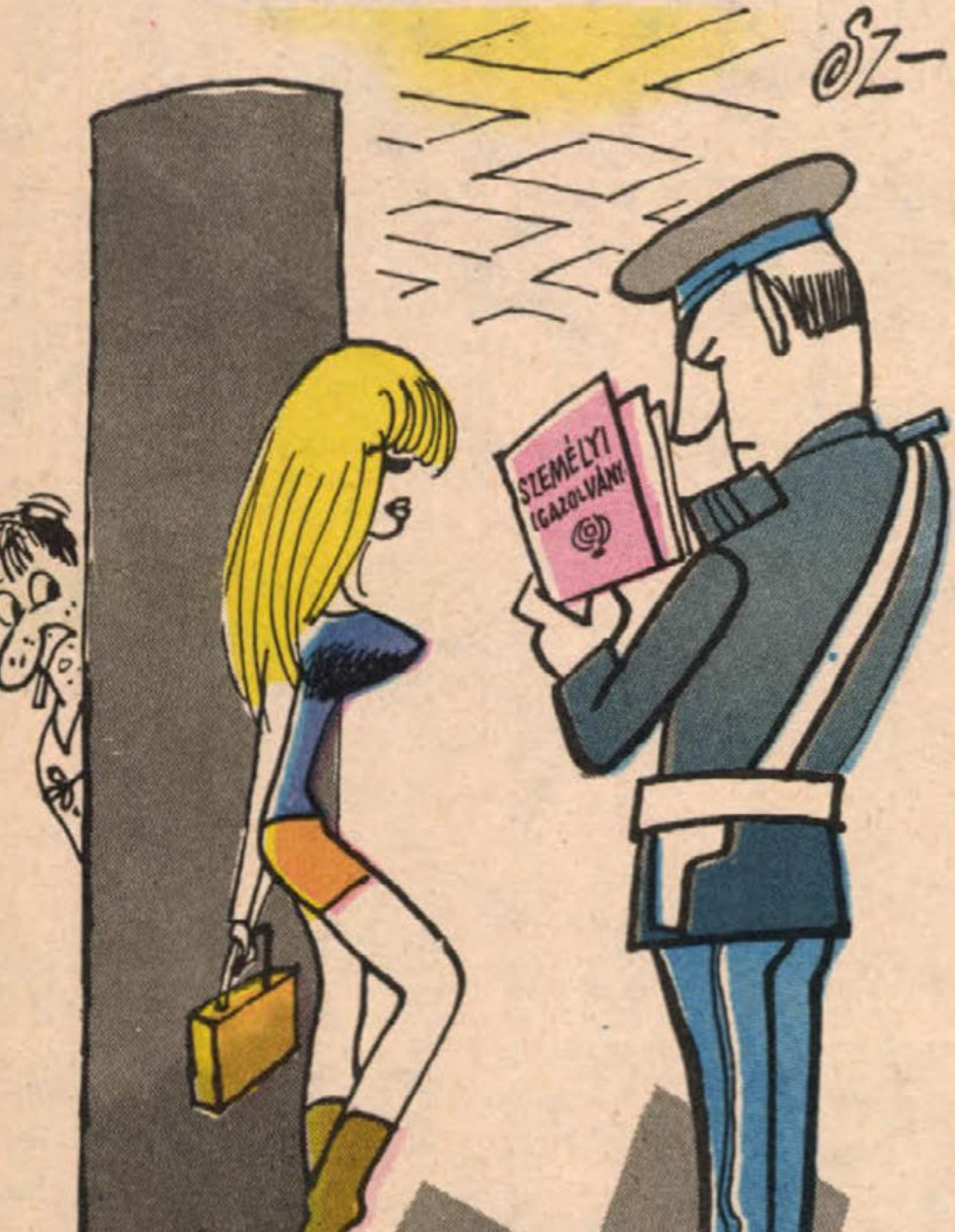

Személyiségvizsgálat

TANULJUNK MOSOLYOGNI!

Kitűnő kollégám, Komlós János, arról írt a Magyar Hírlapban, hogy nálunk nem tanítják meg beszélni az embereket. „Képtelenek vagyunk a modern élet ritmusában a mai feladatok, követelmények szerint röviden, tömören tárgyiasan állítani, tagadni, kérdezni. Otthon még elboldogulunk. A nyilvánosság előtt menthetetlenül beszédgörcsöt kapunk, vagy pózolunk."

Komlós Jánosnak igaza van, de azt még hozzátenném: mosolyogni sem tudunk. Ezt sem tanítják nálunk sehol. Otthon, a magánéletben, még könnyebben megy a mosolygás, de a nyilvánosság előtt megfagynak az arcok. Mindenki komoly, és gondterhelt. A homlokon ünnepélyes redők jelennek meg, a szemöldökök összefutnak, jelezvén, hogy most komoly dolgokról lesz szó.

Múltkoriban a tévé-híradó beszámolt egy nyugati miniszter bukásáról, aki különböző panamák miatt, pártja követelésére, távozni kényszerült a kormányból. A minisztert megostromolták a riporterek, amikor elhagyta a miniszterelnökség épületét, és miközben egy-két mondatot odavetett az izgatott újságíróknak — mosolygott! Nem nevetett, nem, erre semmi oka nem volt, de az arcáról derű sugárzott. S ezek után egy vállalati igazgató nyilatkozott az elmúlt félév eredményeiről, és olyan komor volt, mint — elnézést kérek a hasonlatért —, mint egy sűrű, sötét erdő, éjszaka, ha viharfelhők takarják el a holdat. Vagy mint egy gyászhuszár. Pedig jó híreket közölt velünk. Eredményekről számolhatott be.

Nálunk, fontos beosztásban, pontosabban: valamennyire is fontos beosztásban, nyilvánosság előtt, nem illik mosolyogni. Egy vállalati osztályértekezlet előadója is gondosan vigyáz arra, hogy az arcán a mosoly halvány jelét se lehessen felfedezni. Attól tart ugyanis, hogy akkor nem fogják fontos embernek tartani, és a munkáját is lebecsülik. Pedig az emberek néha jobban odafigyelnek az előadó arcára, mint arra, amit mond. És hálásak egy kis mosolyért még akkor is, ha az a mosoly csak bujkál a szájszögletben. Hálásak és megkönnyebbülnek. A legkisebb mosoly is többet ér — nagyon sokszor —, mint tíz szépen megfogalmazott mondat. Néha többet is mond. A legkisebb mosoly is eljut az emberek szívéhez, míg a szó esetleg süket fülekre talál és elvész valahol a levegőben.

Tanuljunk meg mosolyogni! Kifizetődik!

Tanuljunk meg mosolyogni a nyilvánosság előtt. A tiszta szívű, tiszta lelkiismeretű ember nyugodtan mosolyoghat. Itt természetesen nem a száj elhúzására, a fogak kivillantására gondolok, hanem arra a mosolyra, amely azok arcán jelenik meg, akik szeretik az embereket.

Valaki azt mondta nekem, midőn elmeséltem e cikk témáját és a véleményét kérdeztem:

— Ugyan, menj már! Komoly időket élünk!

No, de ennyire?!

Mikes György

ELLENŐRZÉS

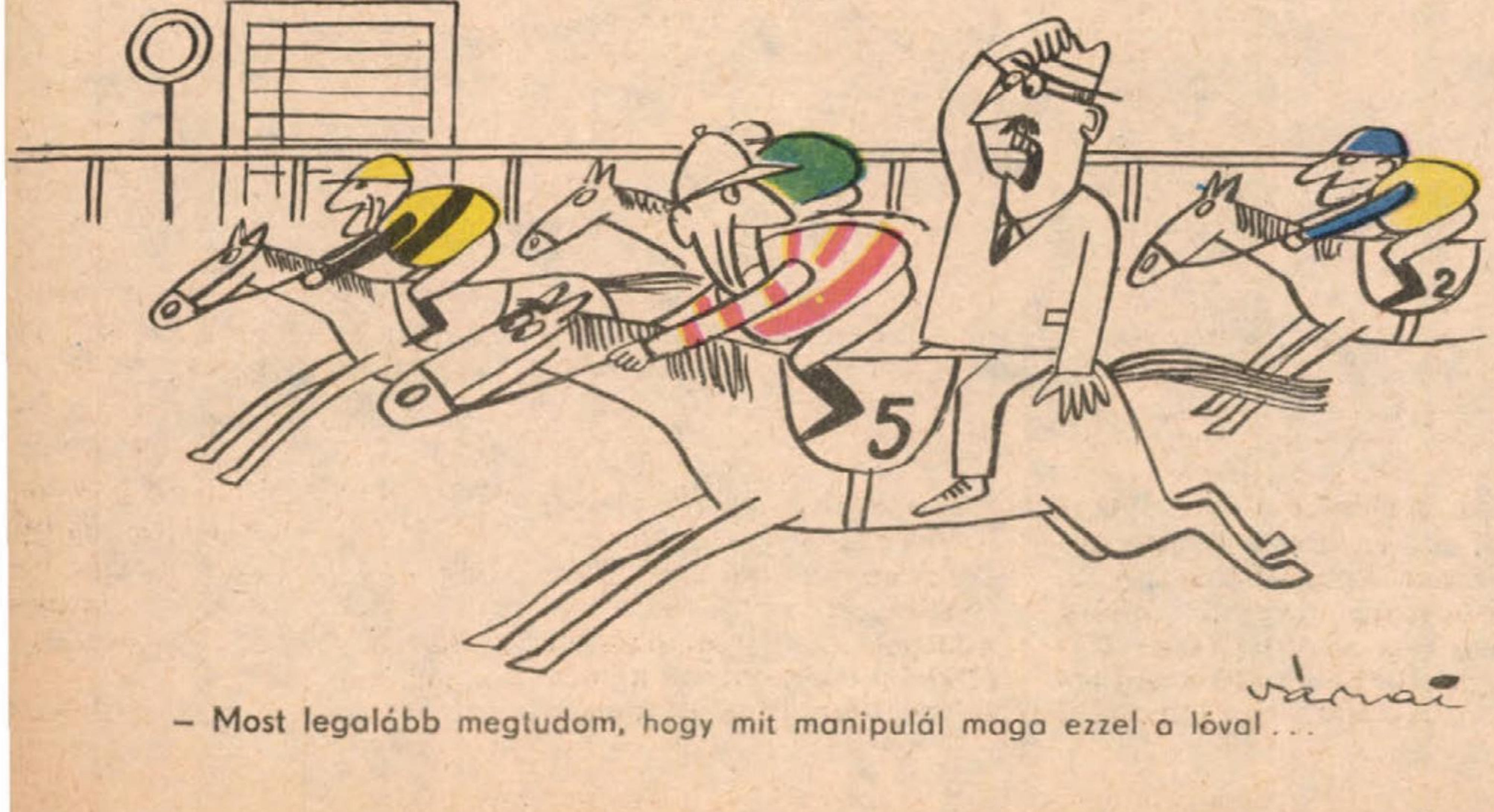

– Most legalább megtudom, hogy mit manipulál maga ezzel a lóval...

1969, A GYERMEKI JOGOK EVE

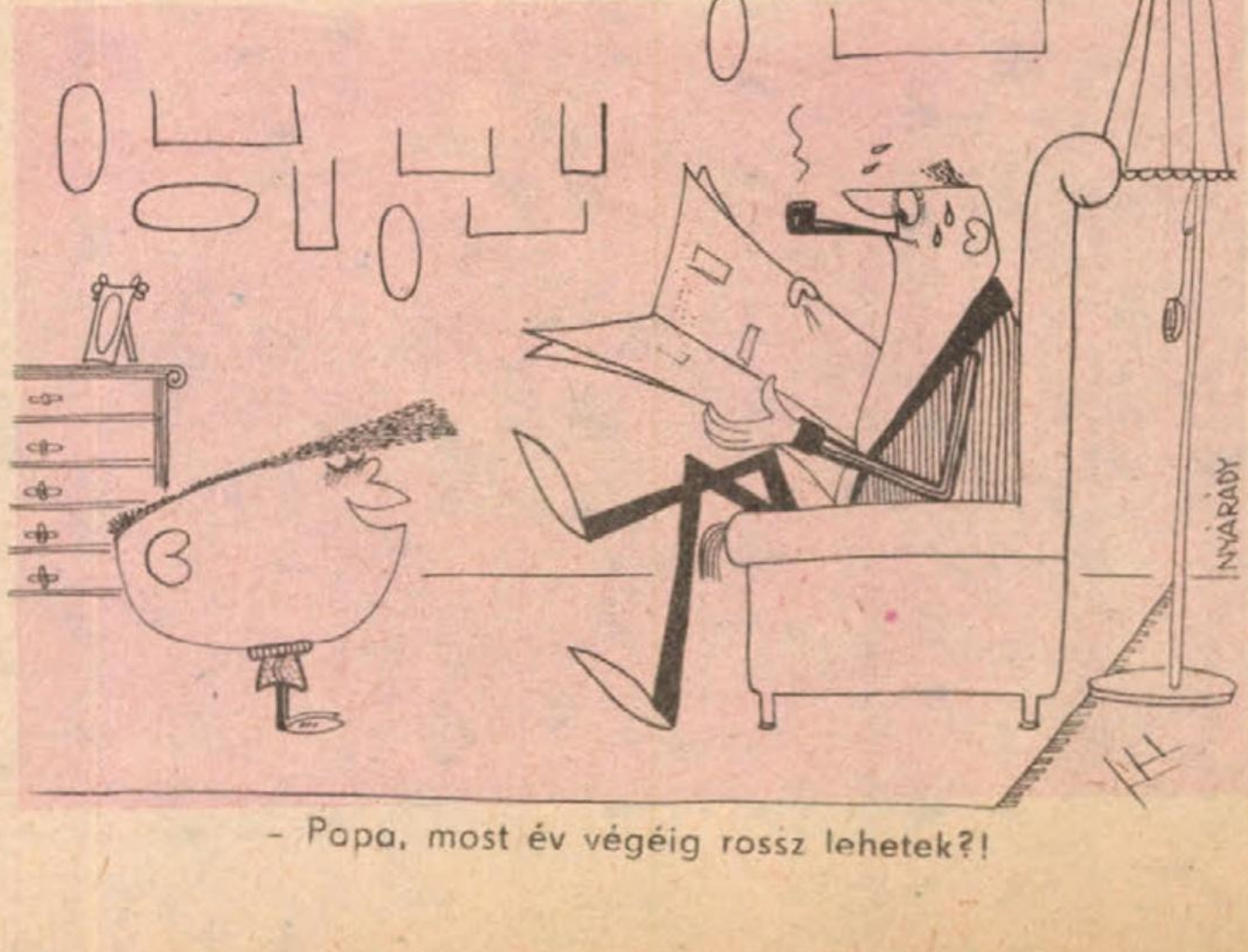

– Papa, most év végéig rossz lehetek?!

MORCOS ALAK

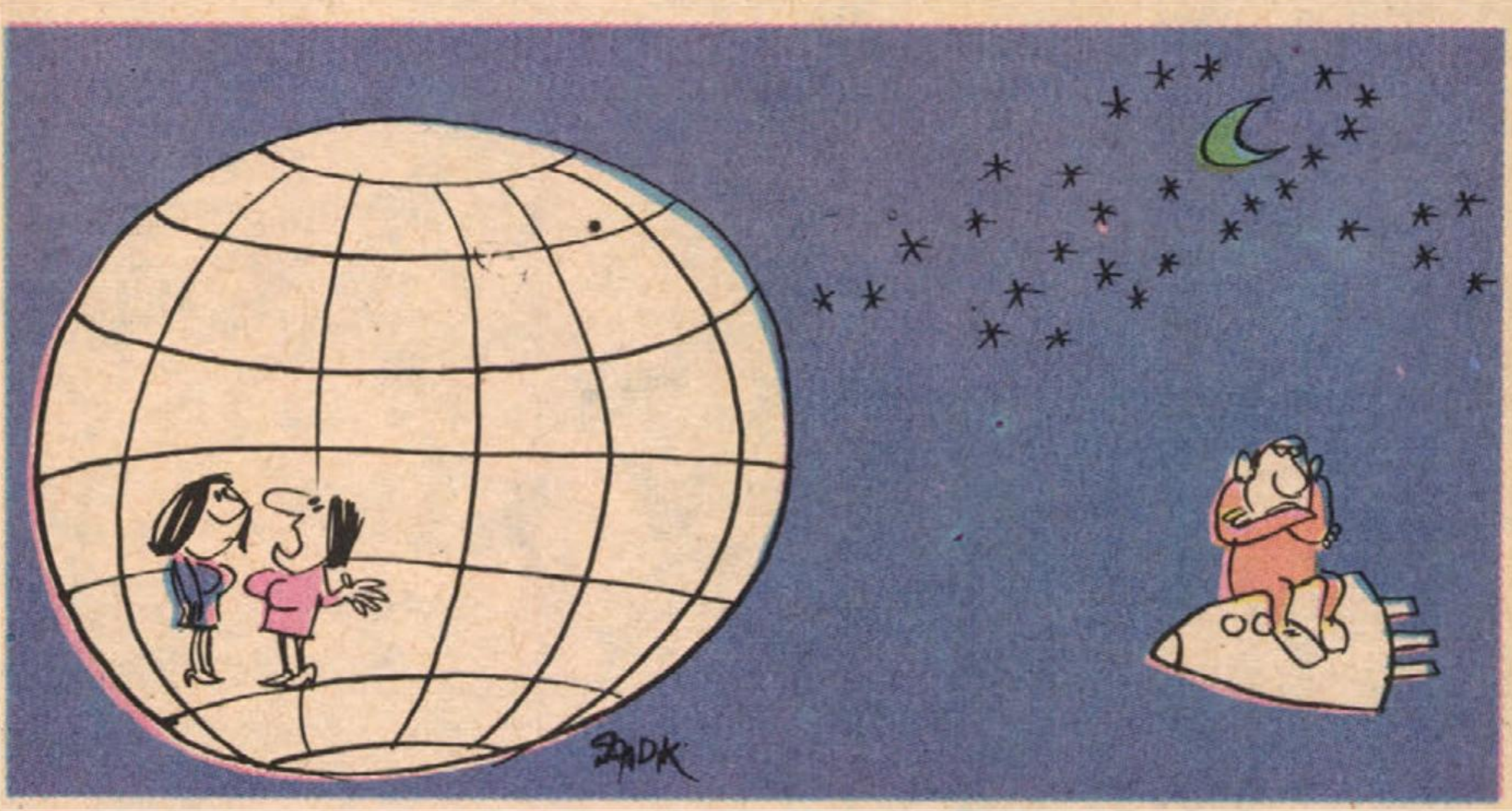

– Mindig megsértődik.

IRIGYSÉG

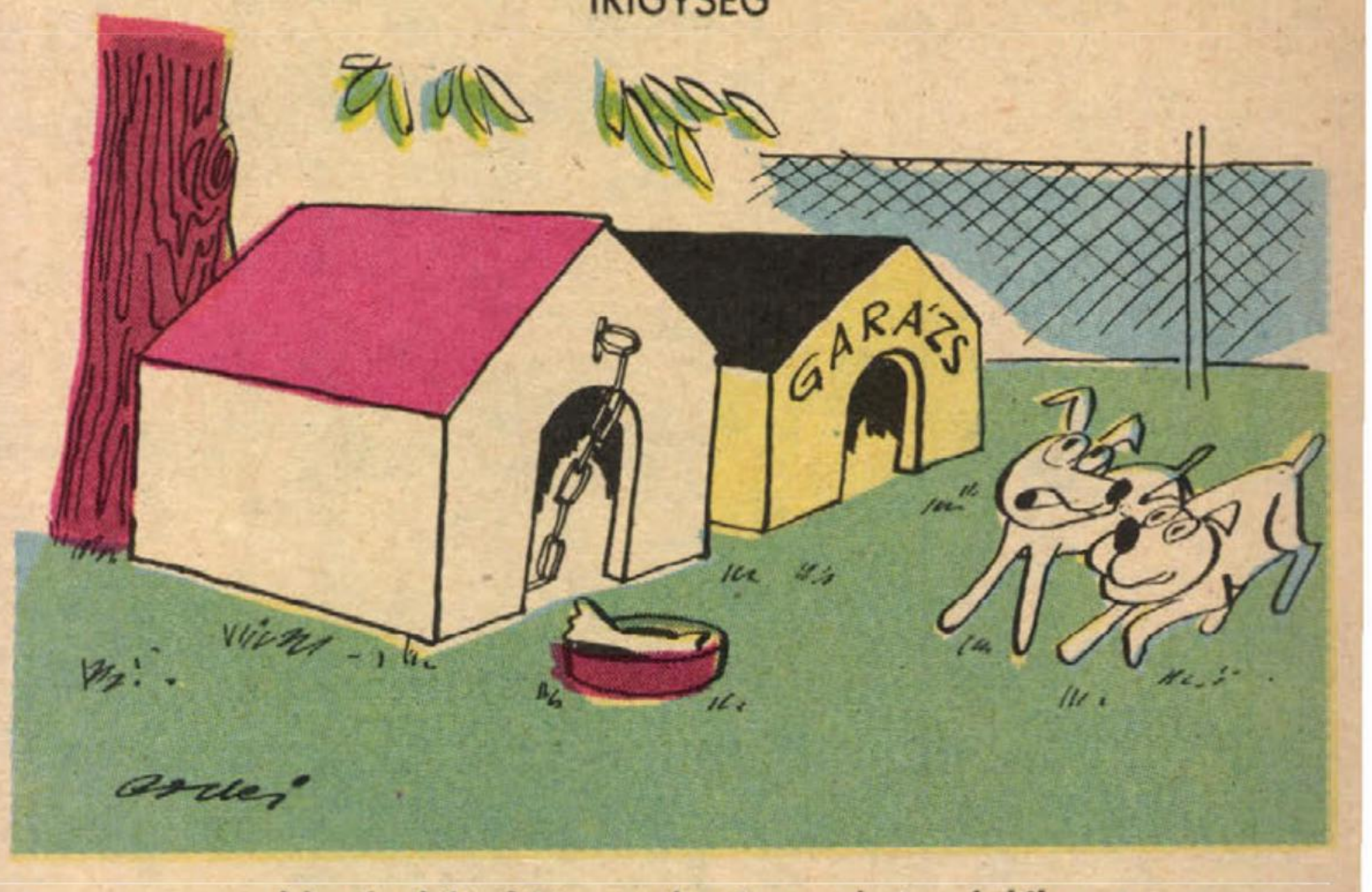

– Idenézz! Itt biztos valami nagykutya lakik...

ALKUDNI TUDNI KELL!

Mindig örülök, ha újra és újra felfedezzük a spanyolviaszt. Most például egy kereskedelmi igazgatóról olvastam, aki négy országban járt és kétmilliárdos üzletet kötött. Ez már döfi! — mondtam magamban —, a gyártó vállalat kereskedelmi igazgatója nem sokat teketóriázott, egy-kettőre eladta a magyar árut, aztán már indult is hazafelé. Helyesen írja a cikk, hogy így van ez, ha az ipar felelős képviselője jelen van az üzletkötésnél, és azonnal válaszolhat igennel vagy nemmel, adja vagy nem adja az árut annyiért, amennyiért kérik. Az ötezer kilométeres út egyik állomásán például a kereskedelmi igazgató negyvenöt rubelt kért a gyár egyik árucikkéért, a partner harmincnyolcat ajánlott. Megkezdték a tárgyalást, s *megegyeztek negyvenkét rubelben.* Az igazgató tudta, hogy ilyen nagy rendelés esetén a gyárnak ez az ár megfelelő és azonnal dönthetett.

Az üzletkötésnek ezt a mozgékony és korszerű formáját igazán érdemes volt újságcikkben üdvözölni. Hadd lássa még az utókor is, hogyan dolgozott egy magyar kereskedelmi igazgató 1969-ben! Nem követhetjük el azt a hibát, amit a régi újságírás elkövetett. Nem hagyta ránk a korabeli ipar tapasztalatait. Honnan a csudából is tudtuk volna, hogy az üzletkötéshez a gyár üzletszerzőjének (kereskedelmi igazgatójának) ki kell utaznia a világba és alkudni is tudnia kell? Sőt, tudnia kell azt is, milyen eladási ár felel meg az ő gyárának, hogy még a tisztes haszon is benne legyen? Még arról sem volt fogalmunk, hogy Mari néni Dévaványáról is így ajánlotta szerte az országba csirkéit és libáit valamikor. A nagyobb tételek eladása miatt pedig személyesen beutazta az országot, és gyakran átrándult Bécsbe, vagy akár Berlinbe is, hogy húsz-harminc ketrec élőbaromfit eladjon, méghozzá olyan áron, ami vevőjének és saját magának egyaránt megfelelt.

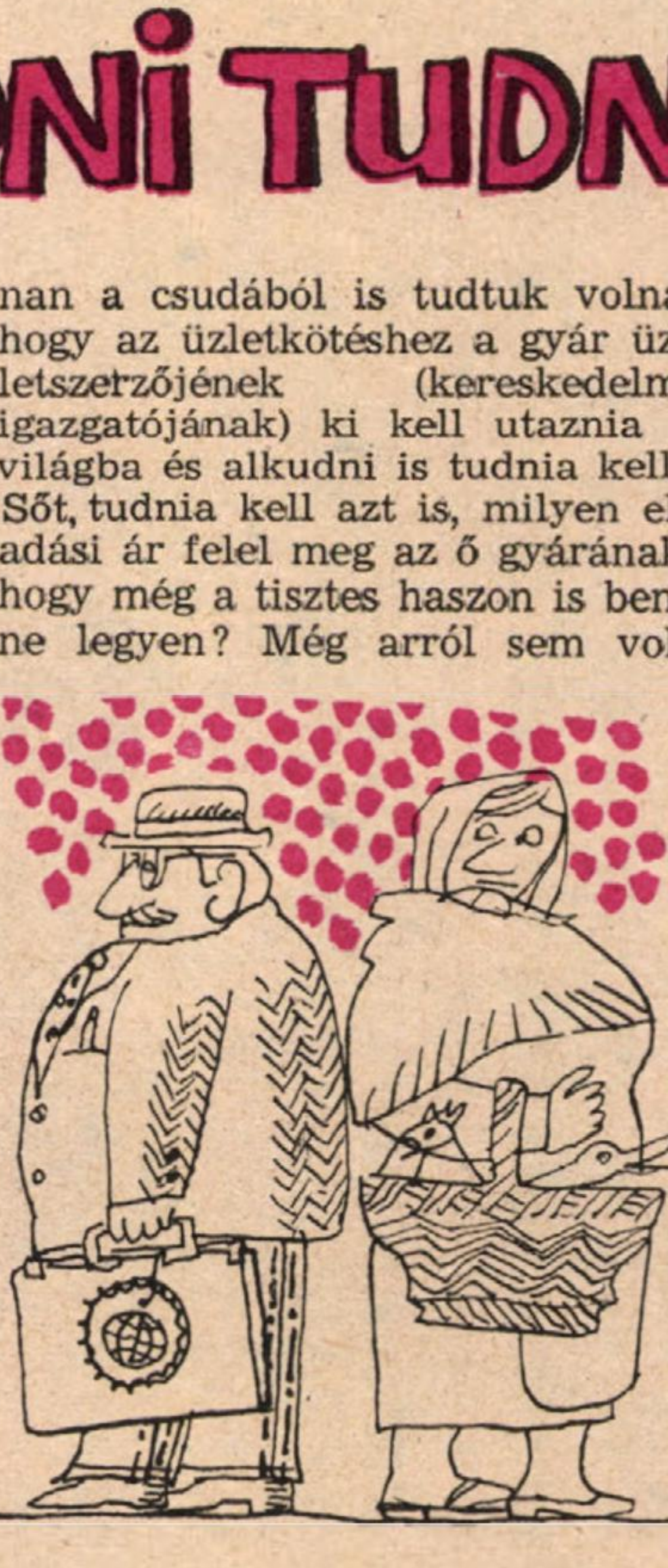

Mindezt nekünk, a korabeli sajtó hanyagsága miatt, most kellett feltalálnunk.

Olvastam továbbá a cikkben, hogy a közvetlen tárgyalások nemcsak a rugalmas árpolitikát teszik lehetővé, de — sok más előny mellett — módot adnak kölcsönös tipp-ajánlatokra is. *„Én ezt vennék, ha gyártanád, én ezt is gyárthatnám, ha érdekelne és megvásárolnád.”* Erről is elmulasztották írni a korabeli magyar sajtóban, bár megmondom őszintén, nekem az idézett mondat nagyon ismerős. Mintha már valahol hallottam volna ilyesmit, vagy ehhez hasonlót. De az istennek se jut eszembe, hogy hol hallottam.

Eszembe jut viszont Karinthy Frigyesnek Szabolcska Mihályt parodizáló néhány verssora. **Olyan jólesik elmondani:**

A mi falunkban nyáron nő a zab
És éjszaka van, ha nem süt a nap;
Forgácsot vág ki fából a gyalu,
Csodálatos, csodálatos falu.

Még szerencse, hogy Karinthy korabeli írásai megmaradtak az utókornak.

Földes György

SZENVEDÉLYES LOTTÓZÓ

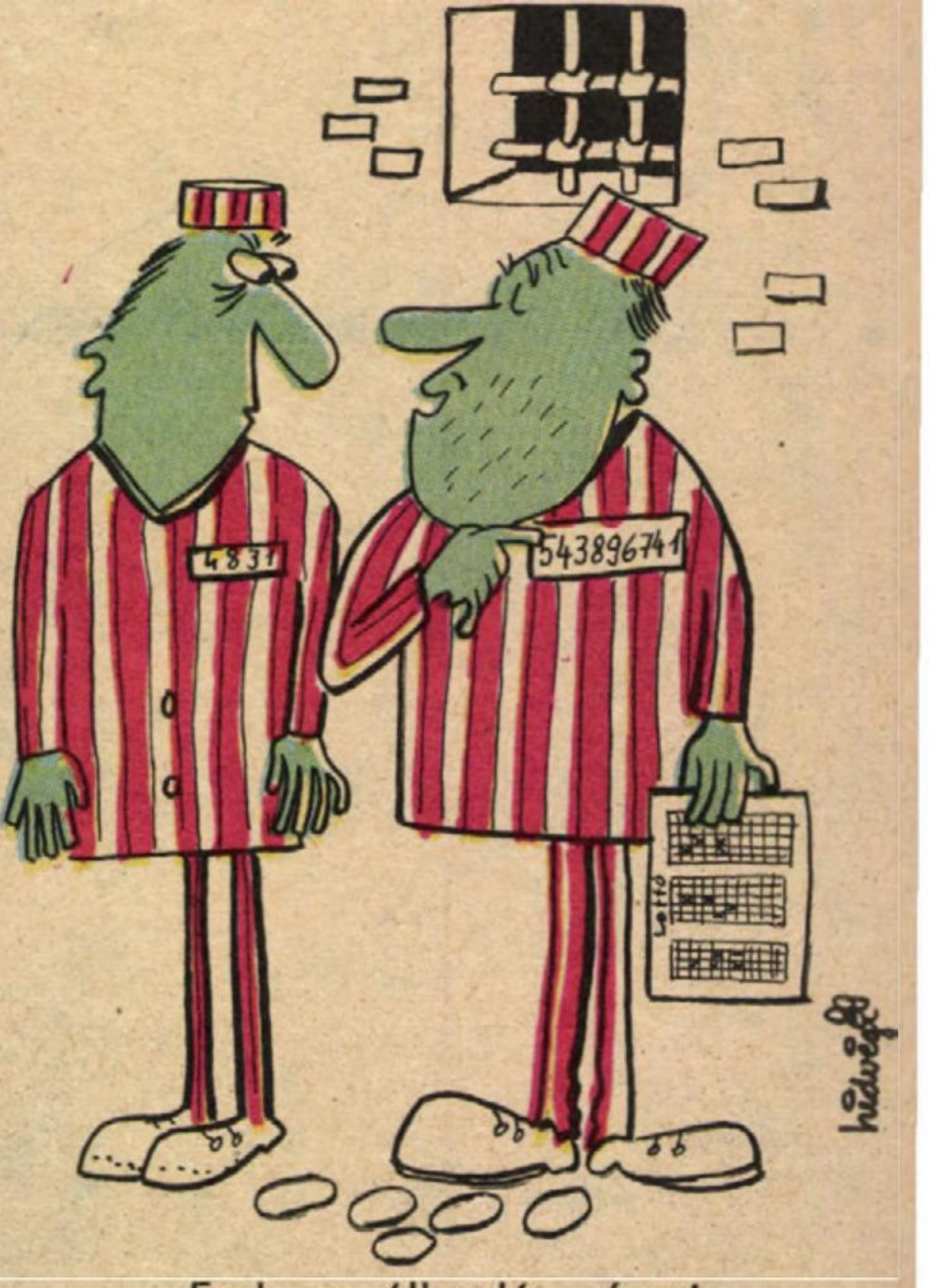

– Ezek az állandó számaim...

EGY KARRIER ELINDUL

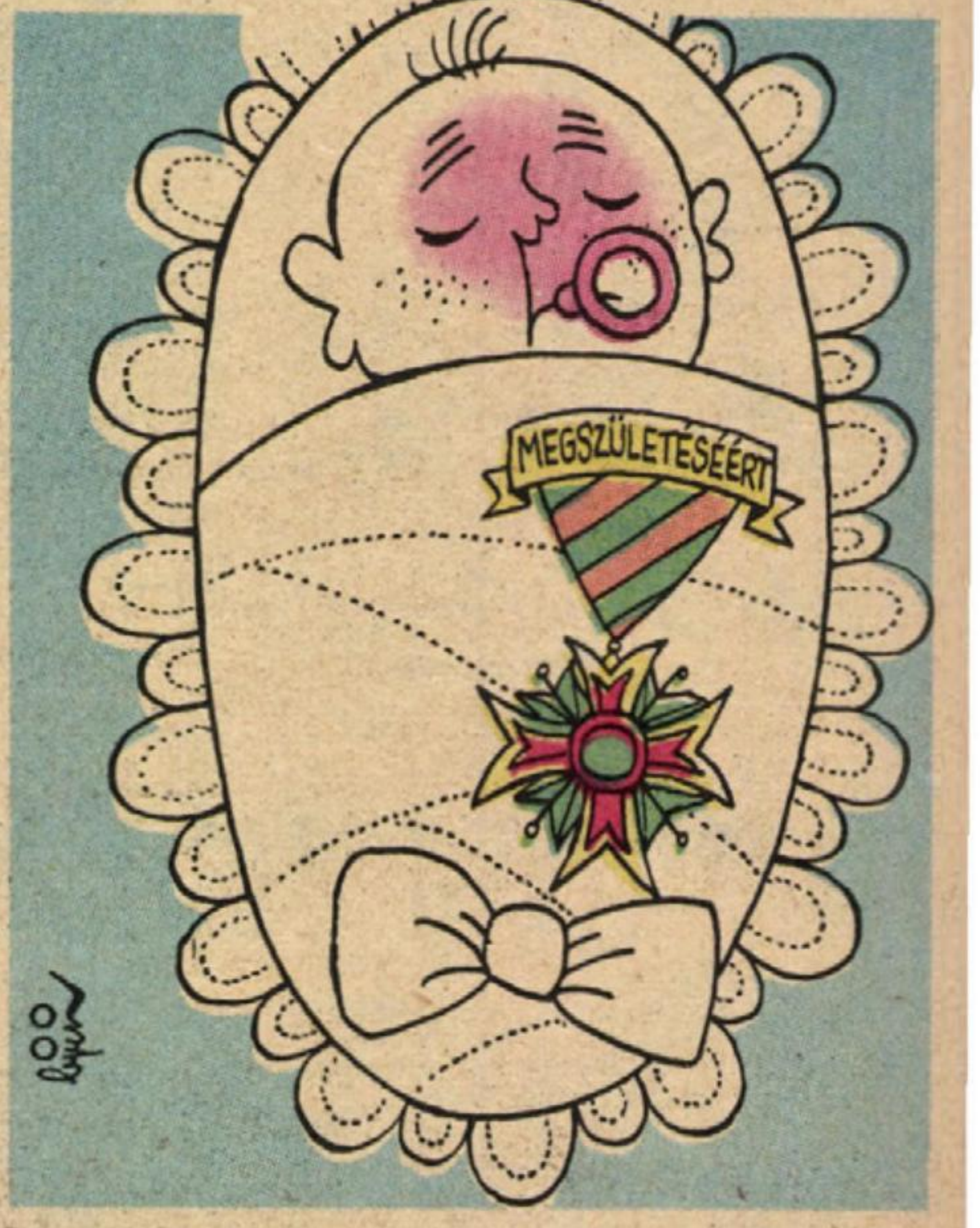

LABDAÉHSEG

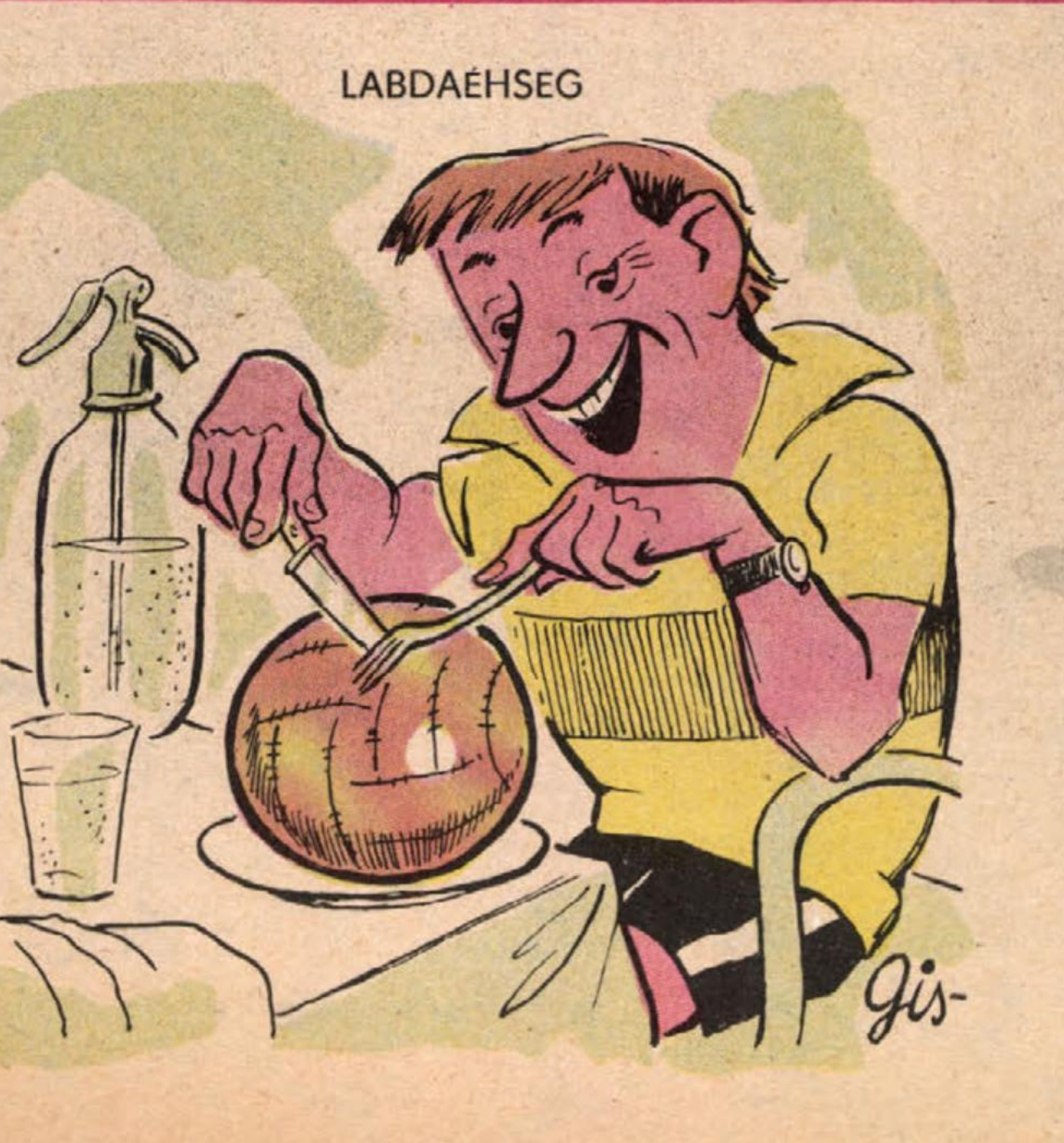

LÁTSZATEREDMÉNY

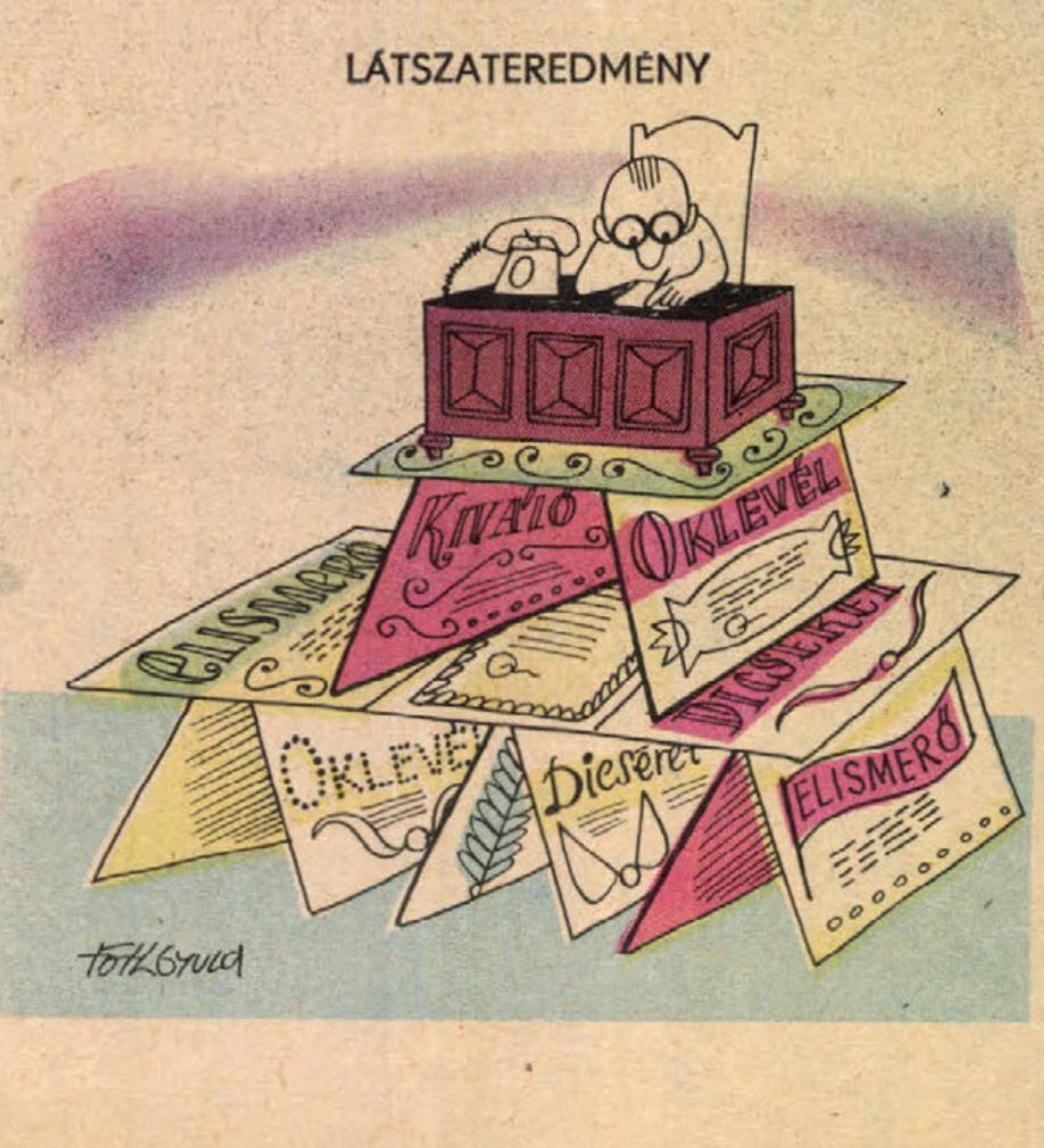

SZAKMAI ZSARGON

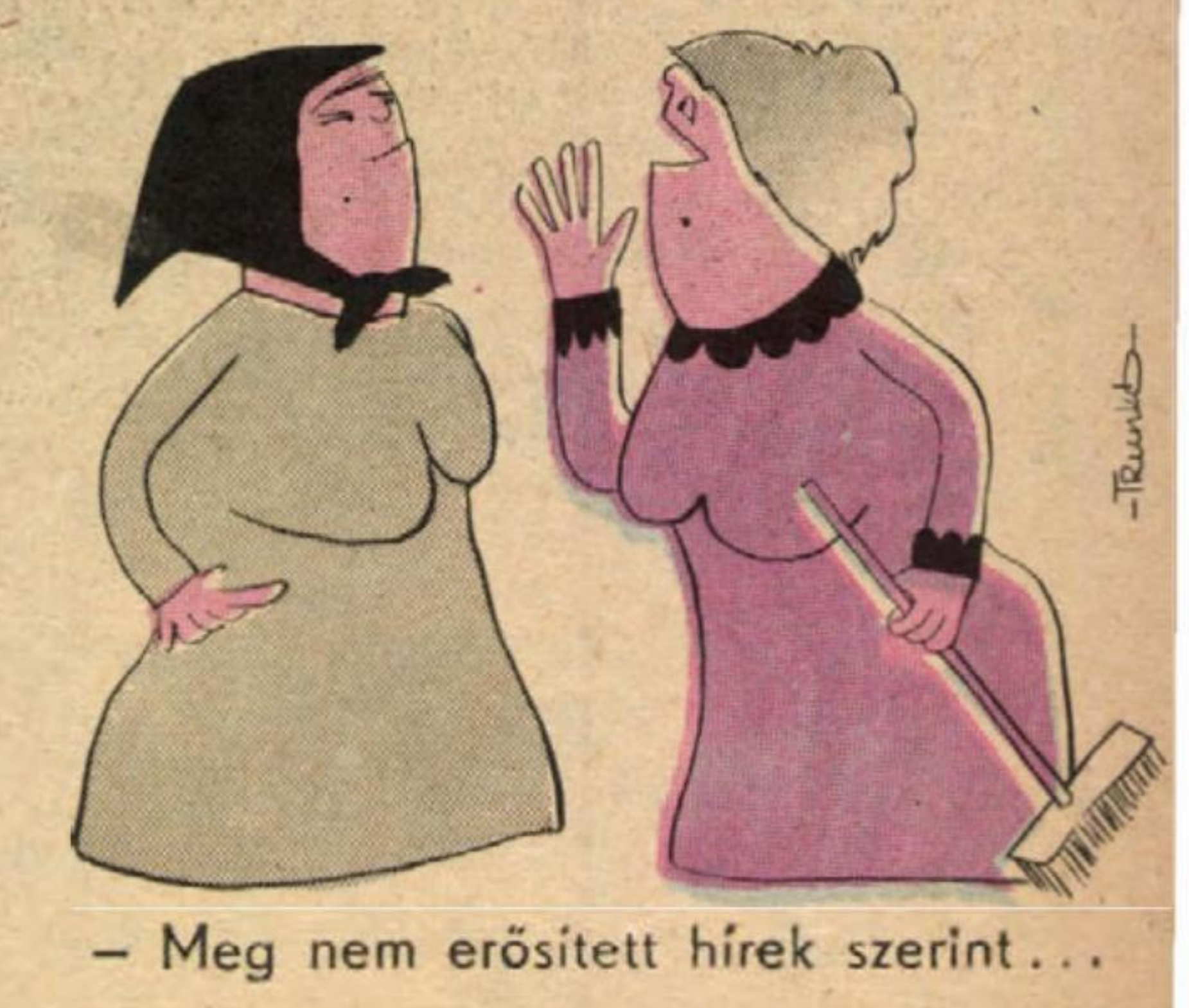

– Meg nem erősített hírek szerint...

CSALÁDI HOLMI

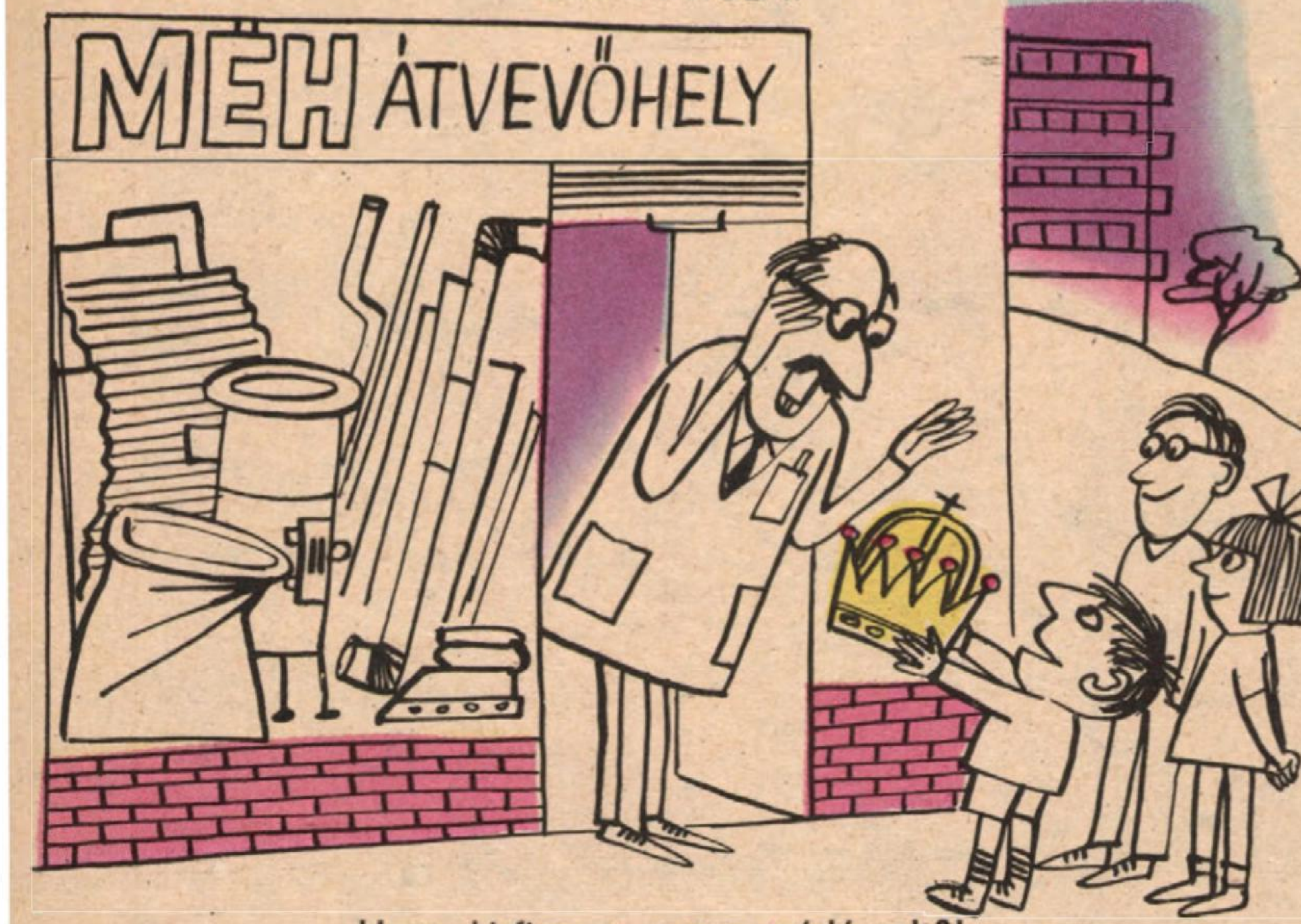

– Ugye, kisfiam, a nagypapádé volt?!

AMNESZTIA SPANYOLORSZÁGBAN

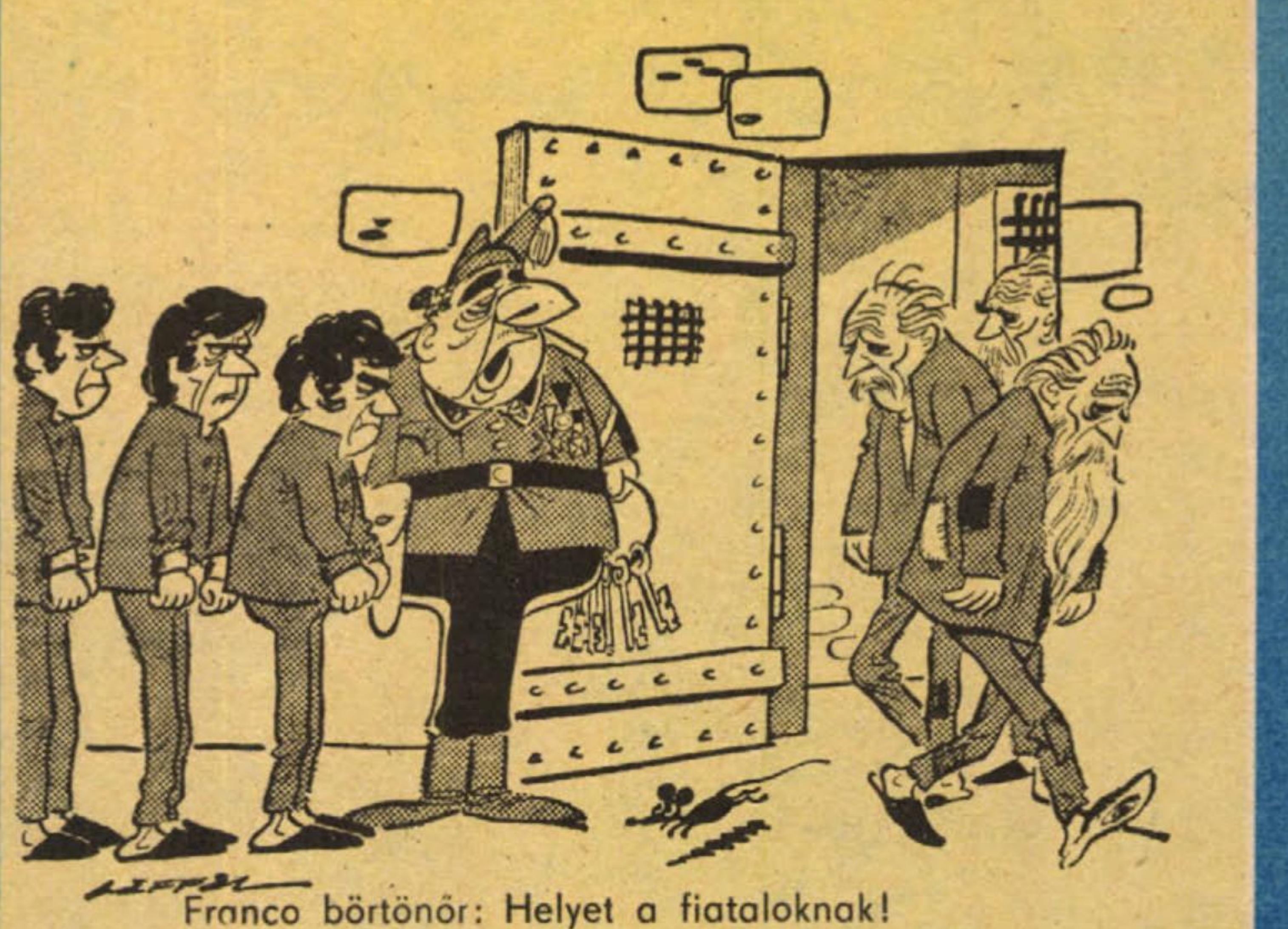

Franco börtönőr: Helyet a fiataloknak!

(A Párizsi „Canard Enchaine”-ből)

ELHAGYTUK A NYUGATOT

Egy londoni áruház „Akinek mindene van!” osztályán különböző árucikkeket ajánlanak a módosabb vevők számára, tehát olyanoknak, akiknek mindenük van: villájuk, kocsijuk, magánrepülőgépük, feleségük, barátnőjük, barátjuk, néger inasuk, bundájuk és ékszerük. Ők azonban még mindig találnak olyan árut, ami azoknak sincsen, akiknek különben mindenük van. Például árulnak kis ezüst rudacskát, amivel tárcsázni lehet a telefonkészüléken: vagyis megkímélik azokat, akiknek mindenük van, attól a fáradságos munkától, hogy a mutatóujjuk beillesztésével tárcsázzanak. Ugyanez kapható természetesen aranyból is, kis rubinkővel a végén. De árulnak itt platina egérfogót, abból kiindulva, hogy akinek mindene van, annak még egere is lehet; azután kínálnak kempingeléshez kétszemélyes oxigénsátort és egyéb hasznos holmikat.

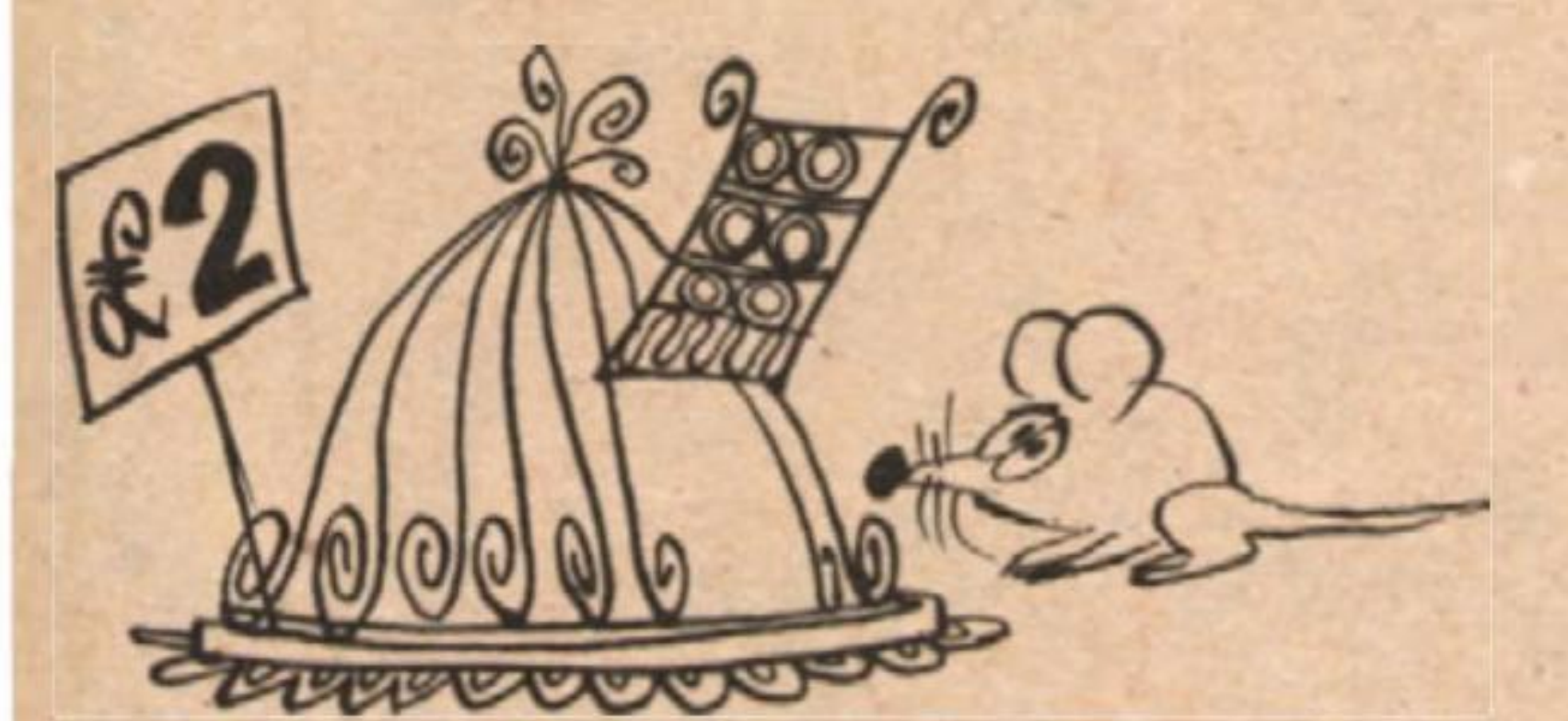

Nos, nem akarok dicsekedni, de ezt az „Akinek mindene van” osztályt mi találtuk ki, ezt az ötletet tőlünk vette át a Nyugat.

Gondoljuk csak meg, bemegy egy vevő, mondjuk, valamelyik hazai áruházunk cipőosztályára és vásárol magának 5—600 forintért egy külföldi cipőt, amely az első latyakos, esős, sáros időben felmondja a szolgálatot, leválik a talpa. Hát ki vásárol nálunk ilyen cipőt? Nyilván az, akinek mindene van! Akinek otthonában még vagy ötven pár kitűnő, időtálló cipő sorjázik a szekrényben. Más, nemigen engedhet meg magának ilyen luxust! Vagy ki lehet az, aki olyan magnót vásárol magának, amiről aznap letörnek a gombok, olyan hűtőszekrényt, amelyet már másnap vihet vissza javítani? Nyilván egy tekintélyes jövedelmű honfitársunk, akinek különben akad otthon még vagy két-három magnója, frizsidere, máskülönben miért vásárolna ilyet magának?

Tudok mondani más példát is arra, amiben megelőztük a Nyugatot. Párizsban nemrégiben nyitottak egy úgynevezett „Goromba vendéglőt.” A milliomosok, pénzmágnások ugyanis nagyon unták, hogy a vendéglőben figyelmesen szolgálták ki őket, és öten-hatan lesték a parancsaikat. Ebben az új vendéglőben, a pincérek ügyet sem vetnek a vendégre, figyelmetlenek, gorombák, pökhendiek, feleselnek. Körülbelül úgy viselkednek, mint nálunk a legudvariasabb pincérek. És a gazdagok imádják ezt a számukra szokatlan udvariatlanságot, nemtörődömséget és esténként zsúfolásig megtöltik a helyiséget.

Mi ebben évtizedekkel előztük meg a Nyugatot. A mi „goromba vendéglőink” pincérei óriási elismerést vívtak ki. Csak az a bökkenő, hogy csupán a hazai vendégekkel szemben. Mert, ha megsejtik valakiről, hogy külföldi, olyan kezesbárányokká válnak, hogy a vendég nyomban a Hilton szálló éttermében érezheti magát. Nálunk egy külföldi csak az esetben kaphat ízelítőt a hazai tónusból, ha megtanul magyarul, legalább annyit, hogy:

— Mondja, pincér, miért hét forint maguknál a lencsefőzelék?!...

Tardos Péter

EGYÉNISÉG

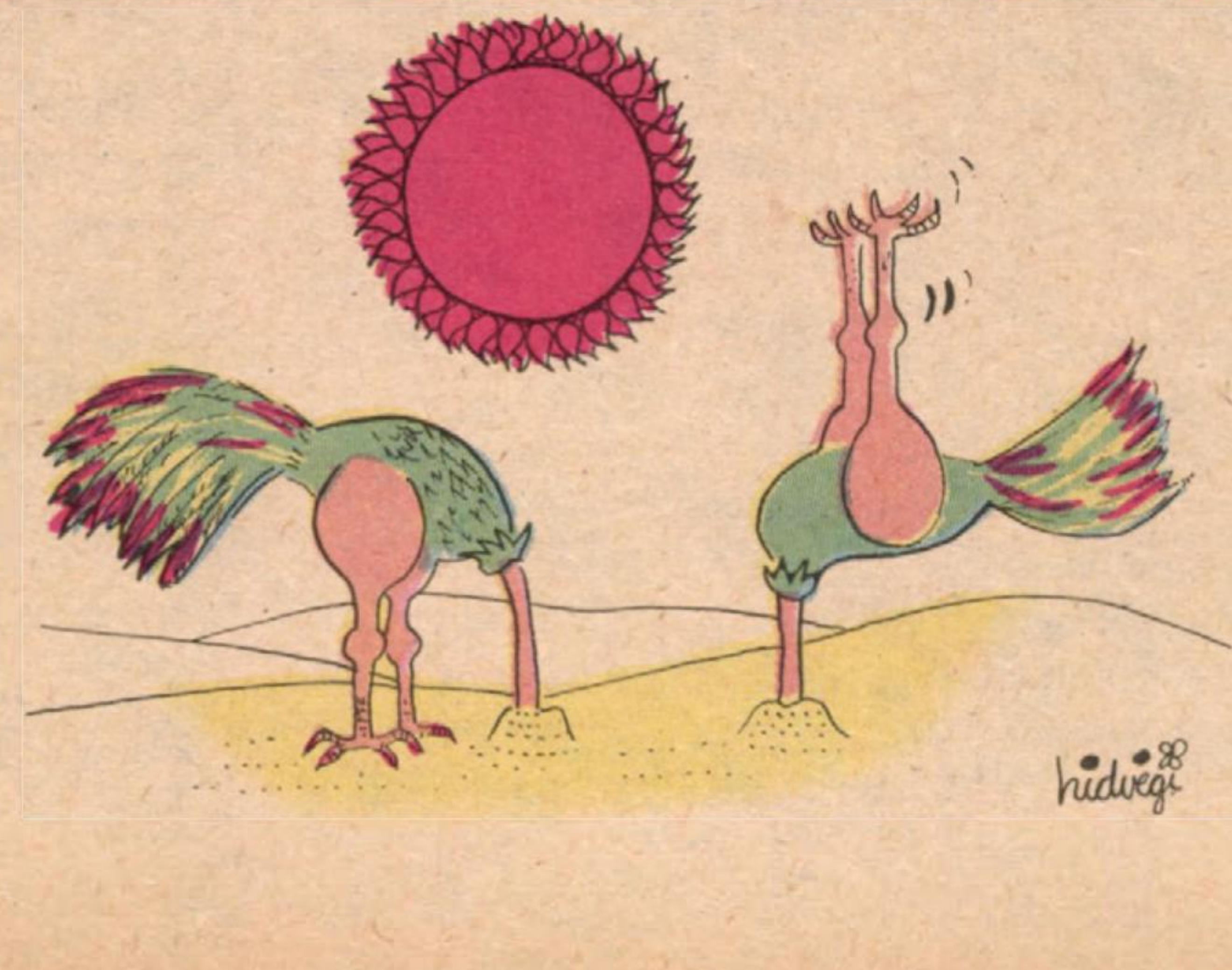

GYENGE MŰSOR

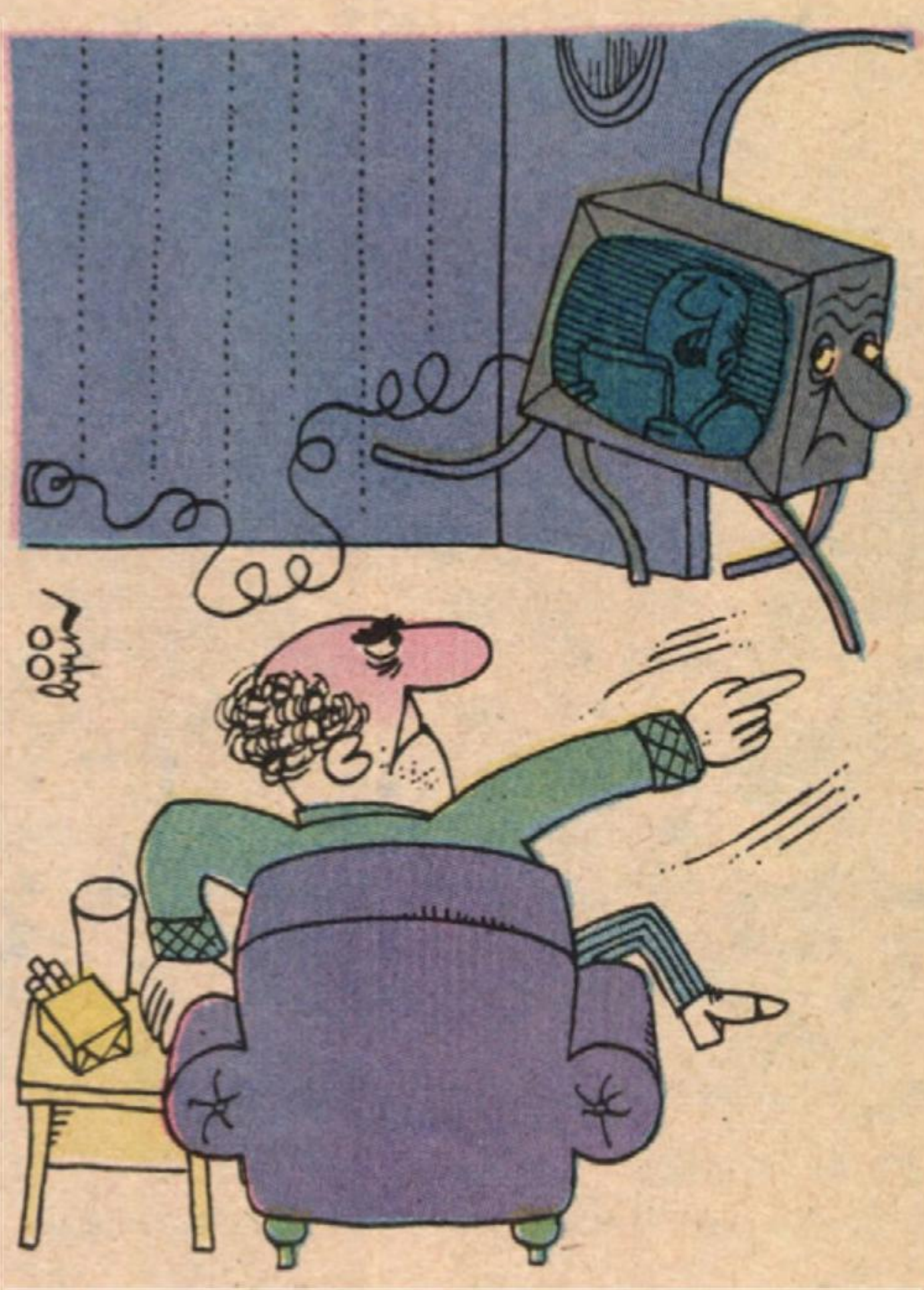

HATÁSOS SZER SZÚ ELLEN

Egy Bernard Mycock nevű, bournemouth-i munkás házának tetőgerendáiba annyira bevette magát a szú, hogy gyors intézkedésre volt szükség. Mr. Mycock szúellenes vegyszert vásárolt, majd az erre a célra felfogadott szakember, az előírás szerint, permetezni kezdte a szúette gerendákat. Minden rendben ment, egészen addig, amíg a dolgozó rá nem gyújtott pipájára. Azaz csak rágyújtott volna, ha tehette volna. Az öngyújtó szikrája ugyanis meggyújtotta a vegyszert, a robbanás következtében a tető a levegőbe, majd a kertbe repült, a maradékkal a tűz végzett, s még szerencse, hogy senki sem sérült meg komolyan. A vegyszert árusító cég oda nyilatkozott, hogy helyesebb lett volna nemdohányzó dolgozót felfogadni a munkára.

A szer különben, végső fokon, rendkívül hatásosnak bizonyult a szú ellen. De tető ellen is.

JÓLELKŰ TŰZOLTÓ

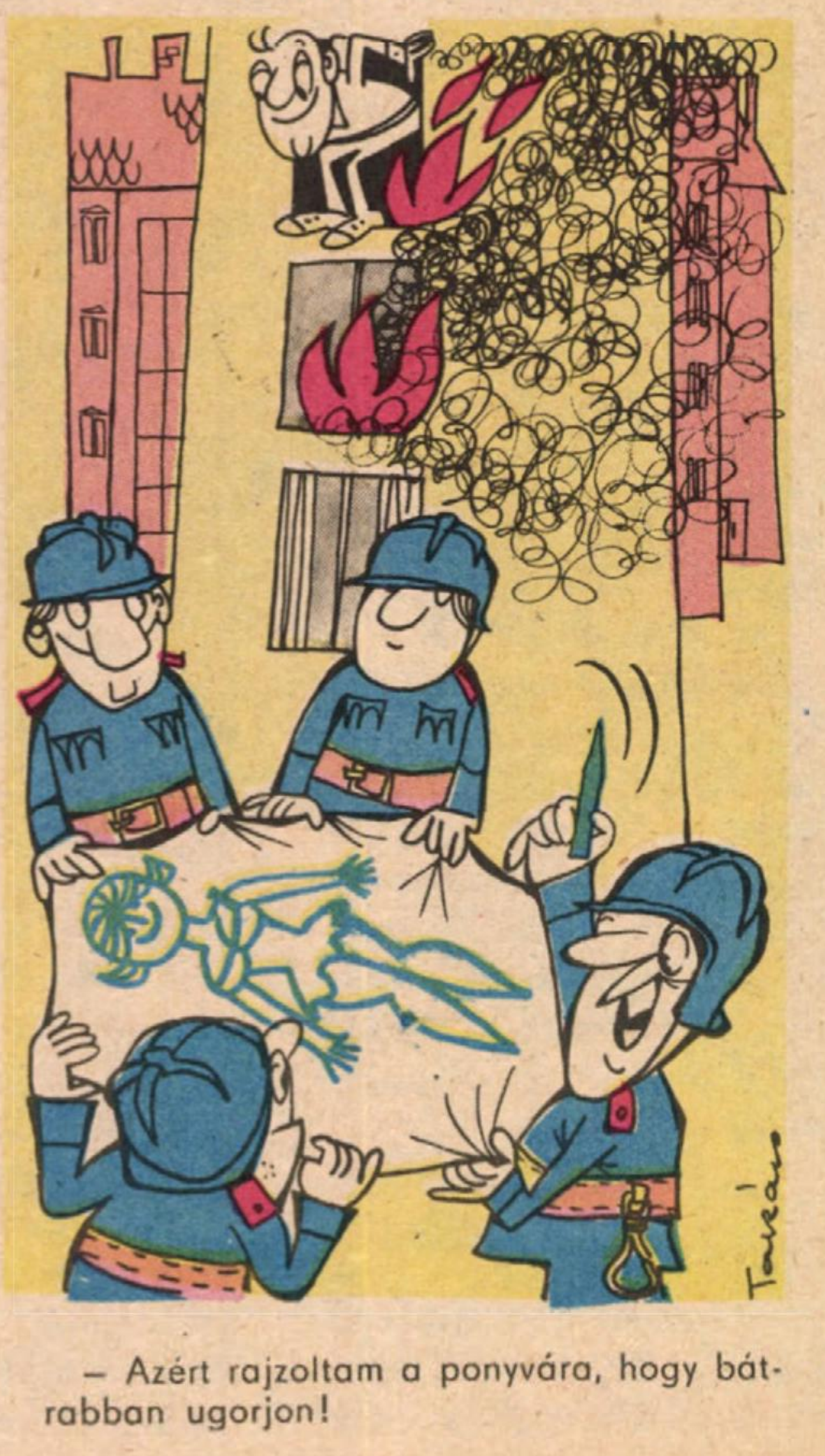

– Azért rajzoltam a ponyvára, hogy bátrabban ugorjon!

STÍLSZERŰ RIPORT

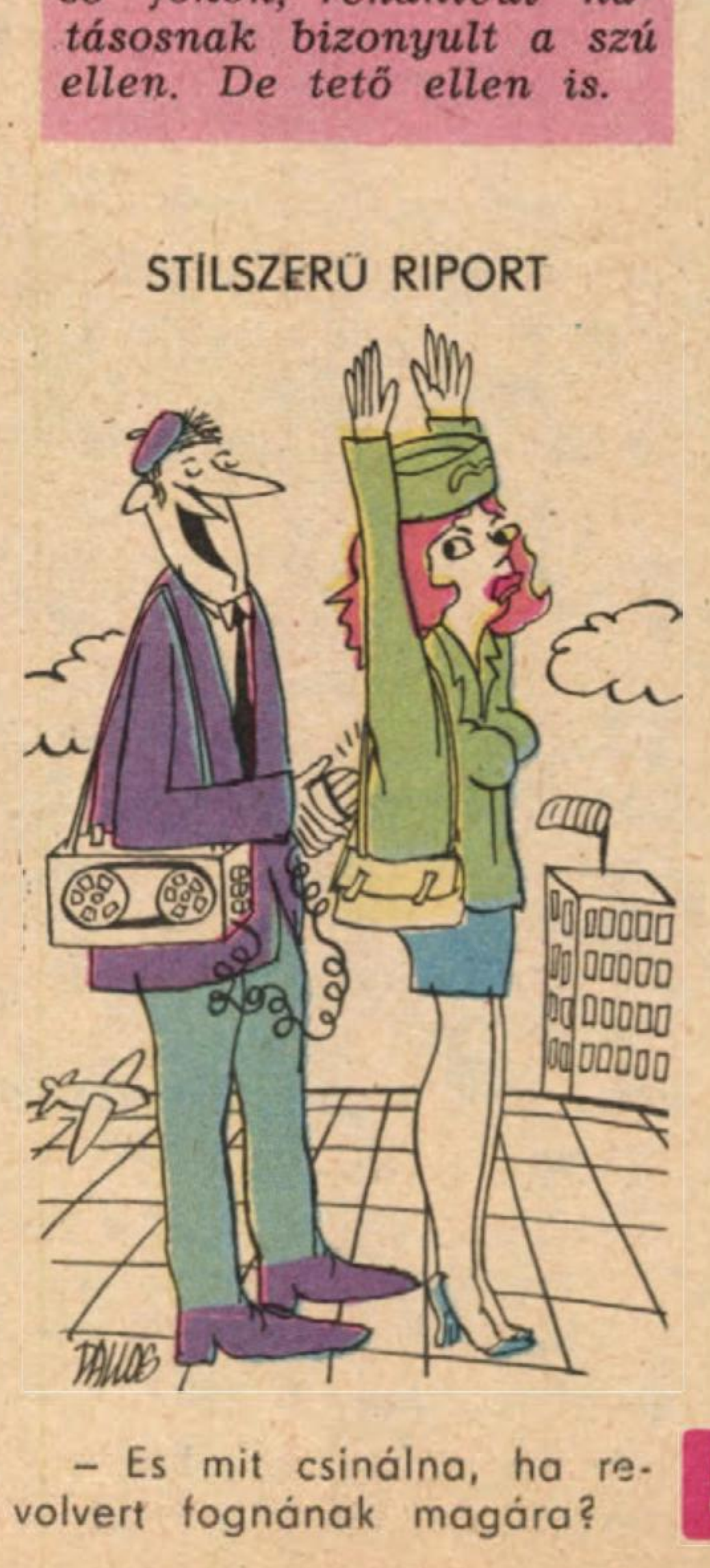

– Es mit csinálna, ha revolvert fognának magára?

EGYENLŐTLEN FEJLŐDÉS

Hegedűs István rajza

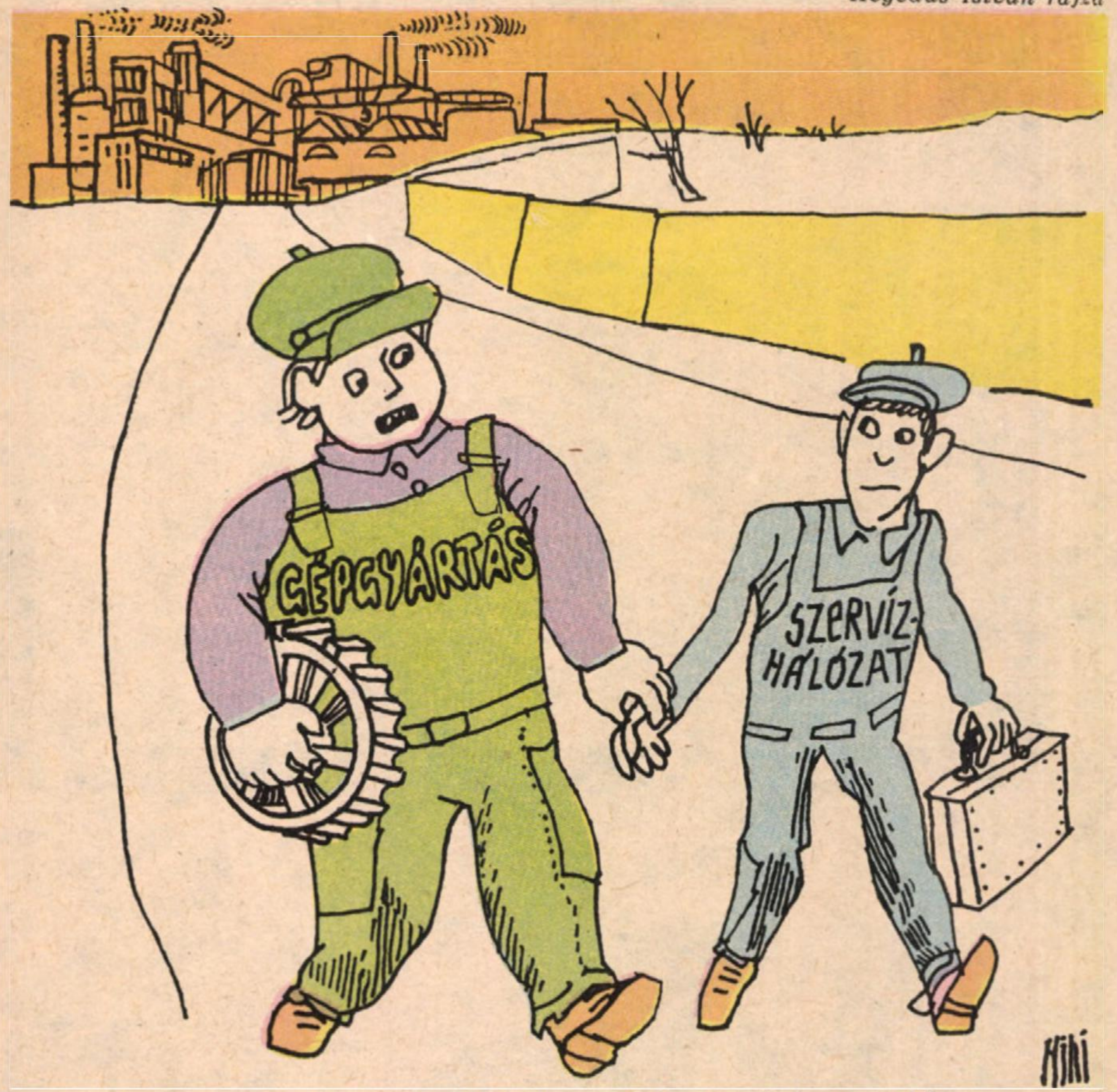

– Senki sem hinné el, hogy mi ikertestvérek vagyunk!

ÖNÉLETRAJZ

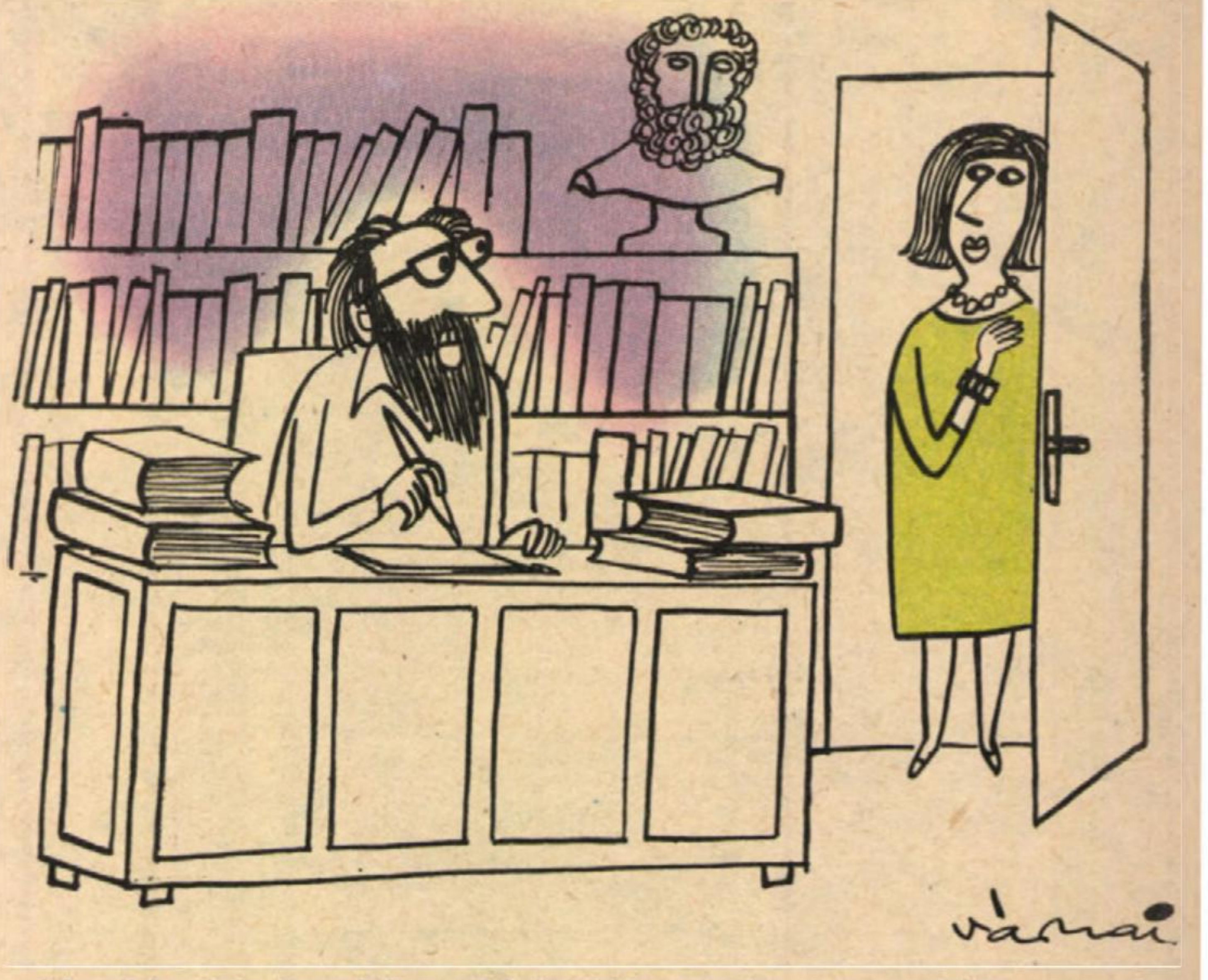

– Mondd, drágám, hány el-lel írják azt, hogy a polihisztor...?

NEHÉZ EGY DOBOSJELÖLT ÉLETE

Angliában számos fiatalember szeretne olyan híres dobos lenni, mint a Beatles-együttes Ringója. Többek között egy Ray Marshall nevű derbyi villanyszerelő is. Csak azt nem tudta sokáig megoldani, hogyan gyakoroljon, anélkül, hogy magára ne vonja családja és szomszédai haragját. Végül megtalálta a helyes módszert. Munka után hazamegy, megvacsorázik, segít két gyermekét lefektetni, elbúcsúzik a feleségétől, kocsiba ül teljes dobfelszerelésével és a lakásától mintegy 5 kilométerre levő erdőben megáll, majd egy tisztáson gyakorolni kezd. Megkérdezték tőle, nem fél-e attól, hogy banditák leütik.

– Nem! – válaszolt. – Azok is elmenekülnek a közelből!

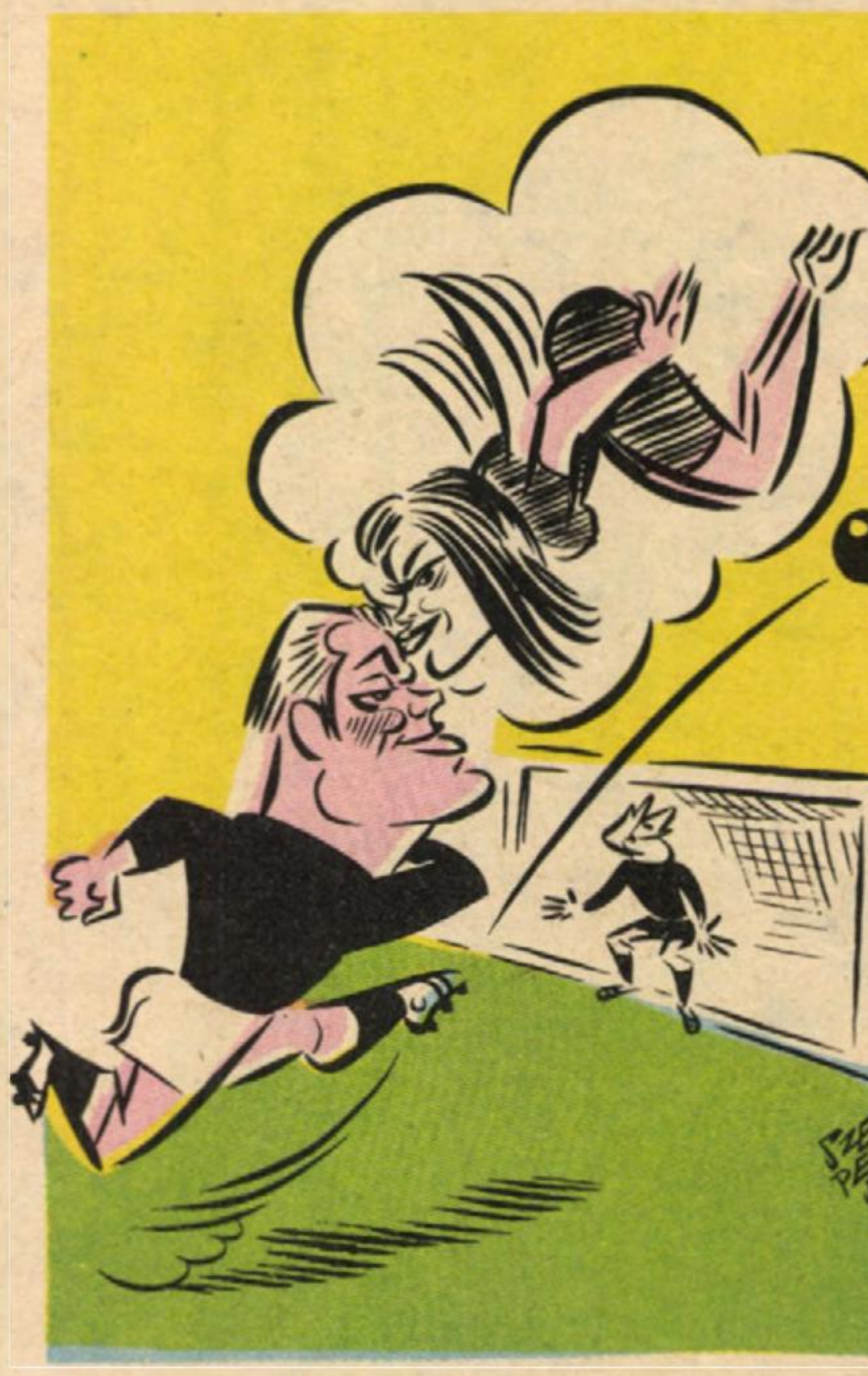

A MÚZSA CSÓKJA

Nem mindig használ...

TALÁLKOZÁS AZ ISMERETLEN OLVASÓVAL:

BEKERÜLTEM EGY GYŰJTEMÉNYBE

B. Jánosné — nevét indokolt kérésére nem közlöm — a Viola utcában lakik. Foglalkozása könyvelő, egyszobás lakásában két lányával él.

— Ne féljen, nem akarok a Ludastól semmit. Nem írok cikkeket, rajzolni sem tudok és nem kívánom, hogy valamilyen problémám megoldásában segítsenek. Én valóban csak beszélgetni akartam. Ahogy leányaimmal mondjuk: kiegészíteni a „fejgyűjteményemet" — mondta.

Hát, így került fejem e kedves család gyűjteményébe, remélem, nem cserélik el egy jobb fejért.

— Én még nem láttam eleven humoristát — nevetett és megegyeztünk abban, hogy az eleven humoristát az különbözteti meg a többi embertől, hogy az eleven humorista a társaságban kevésbé szellemes. Ez utóbbi állításomat a társalgás folyamán egyfolytában bizonyítani is igyekeztem. Sokat beszélgettünk a humorról és megállapítottuk, hogy a humoristák fantáziája sokkal szerényebb sztorikat termel, mint amilyeneket az élet produkál. És bizonyságul a történet:

B. Jánosné nagyobbik lánya 17 éves. Évek óta udvarol neki egy fiú, aki most 22 esztendős. Szeretik egymást. A fiú szülei is tudomásul vették, hogy a dologból házasság lesz, ami annál is indokoltabb, mert a lány anyai örömöknek néz elébe. A tény valóban öröm lenne, hiszen a gyerek világrahozatalát a fiatalok tudatosan vállalták és minden egyéb megoldást elutasították. A kisgyerek júniusban születik, a kismama júliusban tölti be a tizennyolcadik évét. Ez előtt pedig házasságot kötni csak szülői beleegyezéssel és a gyámhatóság engedélyével lehet. A szülői beleegyezés megvan. A házassági engedélyt azonban a IX. kerületi tanács gyámhatósága nem adta meg. Hogy miért? Kivizsgálták, hogy a fiataloknak nincs megfelelő lakásuk. Mindkét fiatal a szüleinél lakik, mindkét helyen kicsi a lakás. Látszólag körültekintő döntés született. A házasságot tehát csak júliusban lehet megkötni. Addigra a baba egyhónapos, a mama tizennyolc esztendős lesz. Persze lakásuk akkor sem lesz, de ez már nem a gyámhatóság gondja. Az ő dolguk az, hogy megakadályozzák... Mit is akadályozzanak meg? Nos, ezt sem én, sem B. Jánosné nem tudja. Azt mindenesetre megakadályozták, hogy egy kismama asszonynevet mondhasson a születési anyakönyvbe, hogy elkerülje a megjegyzéseket, a célzásokat, a „kijelölt apa" procedúráját.

— Ugye vicces? — kérdezte B.-né. — Ne nézzen rám ilyen szomorúan. Mi már túl vagyunk rajta. A lányomat egyáltalán nem izgatja, ő tényleg nevet rajtuk. Látja, ha ezt a sztorit maguk találják ki, el sem hiszem, így azonban kénytelen vagyok. E történet szerzőjét azonban nem őrizzük meg „fejgyűjteményünkben"...

Az ismeretlen „szerző", ott a IX. kerületi tanácson — bár műfaja tragikomédia —, fogadja el tőlem azt a kollegiális tanácsot, hogy történeteinek a jövőben próbáljon sikerültebb poént adni, hiszen a közönség szereti a happy-endet.

Búcsúzáskor megkérdeztem:

— Nincs ellenére, ha megírom a történetet?

— Kérem. Fogadja viszonzásul gyűjteményünk gyarapításáért. Örülök, hogy nem távozik üres jegyzetfüzettel — mondta könnyedén és elegánsan, bár nem vagyok biztos benne, hogy valóban örült.

BEKÖTŐ ÚT

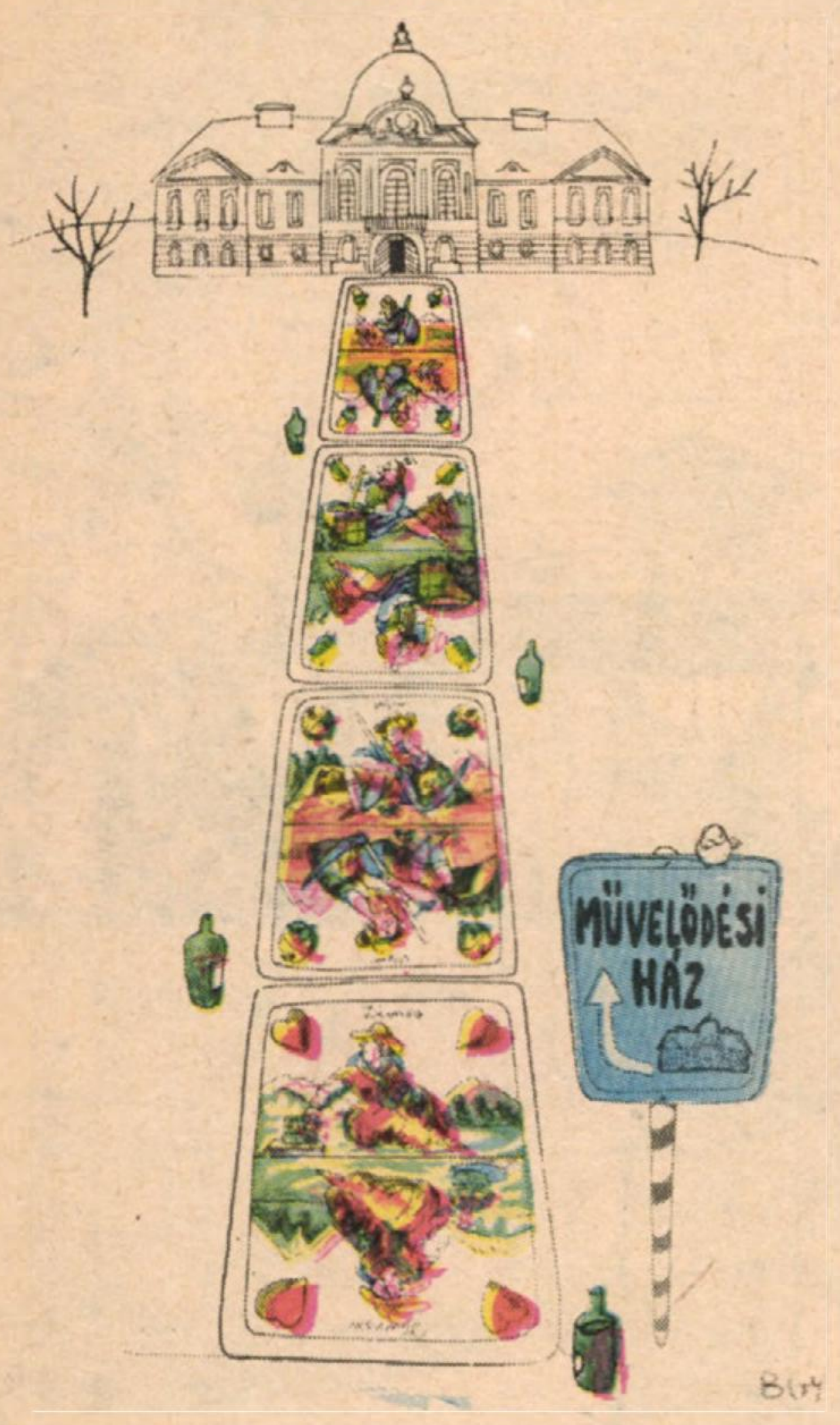

KÉPES RÁDIÓMŰSOR

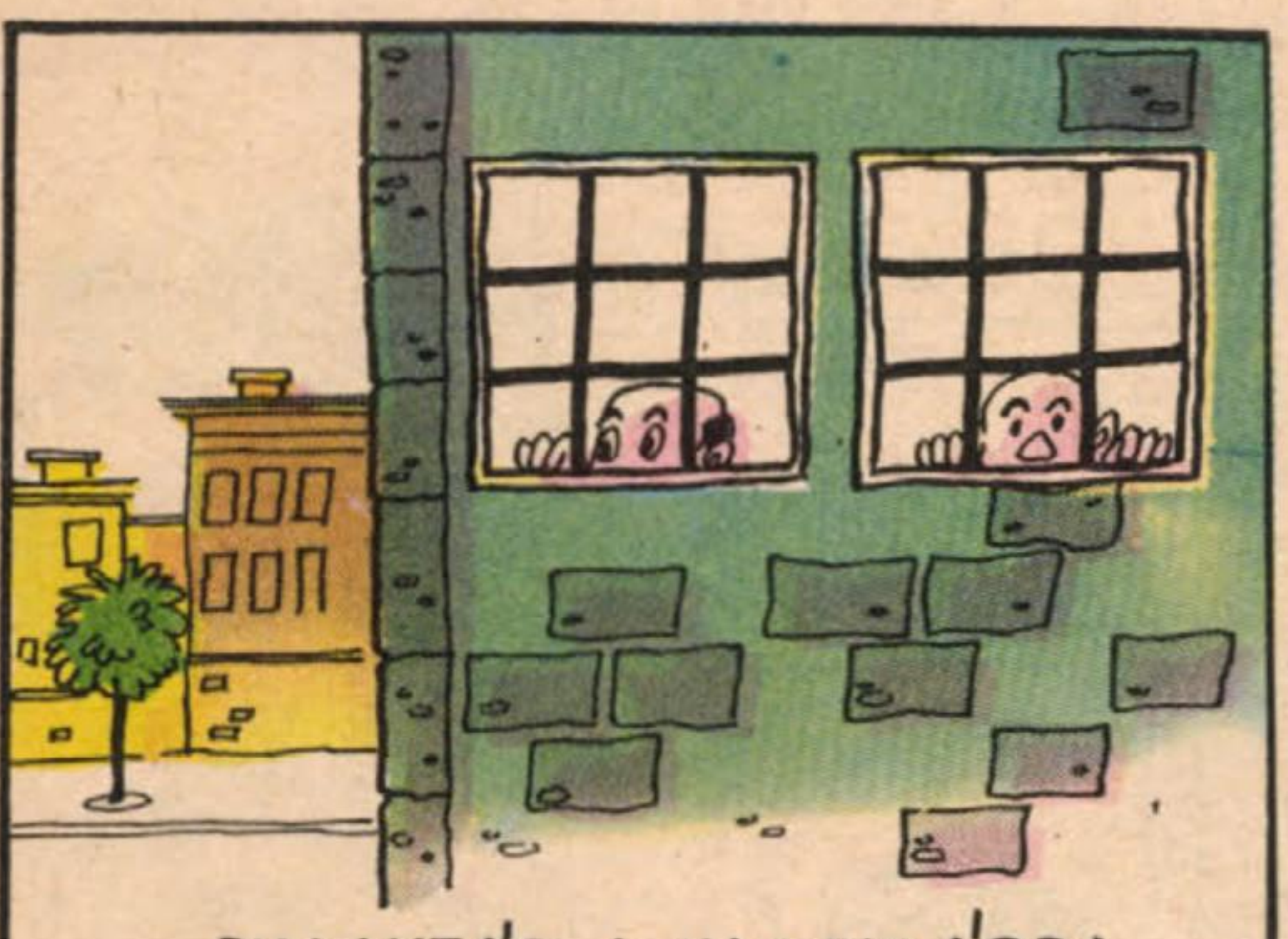

PILLANTÁS A NAGYVILÁGBA

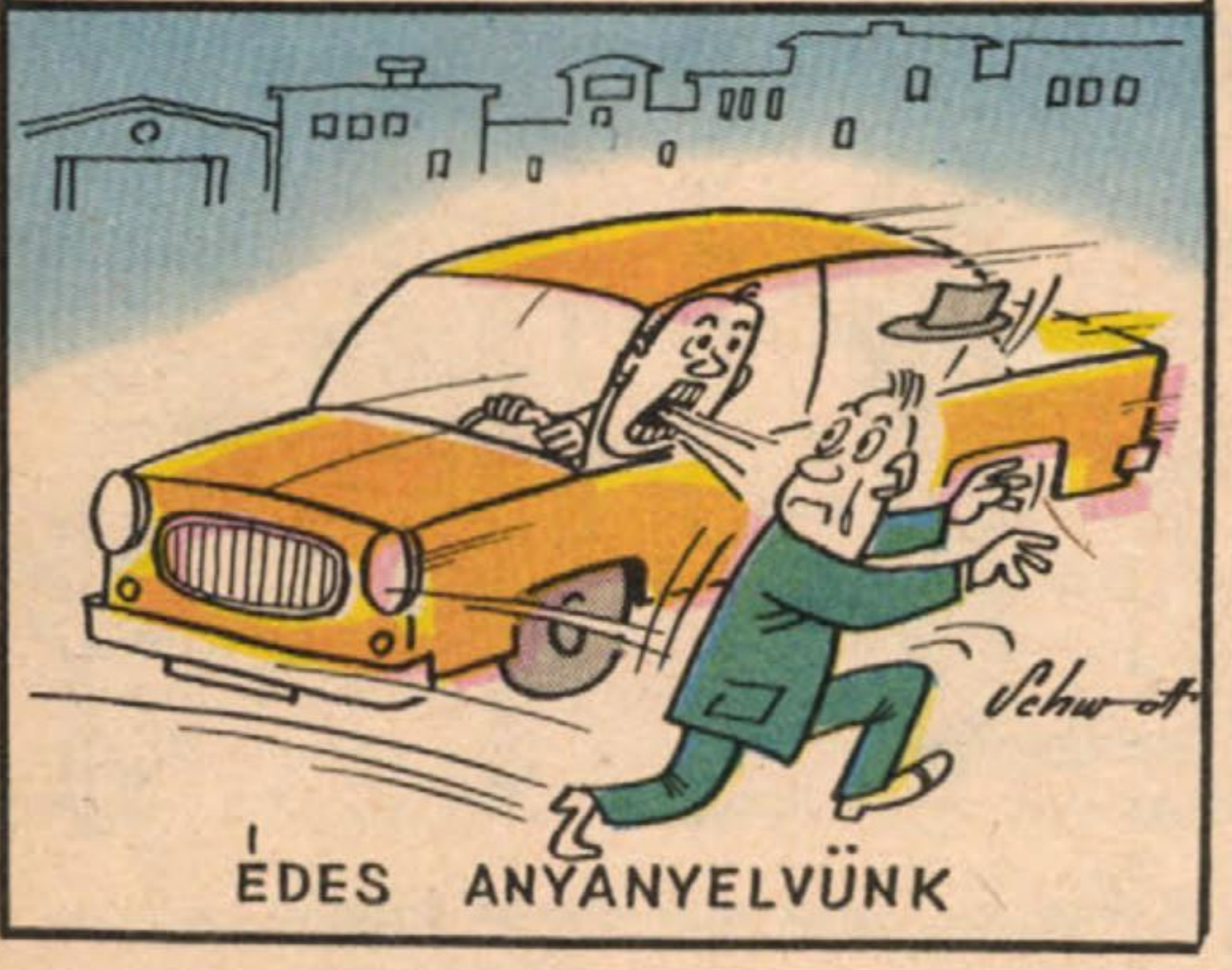

ÉDES ANYANYELVÜNK

BECSALI CSÁRDA

Délibábos égbolt alatt
nádfedeles kulipinty',
fácán, fogoly, ürge, hörcsög,
kacsa, liba, puli, pinty . . .

Marhabőgés, pacsirtaszó,
rigófütty és nyerítés,
hosszúlépés, rövidkaraj,
vékony deszkakerítés . . .

Bricska, bicska, ócska rocska,
s egyéb szittya kegyszerek,
s az irtó sok szúnyog ellen:
szúnyogirtó vegyszerek . . .

Mokány csikós, lecsós tokány,
gémeskút és kerekes,
tűzről pattant kocsmárosné,
(cirka öt-hat gyerekes . . .)

Rácsostészta, rácsosablak,
tulipános hokkedli,
puhára főtt kakas alatt
halványsárga nokkedli . . .

Tűzdelt pulyka tepsiben és
csuporban a húsleves,
(ha megetted, kizárt dolog,
hogy utána bús lehess . . .)

Borral locsolt birkapörkölt,
mintegy három csülökkel,
nótáskedvű birkapásztor,
tranzisztoros tülökkel . . .

Madárlátta rozskenyeret
szeletelő szűzleány,
csalitból csent rőzsenyaláb,
mit a gazda tűzrehány . . .

Árnyas hárs és hárslevelű,
újborok és óborok,
(ezt isszák az idegenből
hazaszakadt kóborok . . .)

S a vendégek feje fölé,
mint jólelkű Góliát,
lágyan — kemény valutából —
az IBUSZ fon glóriát . . .!

Szilágyi György

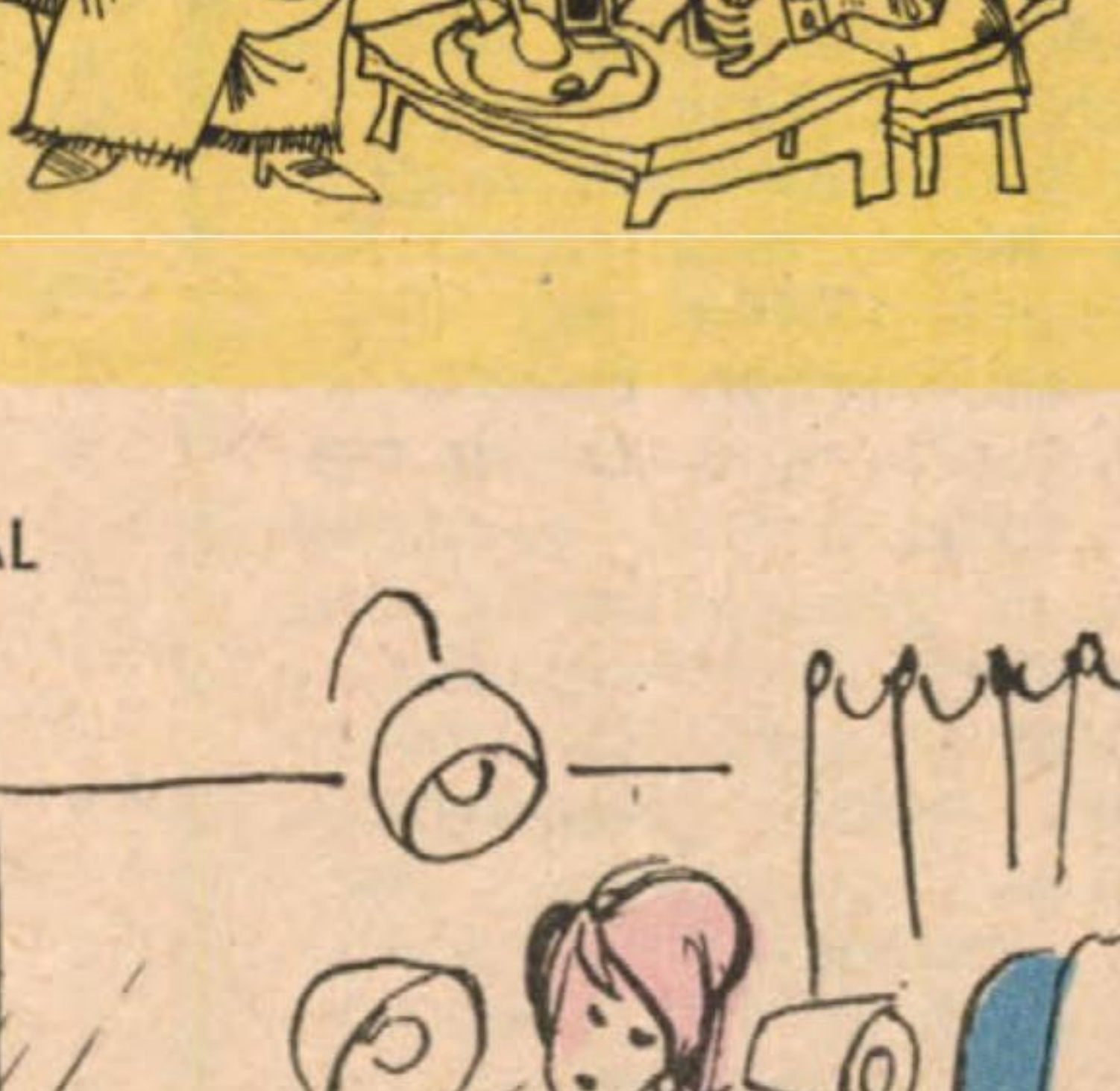

BÜSZKE TÁBORNOK

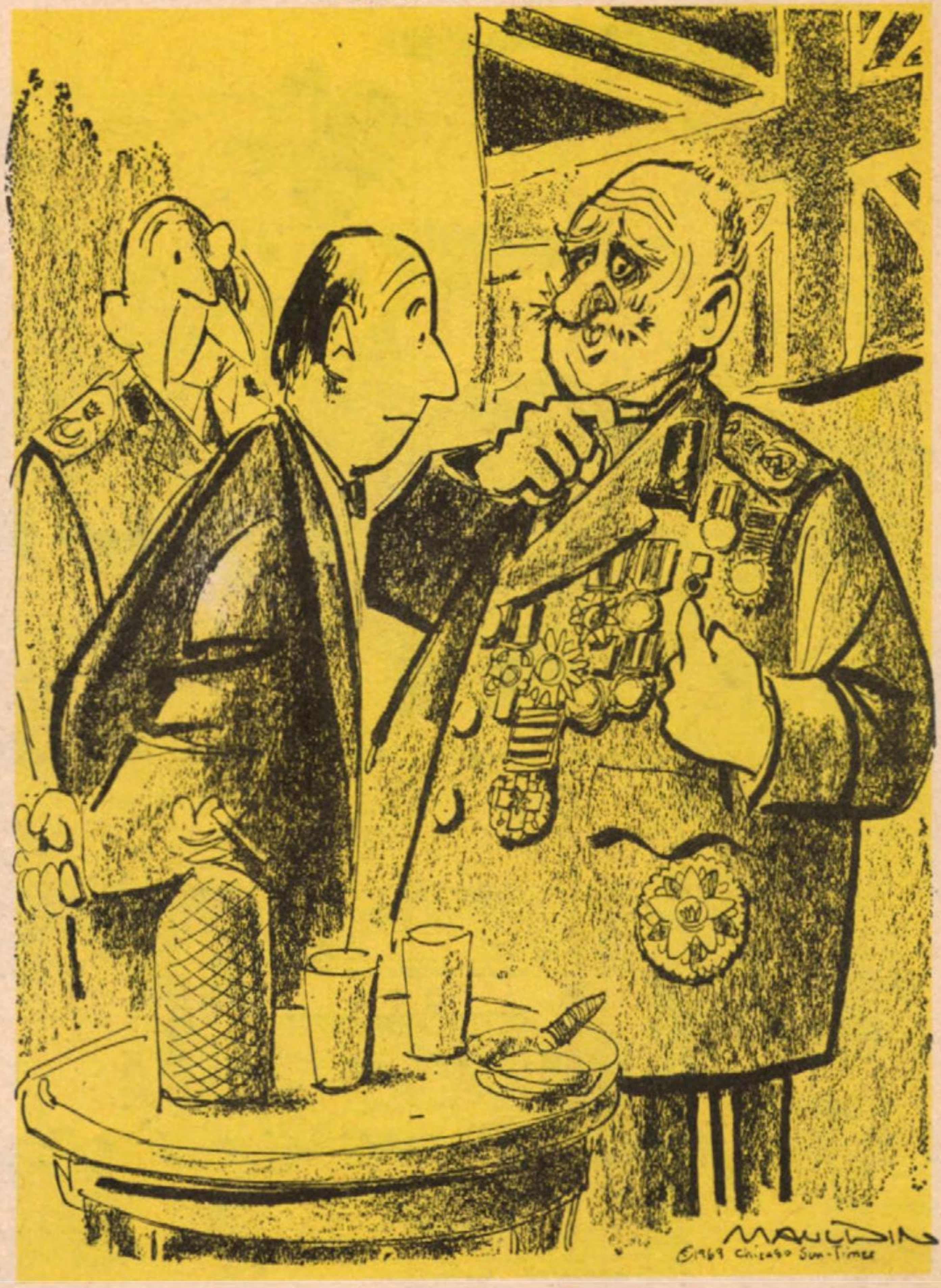

– Ezt a kitüntetést az anguillai hadjáratért kaptam . . .

(Az „International Herald Tribune"-ból)

KALAUZ NÉLKÜLI KOCSI

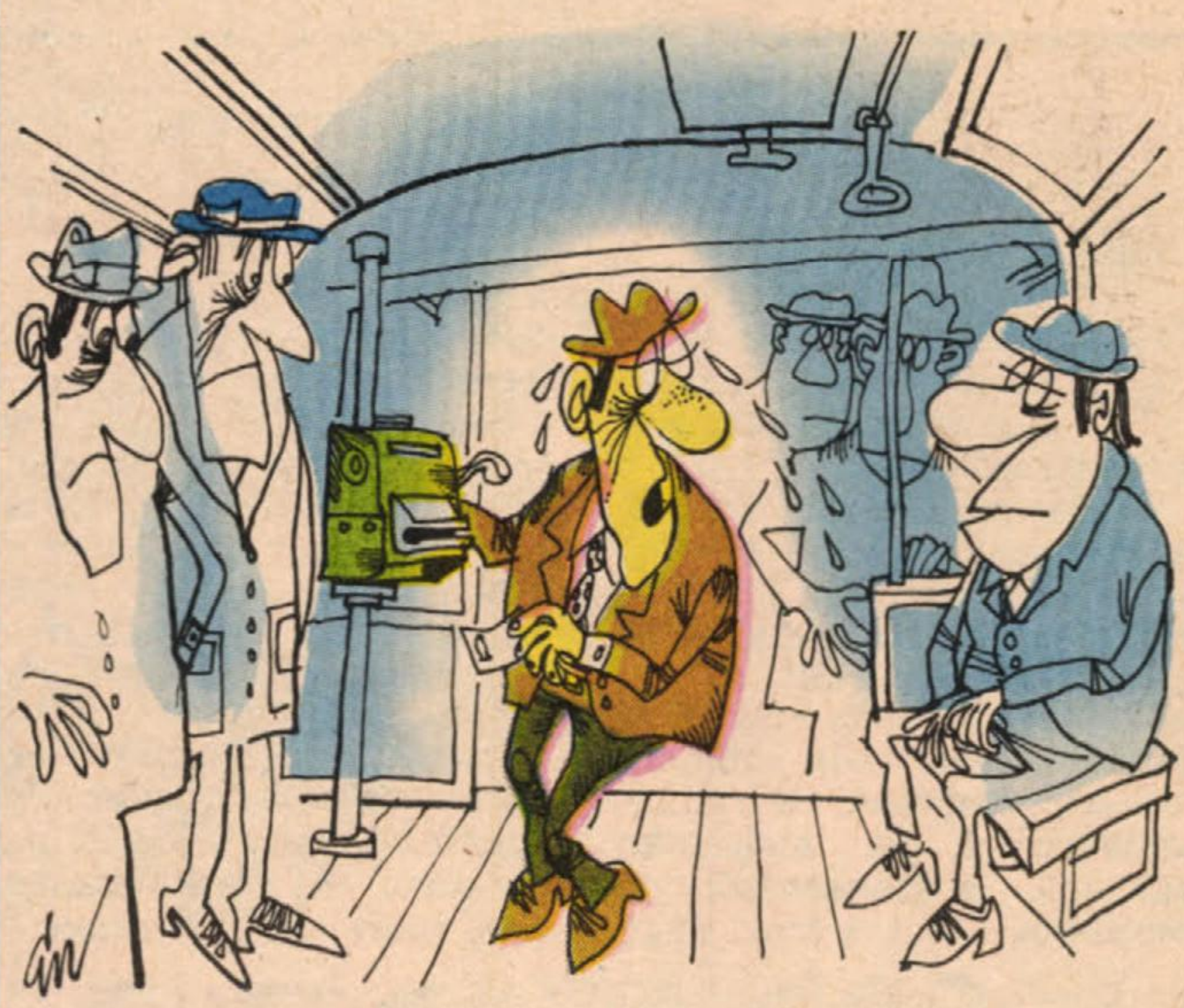

– Borzasztó! Úgy hiányzik egy kis gorombaság! . . .

KOZMETIKUSNÁL

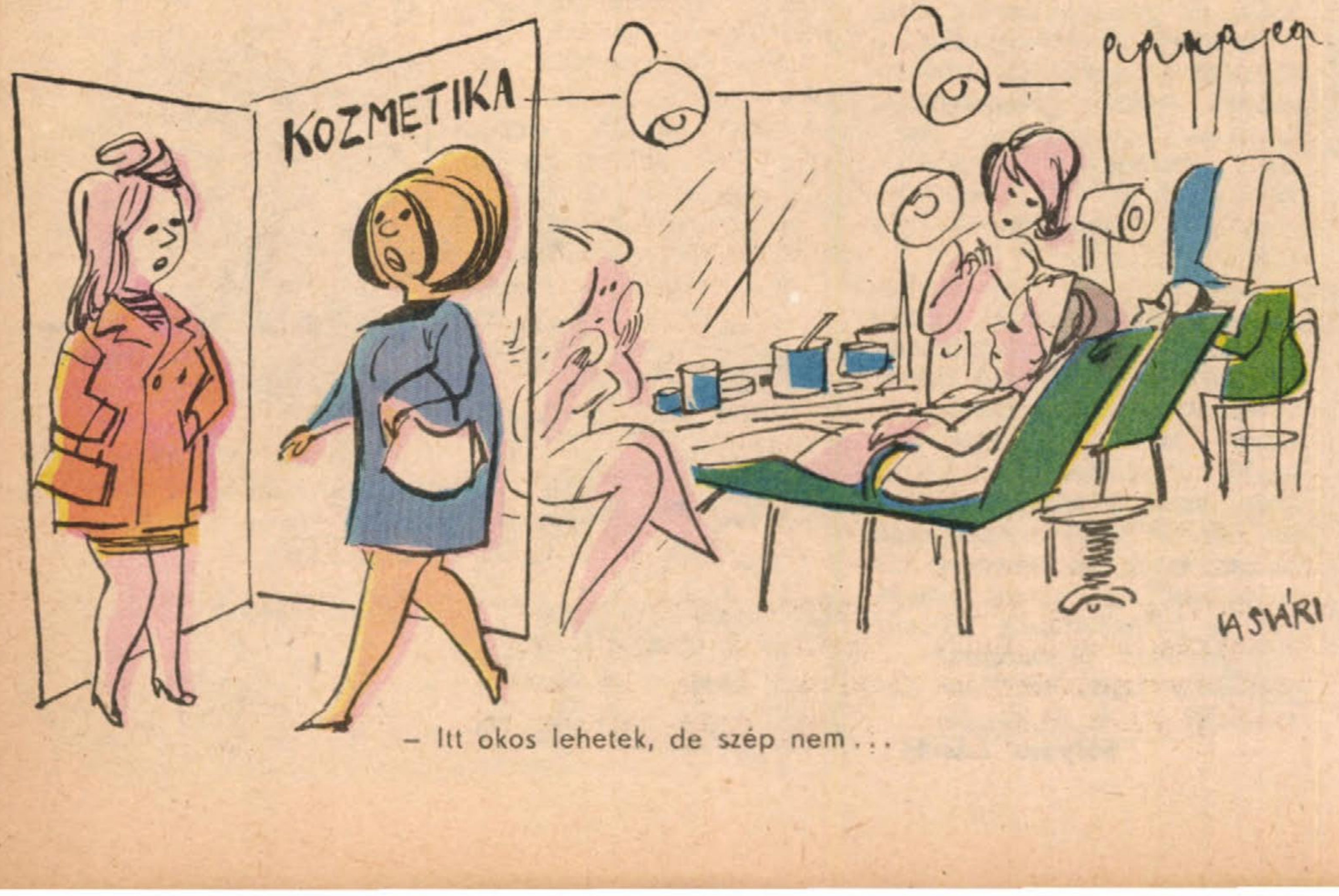

– Itt okos lehetek, de szép nem . . .

BUZDÍTÁS

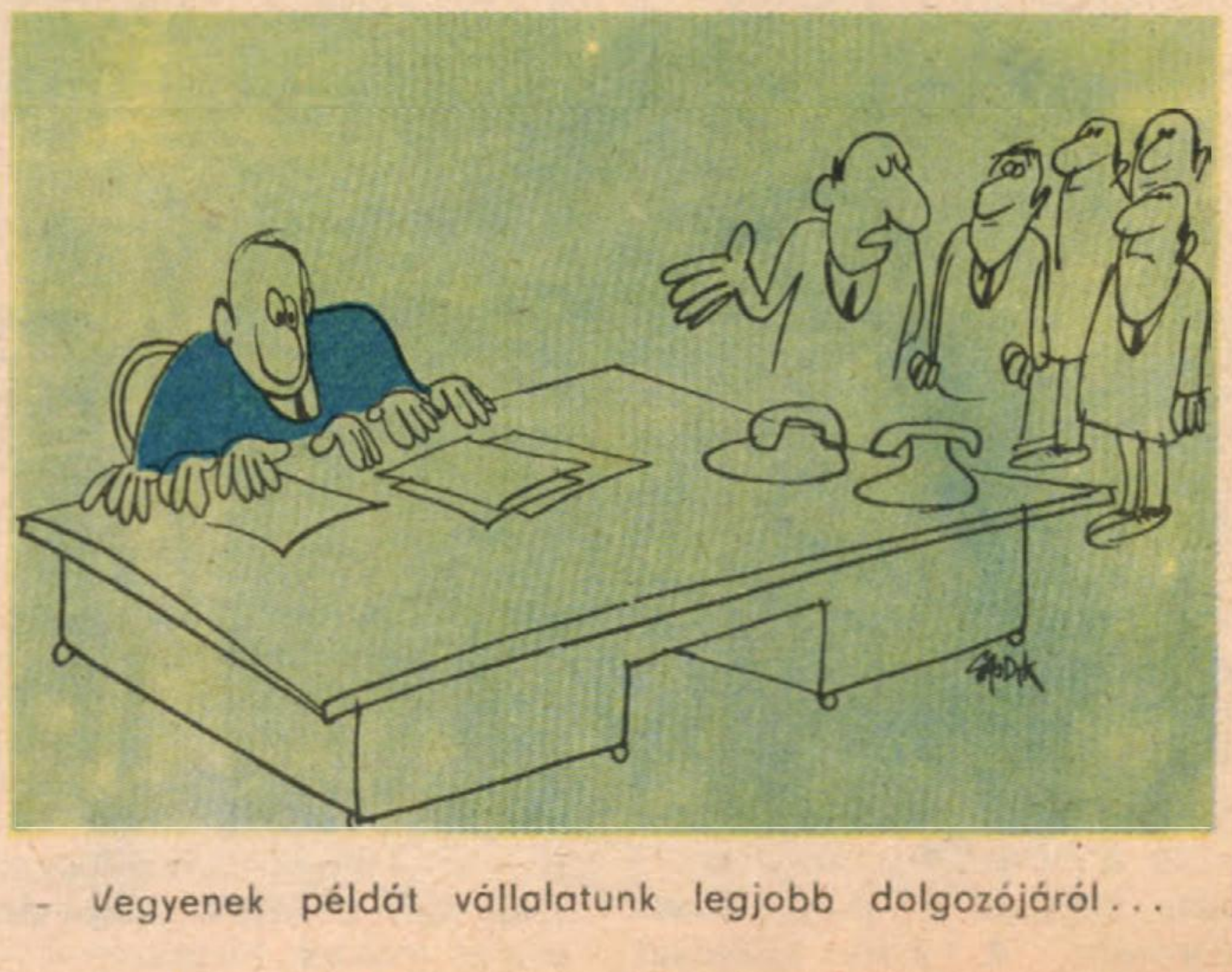

– Vegyenek példát vállalatunk legjobb dolgozójáról . . .

ISMERKEDÉS

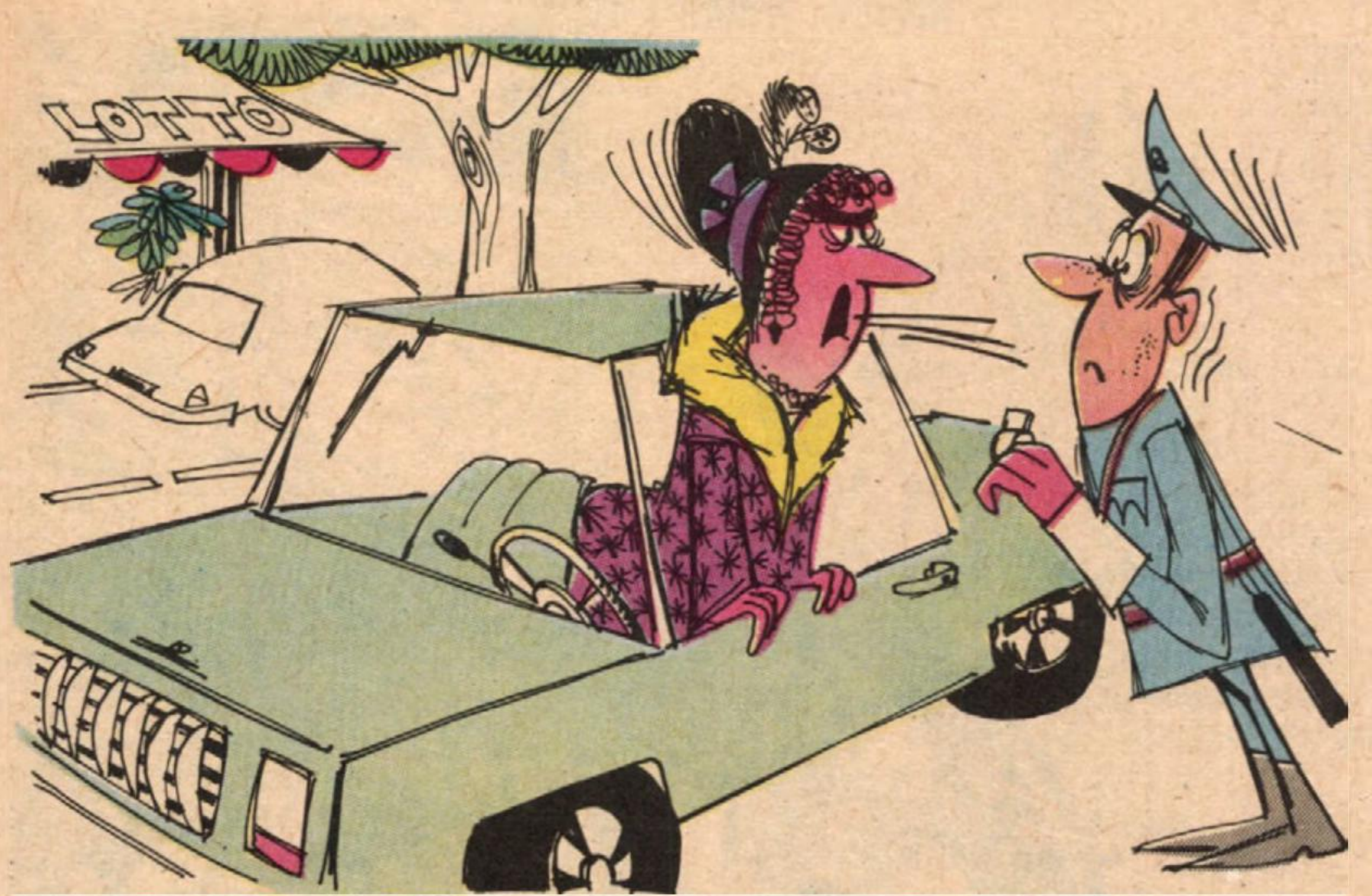

– Fölösleges fütyülnie, biztos úr! Nagyon szívesen megadom a telefonszámom . . .

PROGNÓZIS

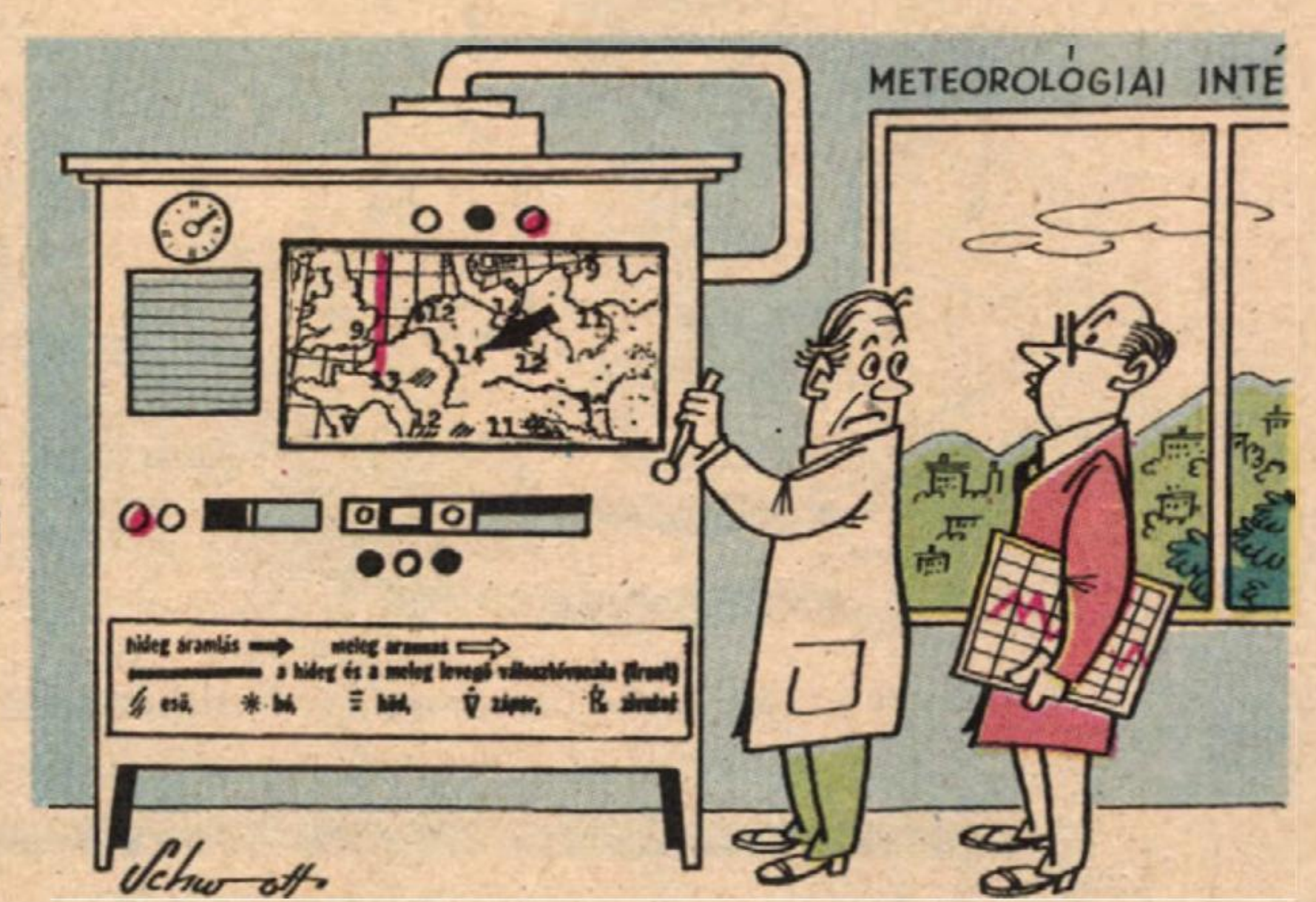

– Fáj a tyúkszemem. Esni fog . . .

KONYHAPÉNZ

Pusztai Pál rajza

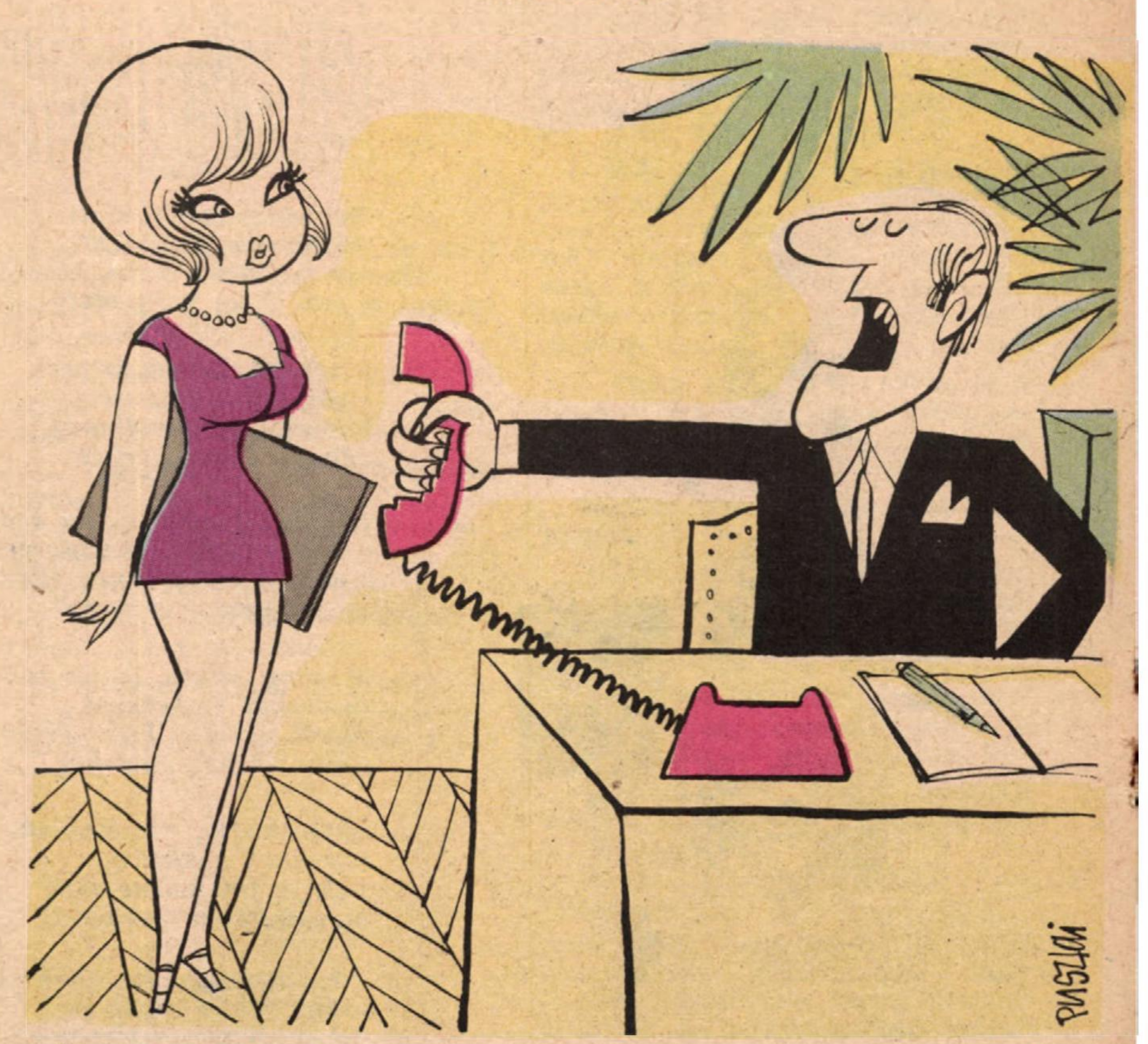

– Magdika, legyen szíves, mondja el a feleségemnek, hogyan lehet kijönni 1400 forintból!

Mi akadályozza bár-hálózatunk fejlesztését?

Ez a kérdés foglalkoztatja jelenleg a szocializmust építő magyar társadalmat.

Hiába mutatja ki ugyanis a statisztika, hogy fővárosunkban jelenleg 378,67%-kal több bár működik, mint a felszabadulás előtt, tudjuk — bármennyire is szép ez a fejlődés —, még mindig messze vagyunk a világszínvonaltól. A statisztika bárjaink sokféleségéről is beszámol, de az a tény, hogy a bárba vágyó bel- és külföldi válogathat a drink-, a night- és a sztriptíz-bárok között, nem kendőzheti el azt a szomorú valóságot, hogy bár-hálózatunk fejlesztése az utóbbi időben sajnálatos módon megtorpant.

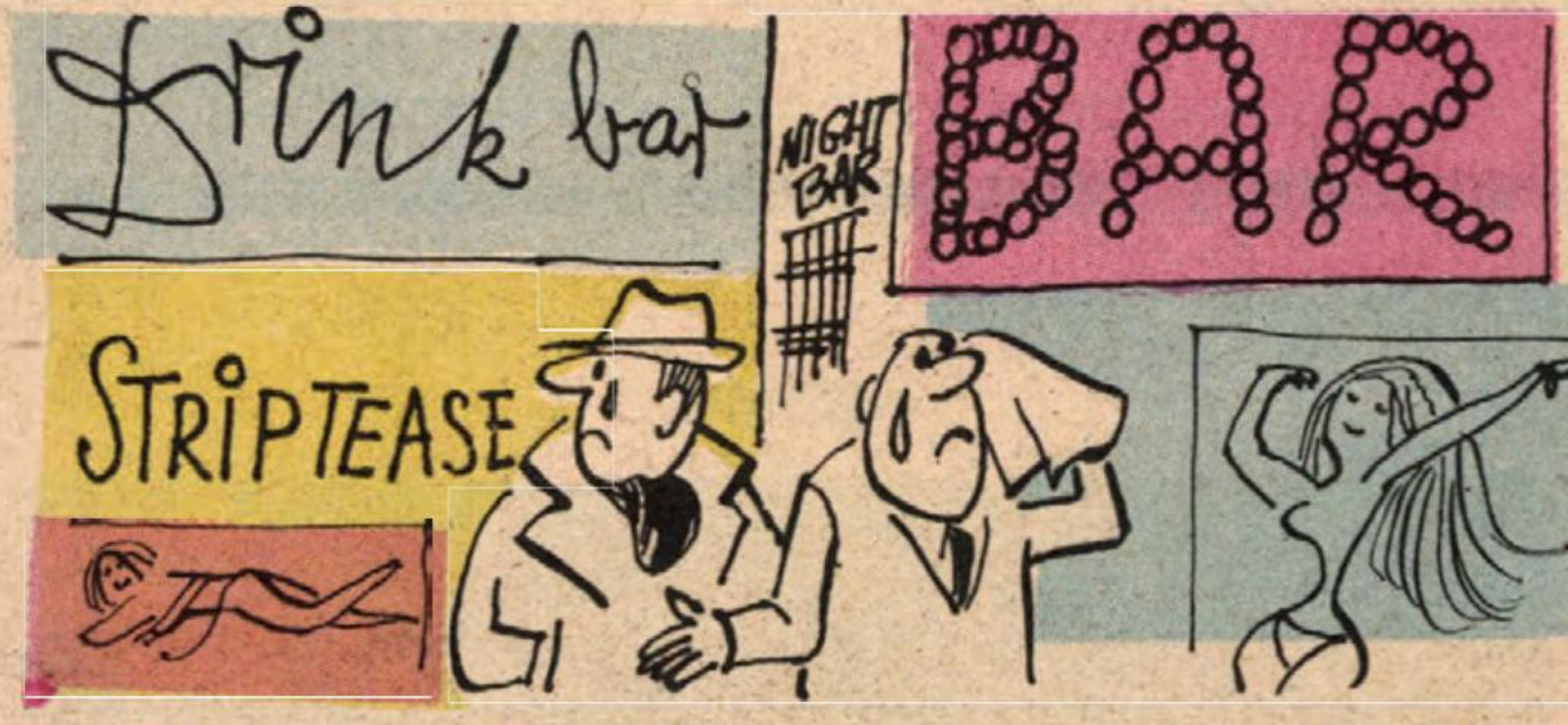

Társadalmunk éber figyelmét nem kerülte el az a körülmény, hogy a múlt héten csupán 3, az azelőtt való héten 1 (azaz egy!) bárt nyitottak Budapest területén és erre a hétre is csak 2 (kettő!) bárnak a megnyitását hirdetik. A jövő kilátásai sem rózsásabbak. 4—5 bár tervéről van tudomásunk.

Sajnos, az illetékesek hosszú hetek óta mélyen hallgatnak erről a mindannyiunkat oly annyira érdeklő problémáról. Egyéni kíváncsiságom és újságírói hivatástudatom ezért arra ösztönzött, hogy maszek módon pillantsak a kulisszák mögé. Szerencsére van nekem egy bennfentes vendéglátóipari barátom. (A nevét elhallgatom, mert szerény ember lévén, nem szeret kérkedni az indiszkréciójával.)

— Jól látod, komám, megtorpantunk, meg bizony — válaszolja nagy sóhajtva. — Miért? Hát ennek több oka van, de az első, a legfőbb, hogy . . . — legyint, a sírás fojtogatja, soká-soká nem tud szóhoz jutni.

— Nincs pince, érted . . . — nyögi ki végre nehezen, majd szemében haragos villogással kifakad: — Mert vannak sehonnai bitang emberek — úgy mint a Tükerfiókosok, a MÉH telepvezetők és maszek kisiparosok —, kiknek drágább a saját hivatásuk, mint a mi konvertibilis szempontjaink.

— Hát igen — mondom őszinte együttérzéssel —, magam is tapasztalom, ha jobban utánagondolok, hogy nagyon sok pincehelyiséget ezek a közösségi szempontoknak fittyet hányó elemek tartanak megszállva.

— Talán nem is az a legfőbb baj, hogy nagyon sok pincét bitorolnak ezek a harácsolók, hanem az, hogy a legjobbakat. Értem?

Ezután elmesélte, hogy a múlt héten megnyitott Kis Pillangót például egy olyan pincehelyiségben kellett berendezniük, ahol azelőtt maszek fodrász volt. Rengeteg időbe és pénzbe került, amíg a falakról a csempézést, a talajról a parkettát eltávolították. Ezután Norvégiából hozottak, nem csekély devizáért, műpenészt. Angliából vásároltak dohosító berendezést és Pilisvörösvárról sarat.

— Arról már nem is beszélek, mibe került, amíg ennek a maszek fodrásznak sikerült kedvére való csereüzlethelyiséget szereznünk — teszi hozzá letargikusan, majd fölcsattan: — Mert szép, szép a népfrontpolitika, de az már mégis csak túlzás, hogy ne lehessen kisajátítani egy vacak pincét, ha a népgazdaság érdeke úgy kívánja. Nem igaz?

Bizony igaz. Mi lesz így velünk?

Sólyom László

PEDAGÓGIA

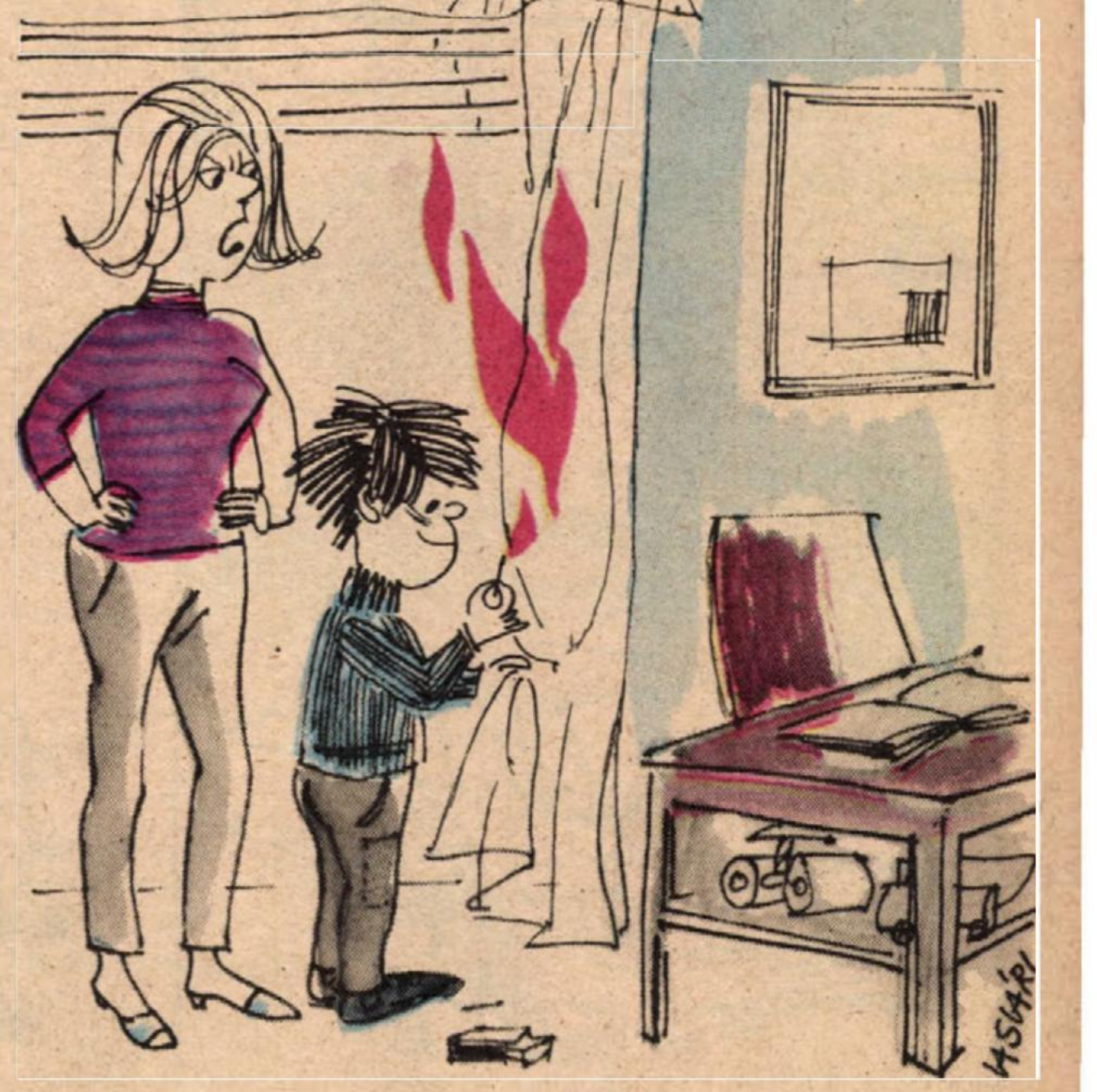

– Jól van, de most már tessék tanulni . . .

ILYEN AZ ÉLET . . .

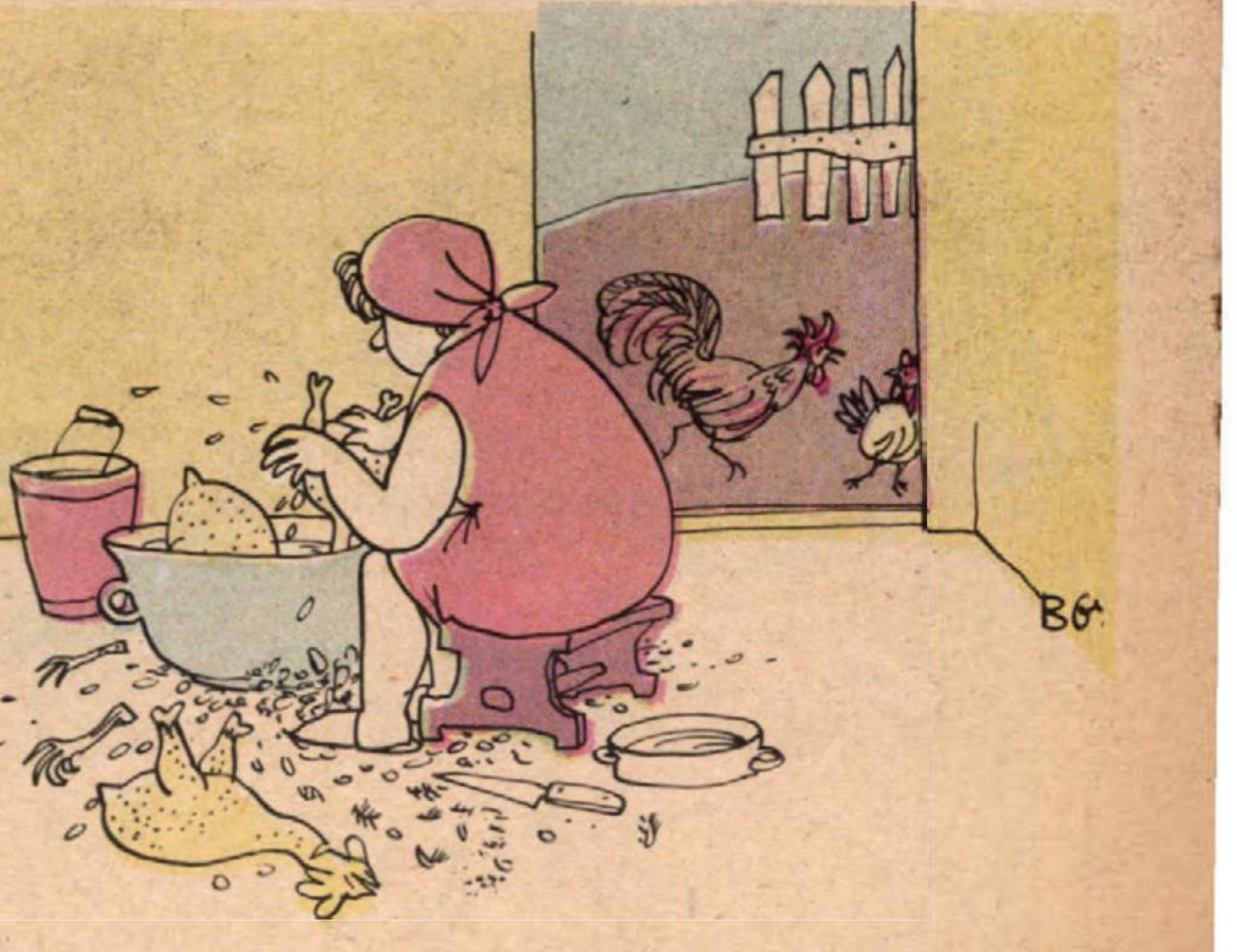

LIDÉRCES ÁLOM

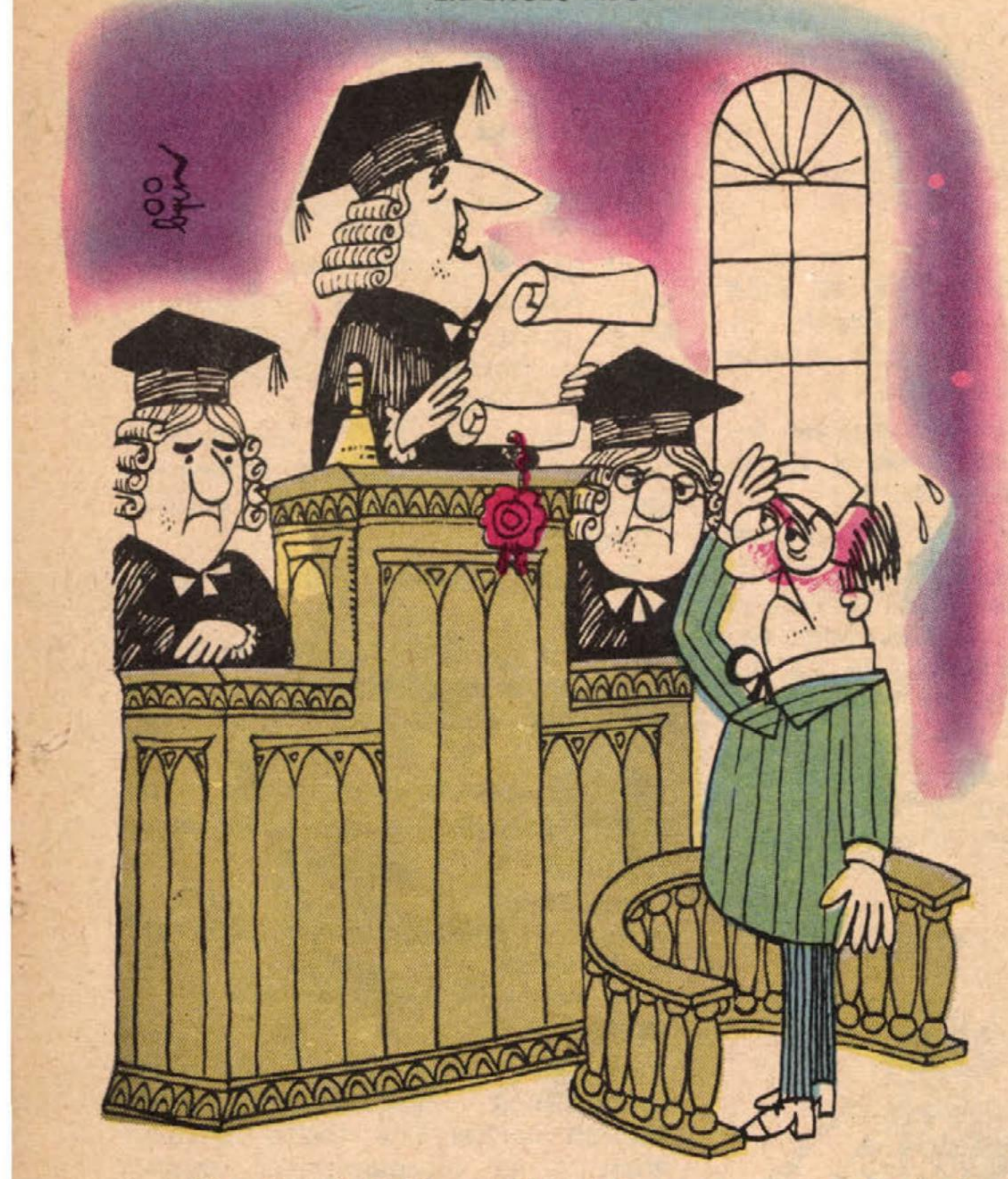

– Magát, mint sláger-szövegírót, a magyar nyelven elkövetett erőszakért, hat hónapi elzárásra ítélem!

TÍZ ÓRA UTÁN

(ÉLETKÉP)

(Történik: az Emke aluljáróban. Idő: este, tíz után. Az oszlopok mellett elhanyagolt külsejű „csövesek". Tetovált kezek, bamba tekintetek. A csoport közepén fiatal lány áll. Nem lehet több tizenhat évesnél.)

Első férfi (felháborodottan): Mit szól ezekhez az alakokhoz? Rémes. Látja, ilyenek a mai fiatalok.

Második férfi (jóságosan): No, no, ne általánosítsunk. Nem ez a tipikus.

Első férfi: Nézze meg azt a nyomott orrút! Mit gondol, volt az már egy hangversenyen? Elolvasott már egy könyvet?

Második férfi (gyengéden): Nézze, a legfontosabb művészet a film. Moziba pedig járnak.

Első férfi: Sajnos. Ők azok, akik már a híradó alatt botrányt csapnak.

Második férfi (meghatottan): Fiatalság — bolondság.

Első férfi: Nézze, milyen elhanyagolt a külsejük. Azt hiszi, ezek tudják, mi a szappan?

Második férfi: Ez nem tartozik az általános műveltséghez.

Első férfi: Így csoportosan olyan szemtelenek, mint a piaci legyek. Próbáljon elmenni előttük egy hölggyel, és hallgassa pirulás nélkül a megjegyzéseiket.

Második férfi (aggódó szeretettel): Miért baj, ha egy fiatalnak már ebben a korban is önálló véleménye van, és azt bátran meg is mondja?!

Első férfi: Nézzen körül a Tejvendéglőnél, a pályaudvarokon, a tereken. Mindenütt találhat egy pár ilyen alakot.

Második férfi: Ne feledje el, hogy ez általános jelenség a nagyvárosokban. *(Büszkén)* Ez is azt jelenti, hogy Budapest világváros!

Első férfi: Nem gondolja, hogy egy kicsit túl elnéző?

Második férfi: Nem, csak tárgyilagos vagyok. Nem engedem bántani a fiatalokat. Nekünk idősebbeknek alkalmazkodnunk kell.

Első férfi: Ezekhez a hippikhez? Nézze csak meg, milyen szemtelenül viselkednek egy társaságukban levő lánnyal. Aki ilyen későn és ilyen társaságba elengedi a lányát, szép kis apa lehet.

Második férfi (elmerengve): Tulajdonképpen igaza van. *(Átszól a csoporthoz)* Évike! Itt az ideje, hogy hazamenjünk, kislányom!

Galambos Szilveszter

KÜLFÖLDI KÖNYVSZÁLLÍTMÁNY

Hegedűs István rajza

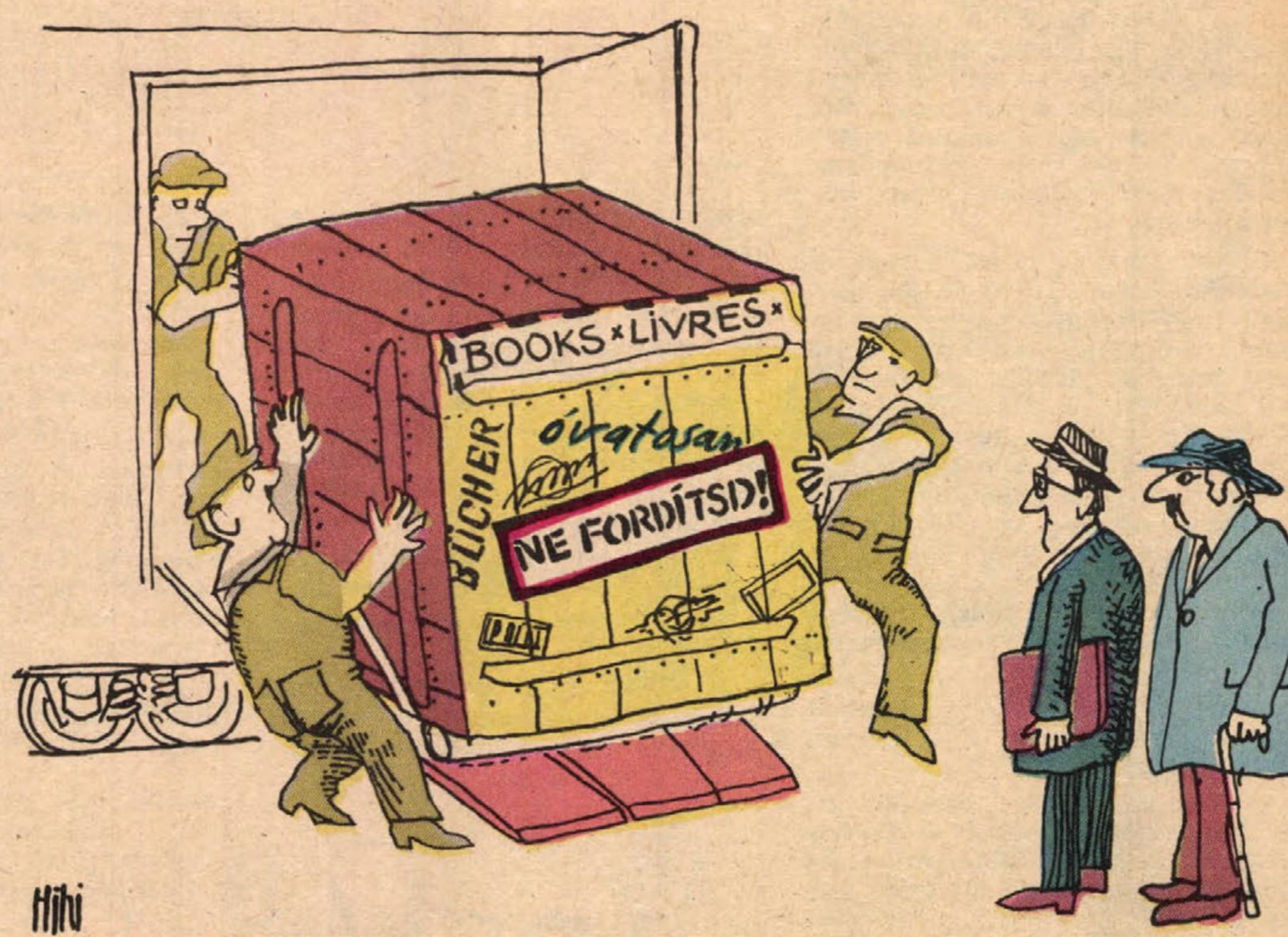

TAVASZI HAJRÁ

A téesz-elnök íróasztala

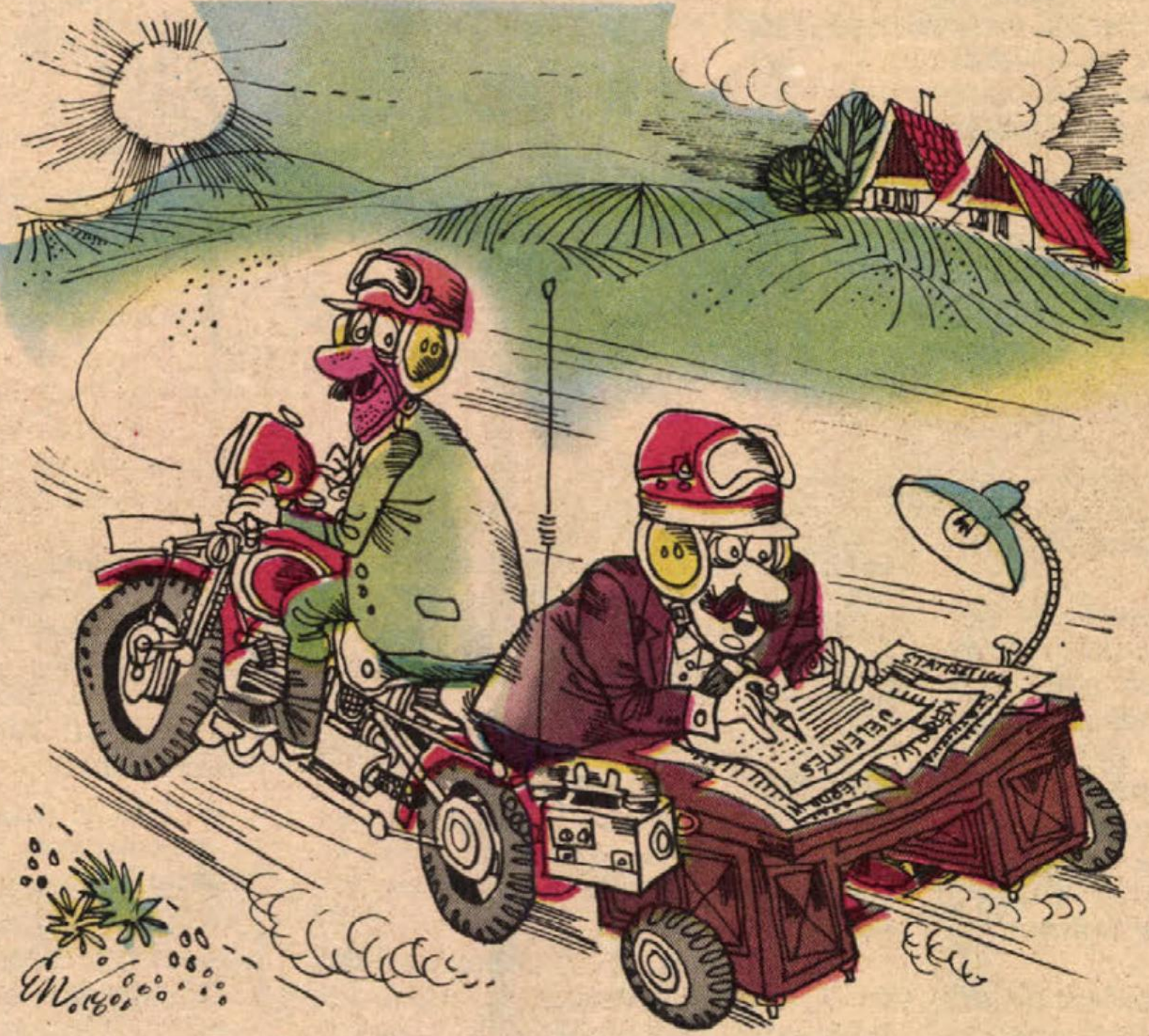

KORAI KEZDÉS

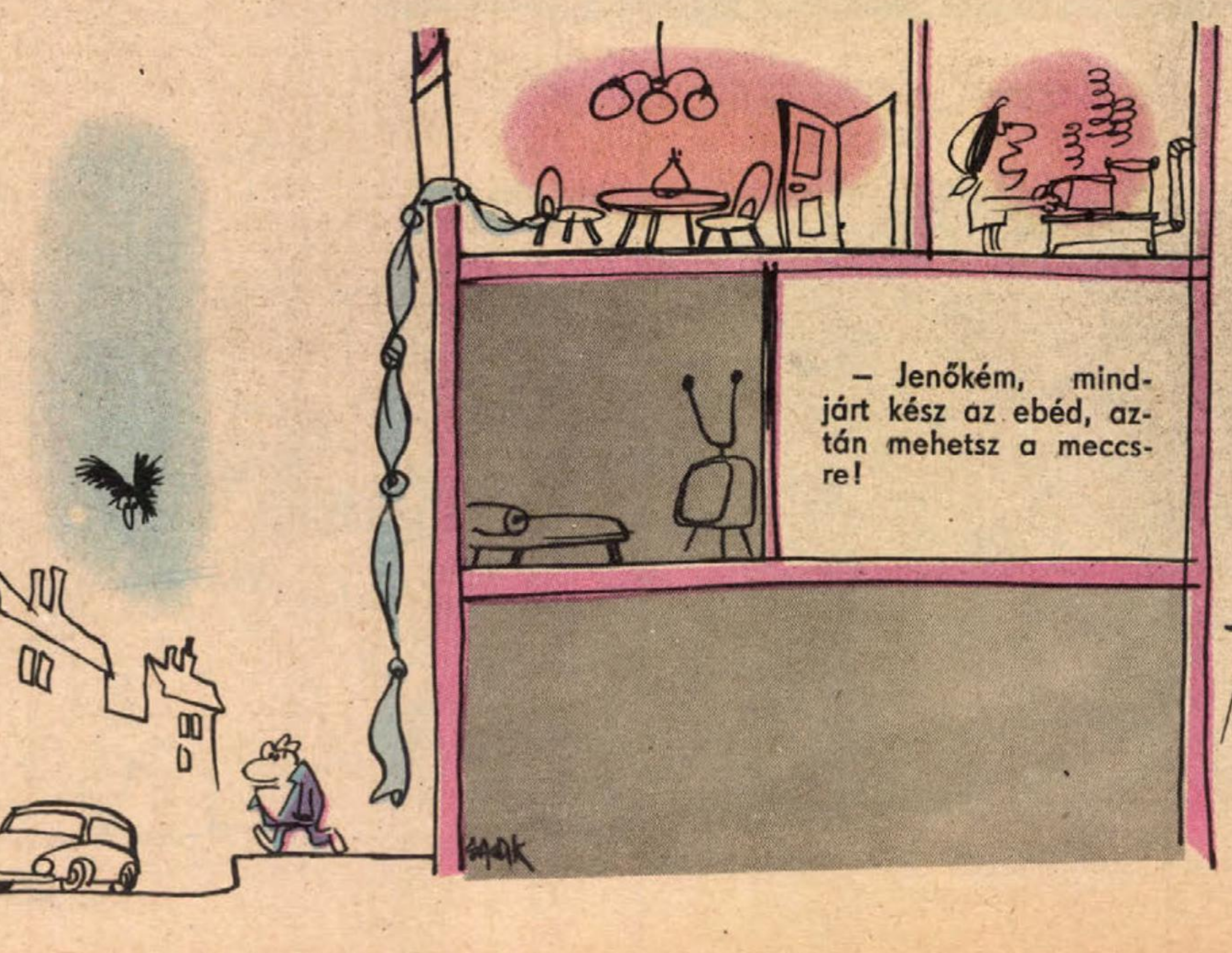

– Jenőkém, mindjárt kész az ebéd, aztán mehetsz a meccsre!

RALPH WIENER

A BOTRÁNY

Aki valamennyire is ismeri az életet, egy véleményen van Oszkárral. Ő ugyanis minden lehető és lehetetlen alkalommal hangoztatja: az életben a legtöbb bonyodalom olyan természetű, hogy egy kis elővigyázattal voltaképpen elkerülhető. Elmondom, miképp került Oszkár mégis kutyaszorítóba.

Elvira volt a ludas, akinek a kedvéért, hősünk, a fővárosba utazott, hogy szobát béreljen egy ismert szállodában. Először csalta meg feleségét, Irenét, aki rendkívül féltékeny volt. Ha megtudná az Elvira-ügyet, talán meg is ölné! De a bűn erősebb a veszélynél! — mondta egy szellemes ember, és Oszkár egyetértett vele.

A szerelemre éhes pár előbb óvatosan körülnézett a párizsi utcán, majd besomfordáltak egy szállodába. A férfi a portáshoz lépett:

— Nevem Beaulieu — mondta halkan. — Sürgönyileg foglaltam egy kétágyas szobát a feleségem és a magam részére.

— Van szerencsém, Beaulieu úr! — hajlongott a portás. — Boldog vagyok, hogy üdvözölhetem! — És közben fél kézzel a hall túlsó sarkába intett.

Abban a pillanatban megindult feléjük egy csomó férfi, tollal és füzettel, ki mikrofonnal, ki meg fényképezőgéppel. Mielőtt az elképedt pár megkísérelhette volna a menekülést, már körülfogták őket. S az egyik férfiú, zöld aktatáskát szorongatva a hóna alatt, néhány keresetlen szóval elindította Oszkár életének nagy tragédiáját.

— Igen tisztelt Beaulieu úr! Engem, a szálloda igazgatóját ért a megtiszteltetés, hogy önt és kedves nejét üdvözölhessem abból az alkalomból, hogy a szálloda százezredik vendégei lettek. Az igazgatóság nevében átnyújtok önöknek egy pénzösszeget és felajánlok kéthetes költségmentes itt-tartózkodást, szállodánk egyik luxusosztályában. Fogadják szerencsekívánataimat!

A direktor intésére előlépett egy csinos titkárnő, és Elvirának óriási rózsacsokrot nyújtott át. Oszkárnak pedig, aki elképedve, sóbálvánnyá válva állt, egy vastag borítékot nyomtak a markába.

A körülállók tapsoltak, fények villantak föl, kattogtak a fényképezőgépek, és a riporterek hada szoros gyűrűbe fogta a botcsinálta házaspárt...

Hősünk előtt elsötétedett a világ. Amikor magához tért, az igazgató irodájának heverőjén feküdt, vizes borogatással a fején. Az igazgató, verejtékes homlokát törölgetve, gondterhelten nézett rá:

— Végre magához tért! — mondta örömmel. — De érthető, hogy elájult, amikor ilyen váratlan meglepetés érte! — S az ottlevőkhöz fordult: — A leghelyesebb, ha magunkra hagynak bennünket, uraim. A vendégnek nyugalomra van szüksége.

A riporterek kivonultak. Oszkár aggodalmasan pillantott utánuk.

A szállodás csillapító szavakat mormolt:

— Most már nyugalma lesz, Beaulieu úr — mondta és megveregette Oszkár vállát. — Szerencséjük híre holnap benne lesz a lapokban, a rádió és a tévé is megemlékezik majd róla... De mi történt, az istenért? Csak nem ájult el megint?...

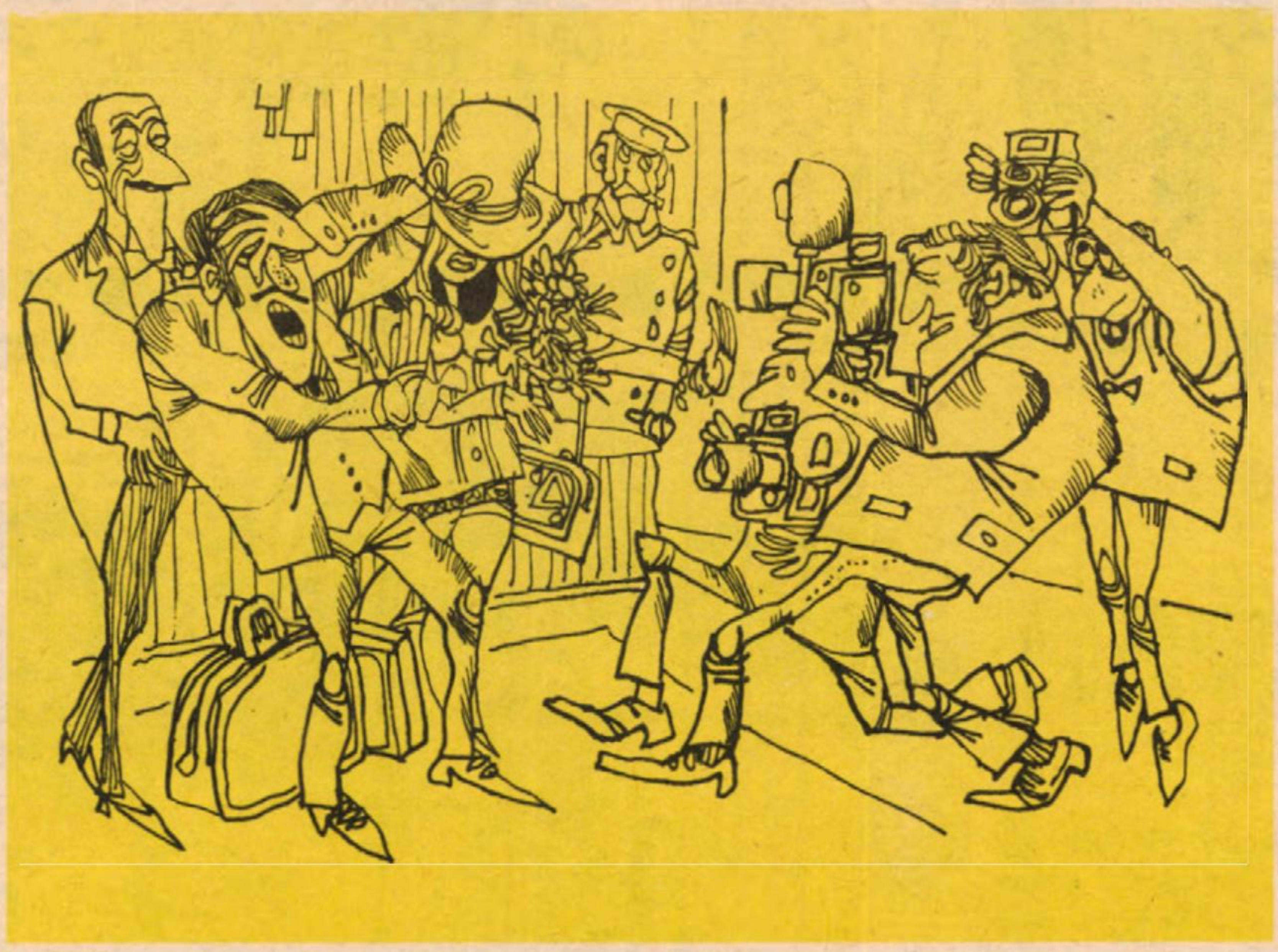

Egy újabb nedves törülköző visszahozta Oszkárt a valóságba.

— Igazgató úr — dadogta —, ez az egész eset... szörnyű... szinte hihetetlen... egész egyszerűen hihetetlen...

— Valóban... Valóban... Az ön elragadó felesége is ugyanezt hajtogatta. Izgalmában szó nékül elfutott. Hál'istennek, a fotoriporterek szemfülesek voltak és még idejében lencsevégre kapták. A holnapi lapok az ön bájos hitvese fényképét is közlik majd.

Oszkár felnyögött és kezébe temette az arcát, majd mély lélegzetet vett, s megszólalt:

— Igazgató úr, egy vallomással tartozom. A hölgy, akivel érkeztem, nem a feleségem! Törvényes hitvesem otthon van, és nem tud semmiről. De ha meglátja az újságban a képemet, és elolvassa a dolgot, akkor jaj nekem!

A direktor először értetlenül bámult Oszkárra, majd hirtelen felugrott, mintha kígyó marta volna meg.

— Botrány lesz — jajgatta —, hát ebből óriási botrány lesz. Majd szemrehányásokat kapok, hogy nem nézetem meg a vendégek iratait. A szálloda jó hírneve forog kockán! Maga alaposan elintézett engem!

— Hát a házasságom... az én jó házasságom... az semmi?! — nyöszörögte az áldozat.

— Bánom is én a maga házasságát! Mit érdekel az engem!... — dühöngött az igazgató. — Ember! A szálloda jó hírneve forog veszélyben. Ilyen botrány!

— Kérem, bocsásson meg — mentegetőzött Oszkár megszeppenve —, de honnan a csudából sejthettem volna, hogy pont én leszek a százezredik vendég? Miért kellett ilyen felhajtást csinálni?

— Hát, uram — vágott közbe a direktor és felugrott ültéből —, most egy pillanatot sem veszíthetek! Azonnal el kell rohannom. Maga pedig a legjobban teszi, ha tüstént hazautazik. Látni sem akarom többet!

— Hová menjek? — kérdezte a hoppon maradt vendég kétségbeesetten. — Ha feleségem meglát az újságban...

De az igazgató már faképnél hagyta.

Oszkár porig sújtva utazott haza. S azt tette, amit olyankor szoktak a férfiak, ha az ügy teljesen reménytelen: mindent bevallott!

Irene asszony egy görög sorstragédia bosszúszomjas hősnőjének arckifejezésével hallgatta szavait.

— Szóval, ott akartál maradni azzal a szemérmetlen perszónával? — sziszegte.

— De hiszen hazajöttem... — rebegte a férj.

— Mert lelepleztek! A sajtó éberségének köszönhetem, hogy családi tűzhelyünk tiszta maradt! Nem a te lelkiismereted szólalt meg!... Jól jegyezd meg: ha még egyszer előfordul ilyesmi...

— Nem, nem! Soha többé... — fogadkozott Oszkár.

És a feleség — mit tehetett egyebet? — megbocsátott.

— Hol az újság? — kérdezte hősünk másnap reggel.

— Elégettem! Nem kell a szégyenedet nyomtatásban látnod — válaszolta elnézőn az asszony.

Oszkár megadóan bólintott. Sohasem tudta meg, hogy a szálloda igazgatójának gigászi küzdelmét siker koronázta: elérte, hogy a sajtó, a rádió és a tévé ne említse meg Oszkárt és ne közöjék a képeket.

Az elégetett újságban azonban a hű férj egészen másról olvashatott volna. Egy kis cikk hírül adta, hogy Irene Beaulieau asszony, aki férje kíséretében a Vörös Pezsgő bárban szórakozott, a mulató ötvenezredik látogatójaként gyönyörű virágcsokrot és három üveg pezsgőt kapott az igazgatóságtól.

Oszkár ezen valószínűleg szerfölött elcsodálkozott volna: ugyanis soha életében nem járt a Vörös Pezsgő bárban.

(Németből fordította: Szirmai Marianne)

PSZICHOLOGUSNÁL

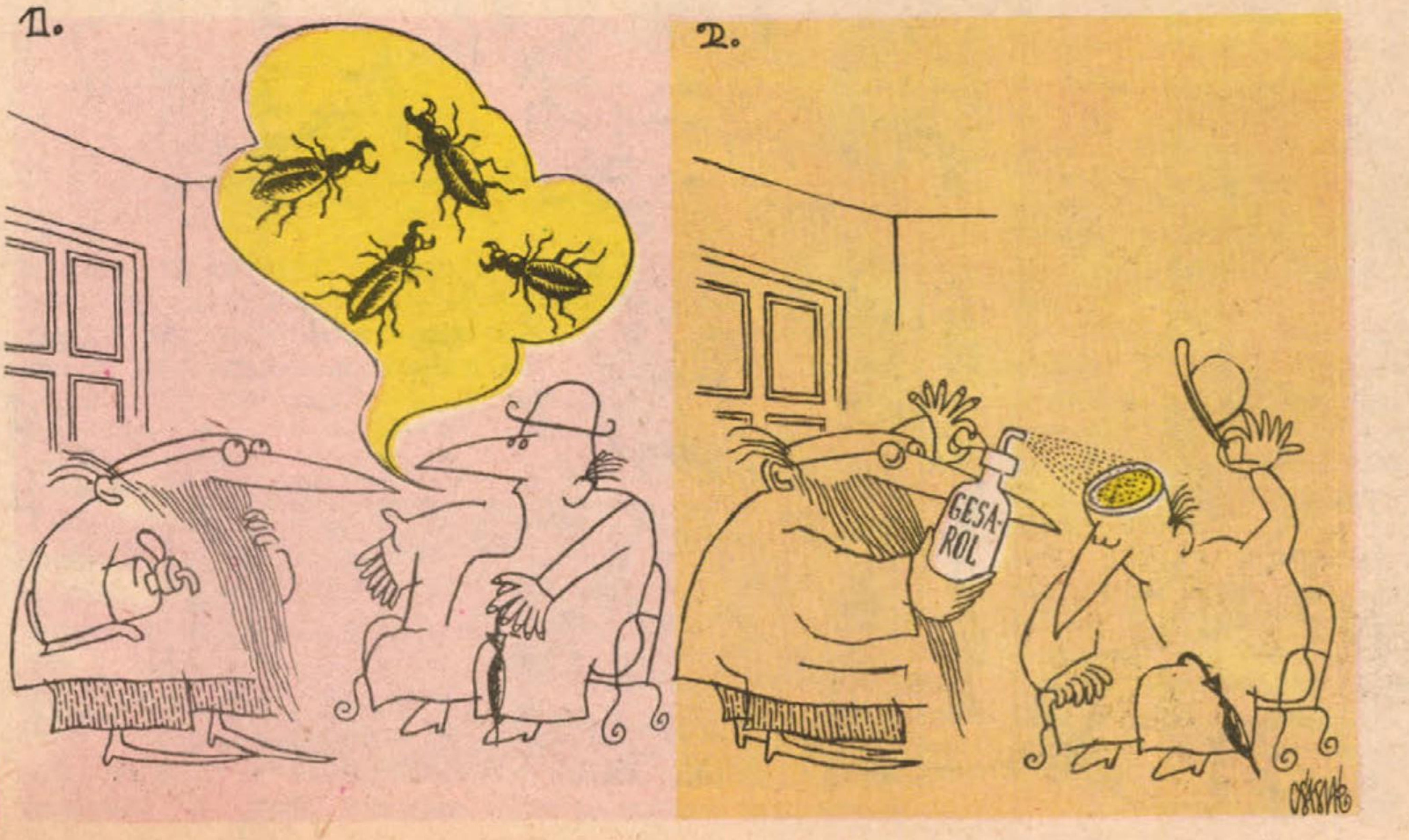

KÖZVÉLEMÉNYKUTATÁS

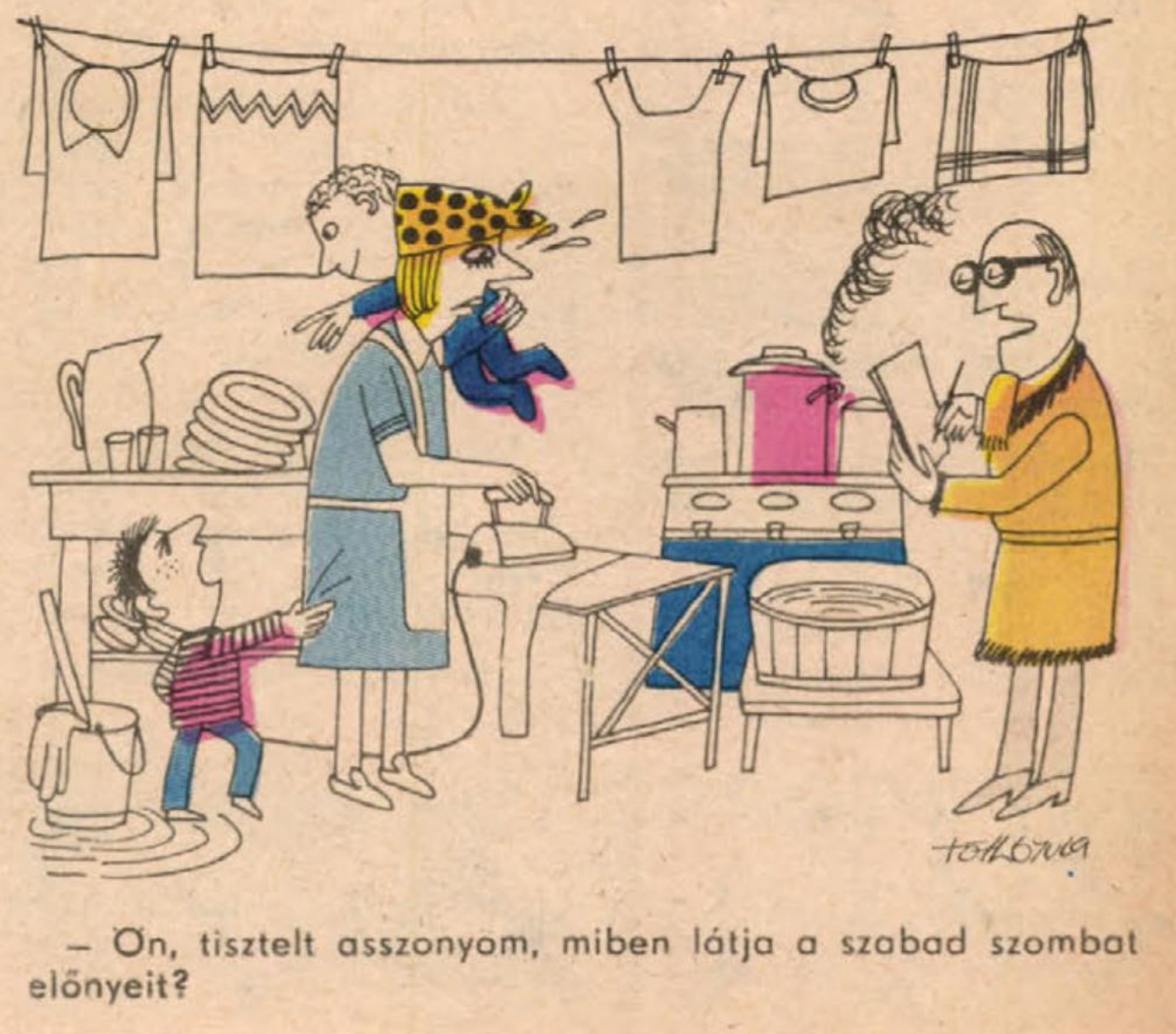

— Ön, tisztelt asszonyom, miben látja a szabad szombat előnyeit?

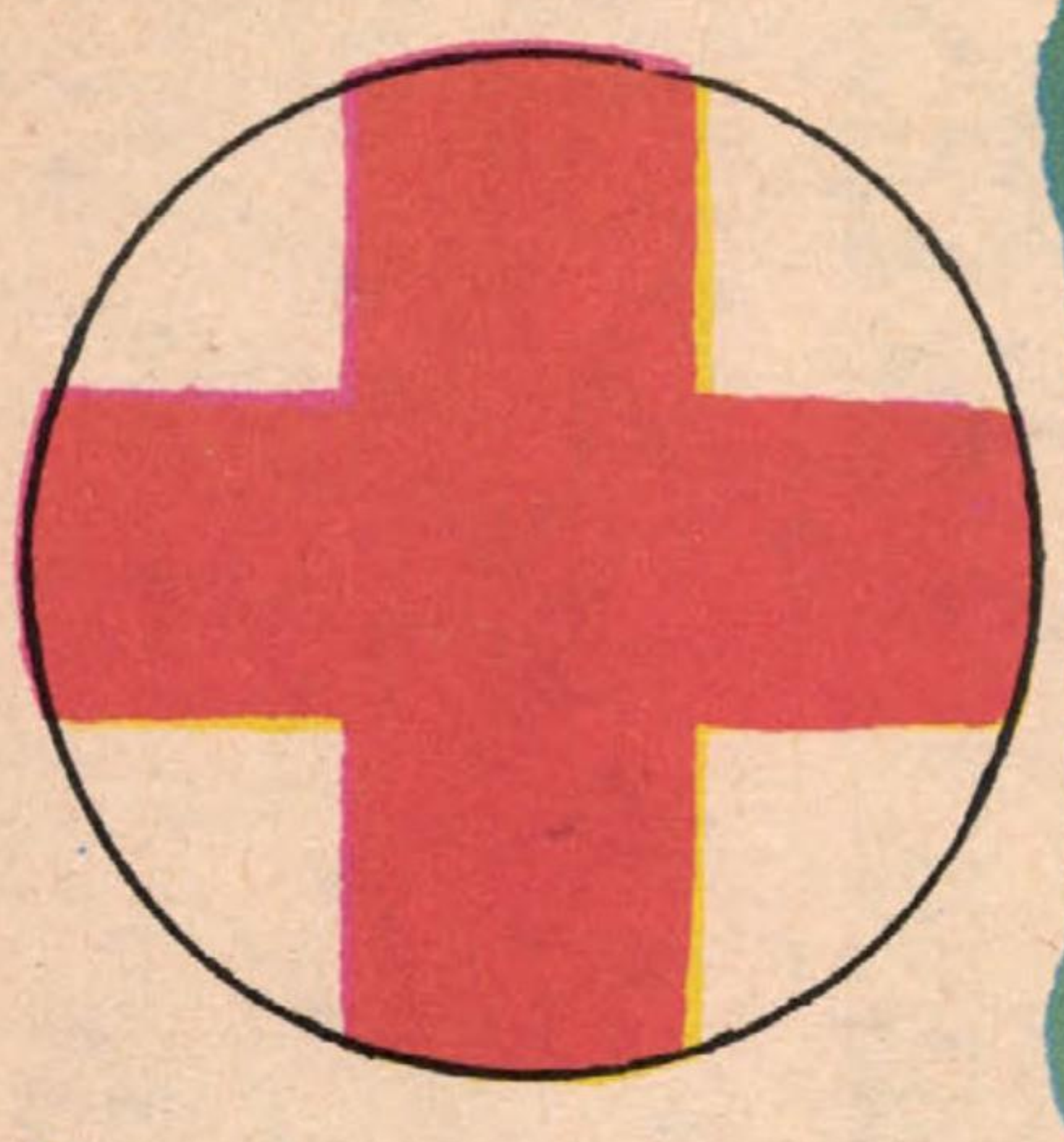

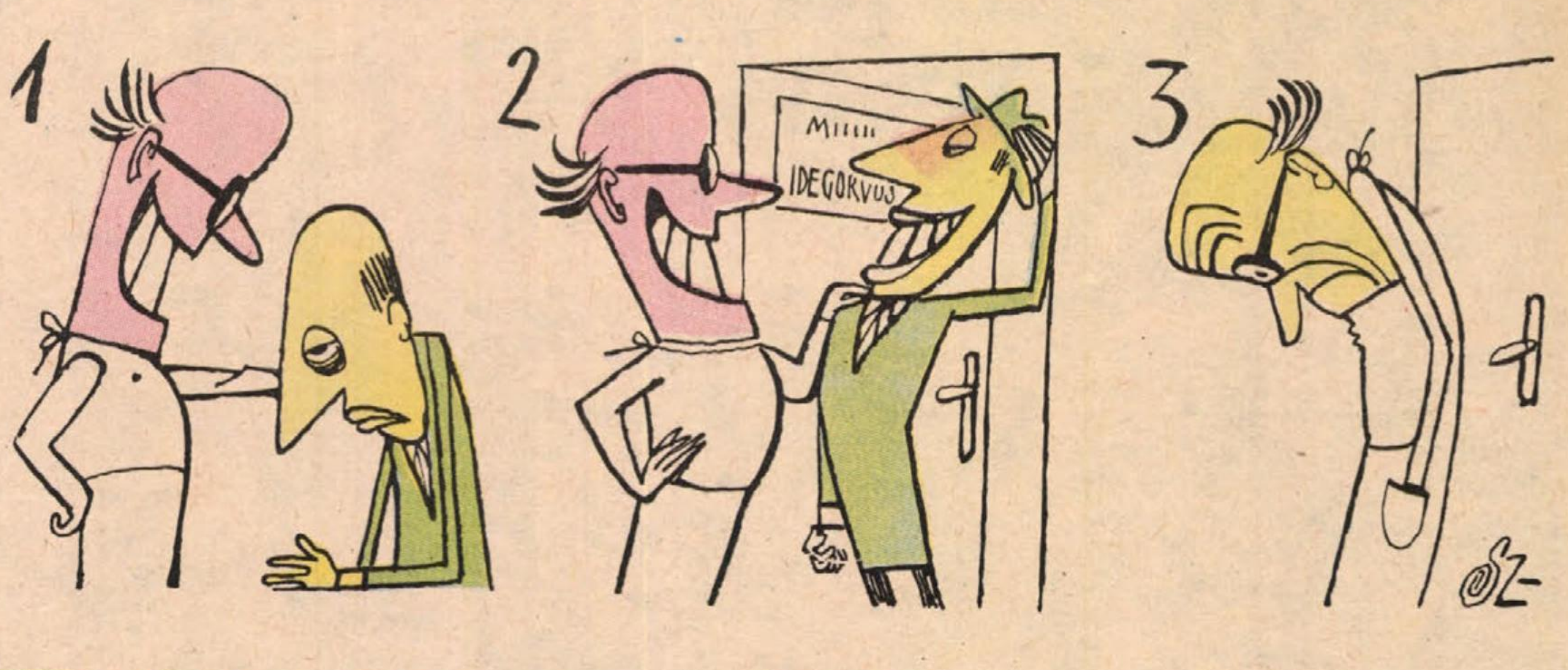
1
2
MIIIII
IDEGORVUS
3
SZ-

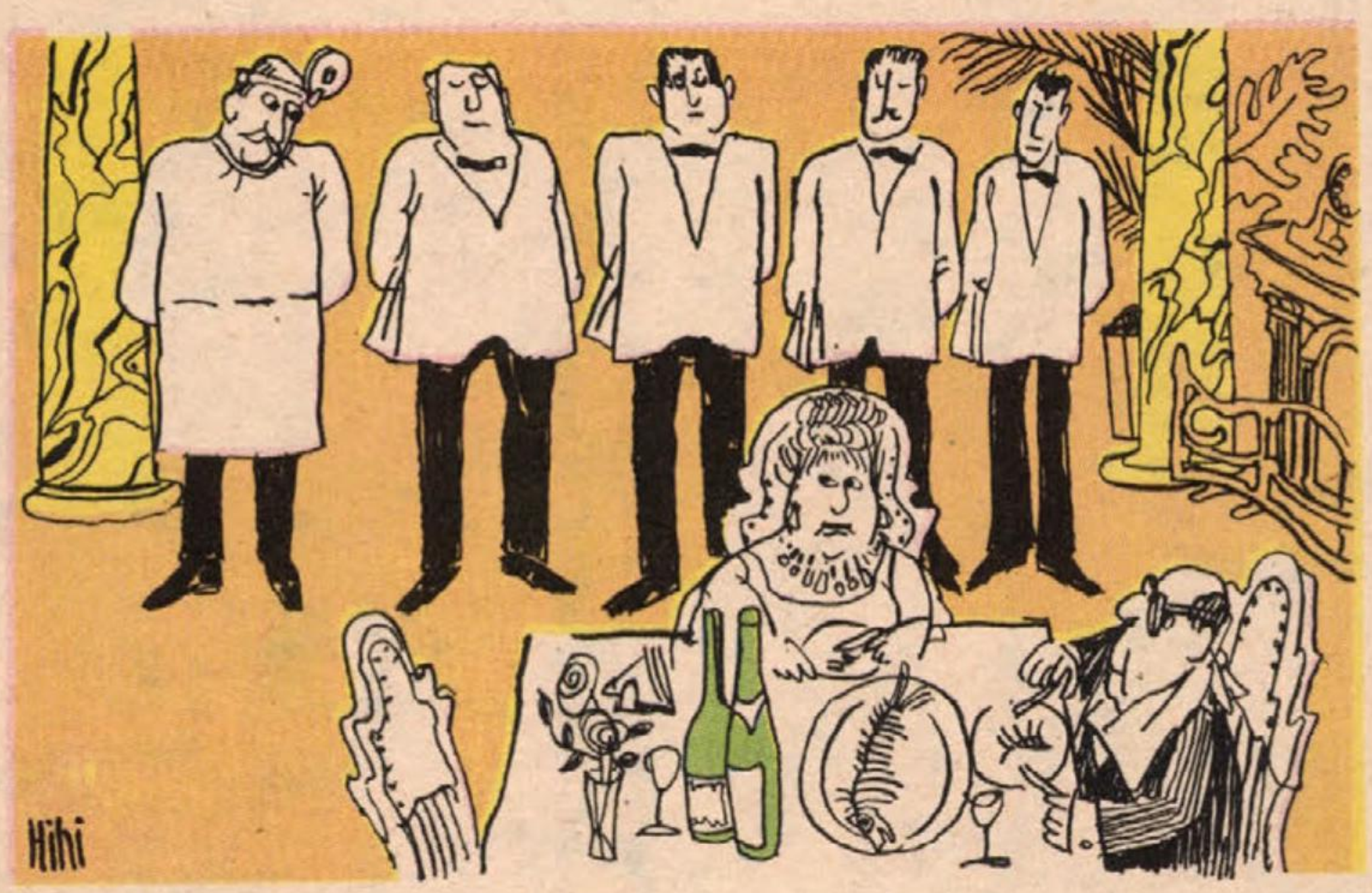

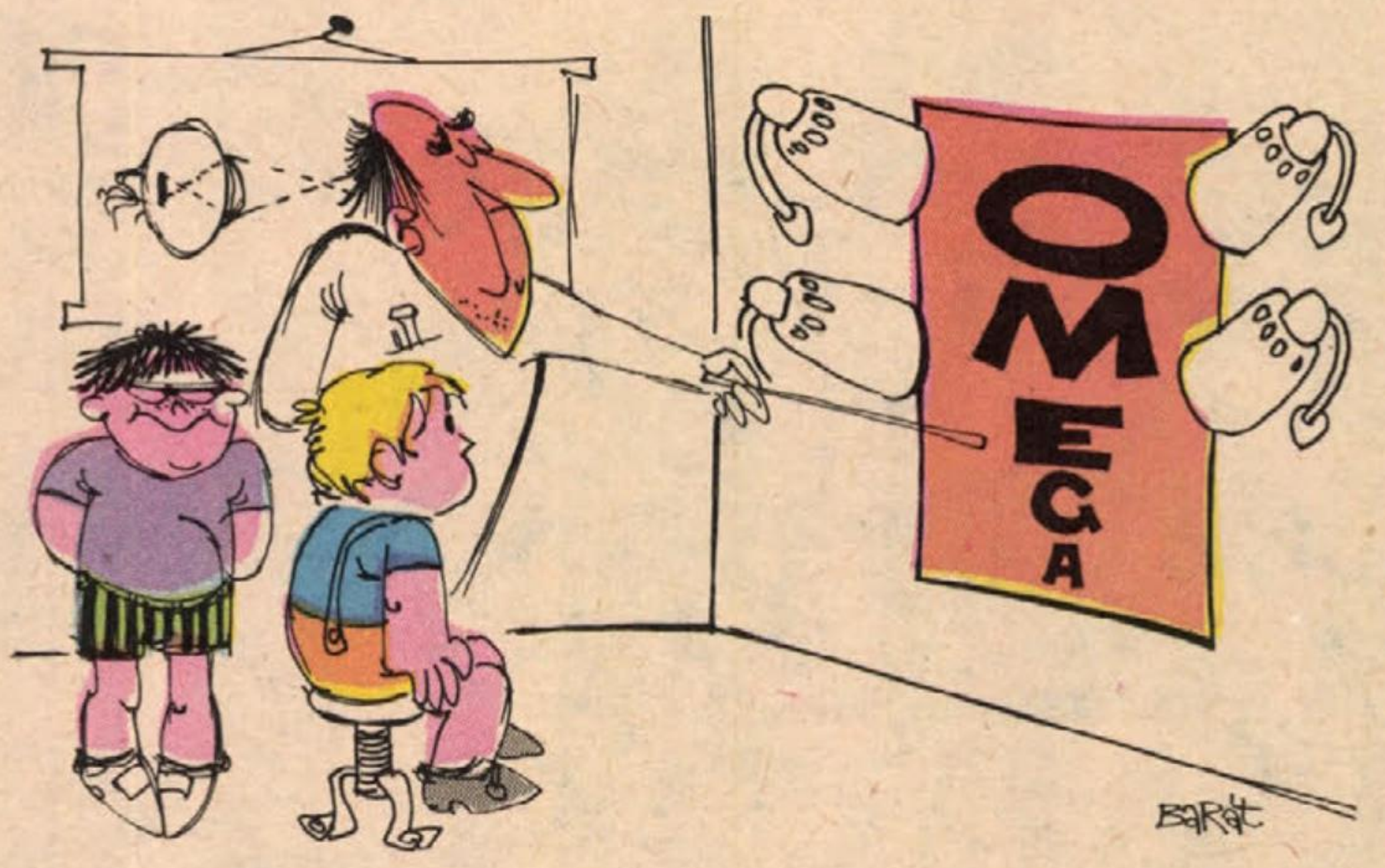
OMEGA
BARÁT

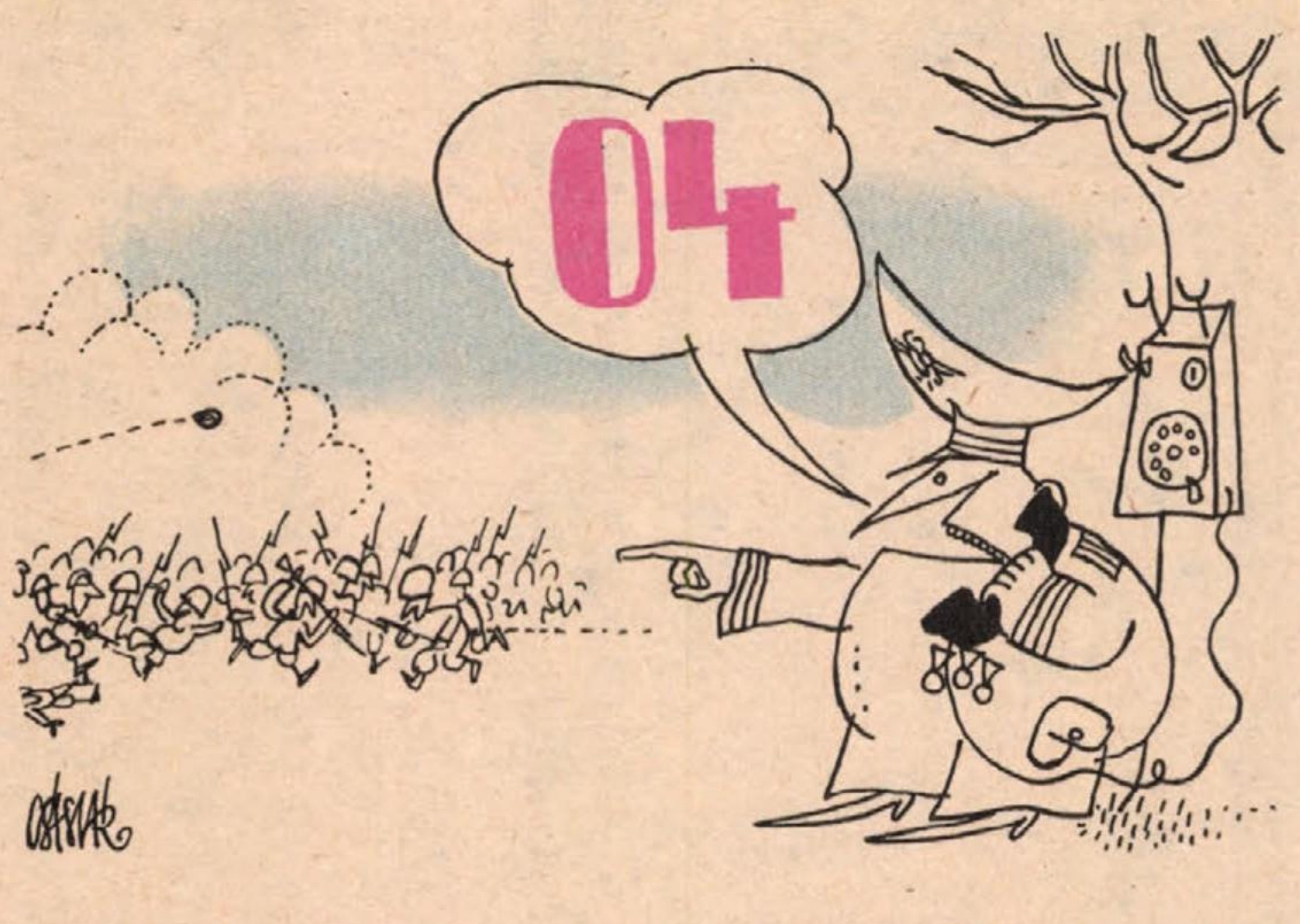

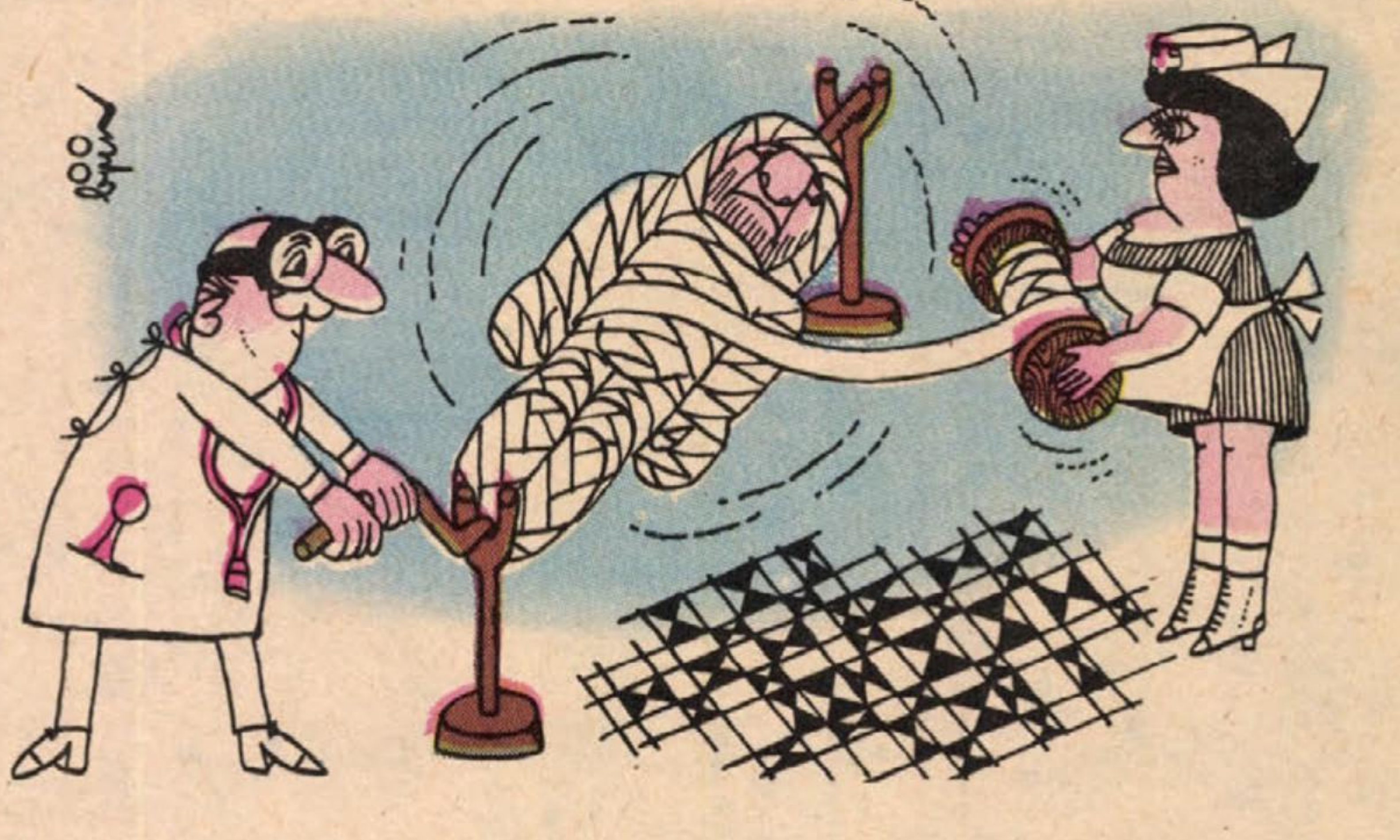

SZŰR-SZABÓ, HEGEDŰS, BARÁT,
CSÁSZÁR, BALÁZS-PIRI, SAJDIK, PUSZTAI

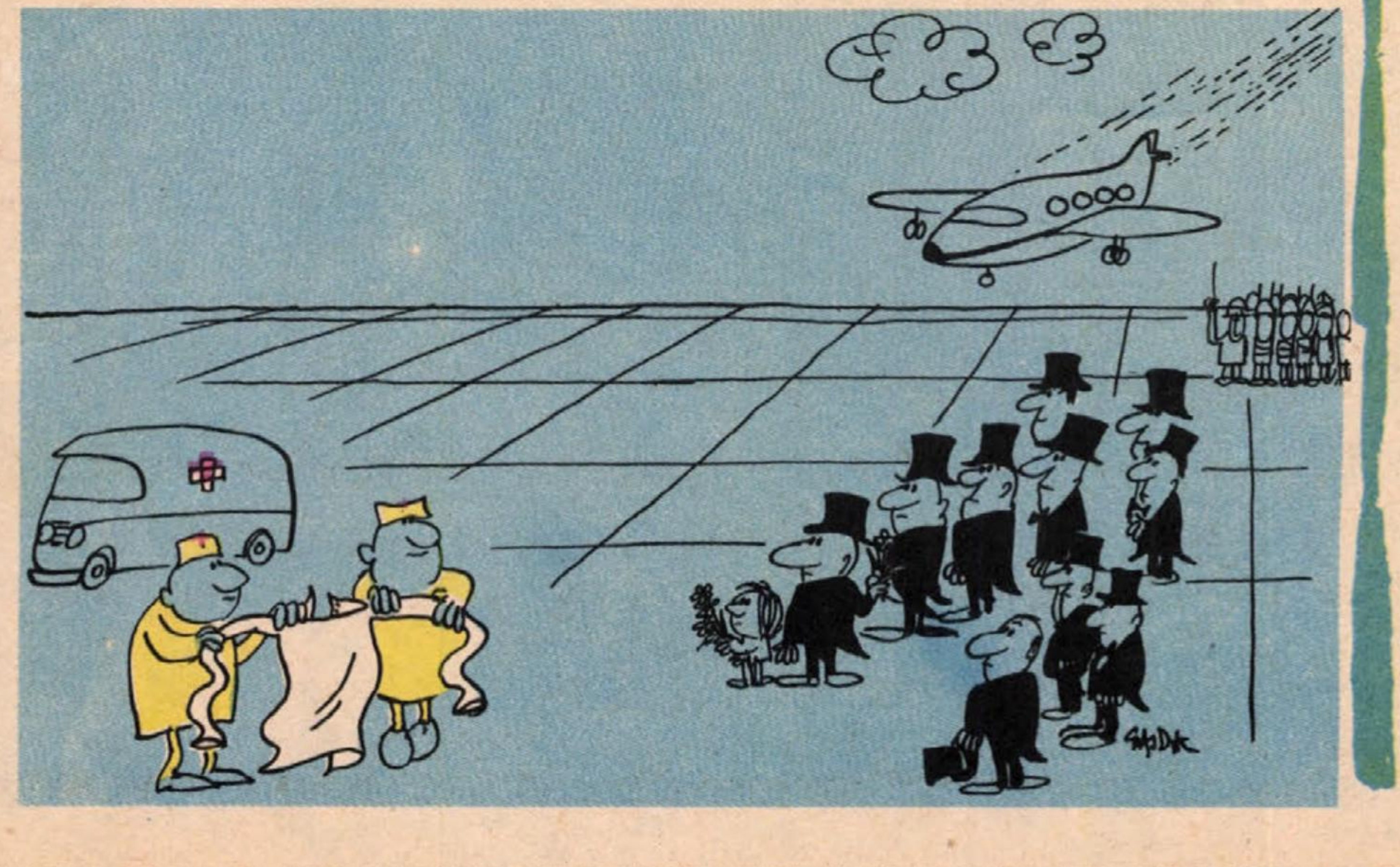

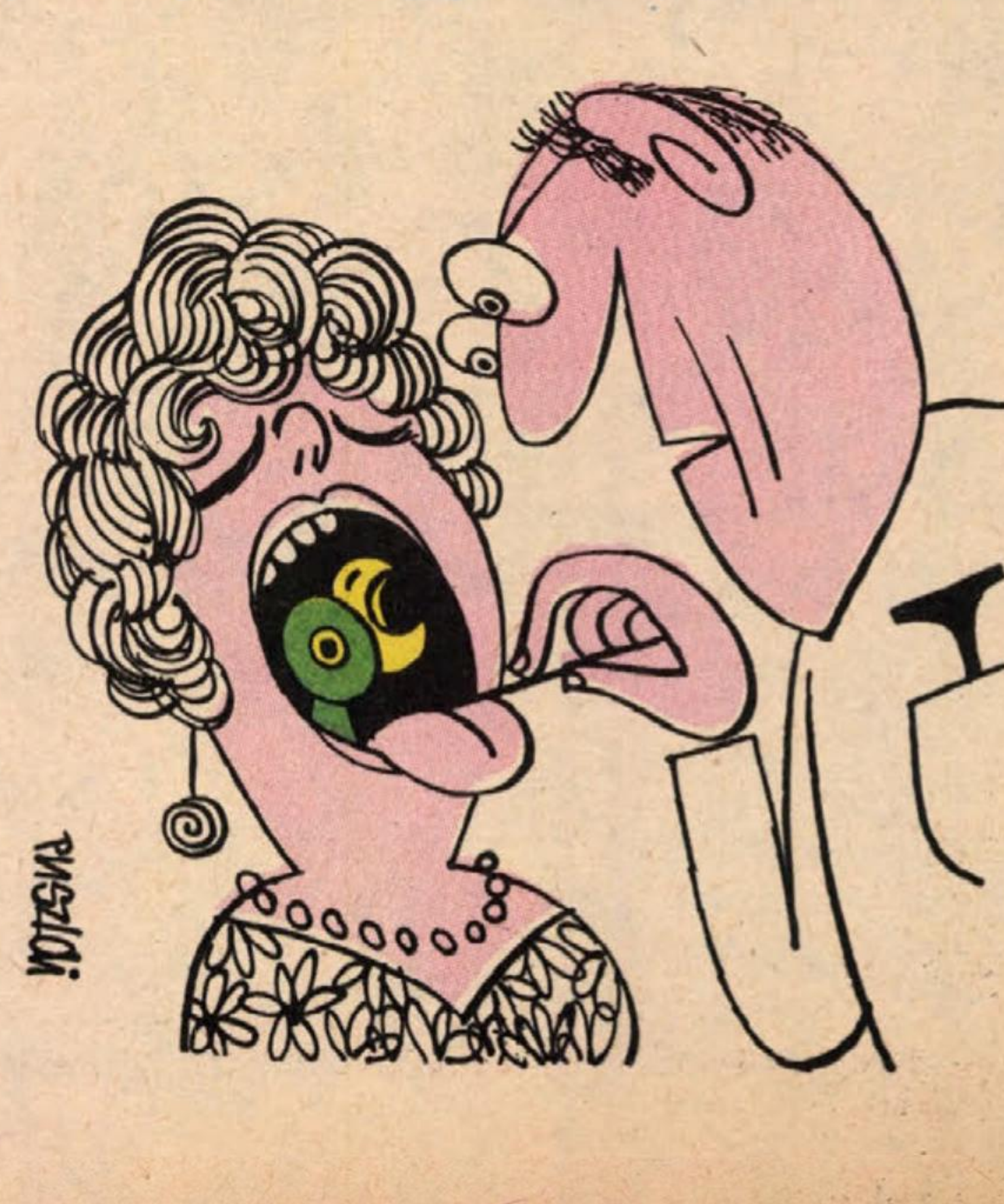

CSODÁK CSODÁJA

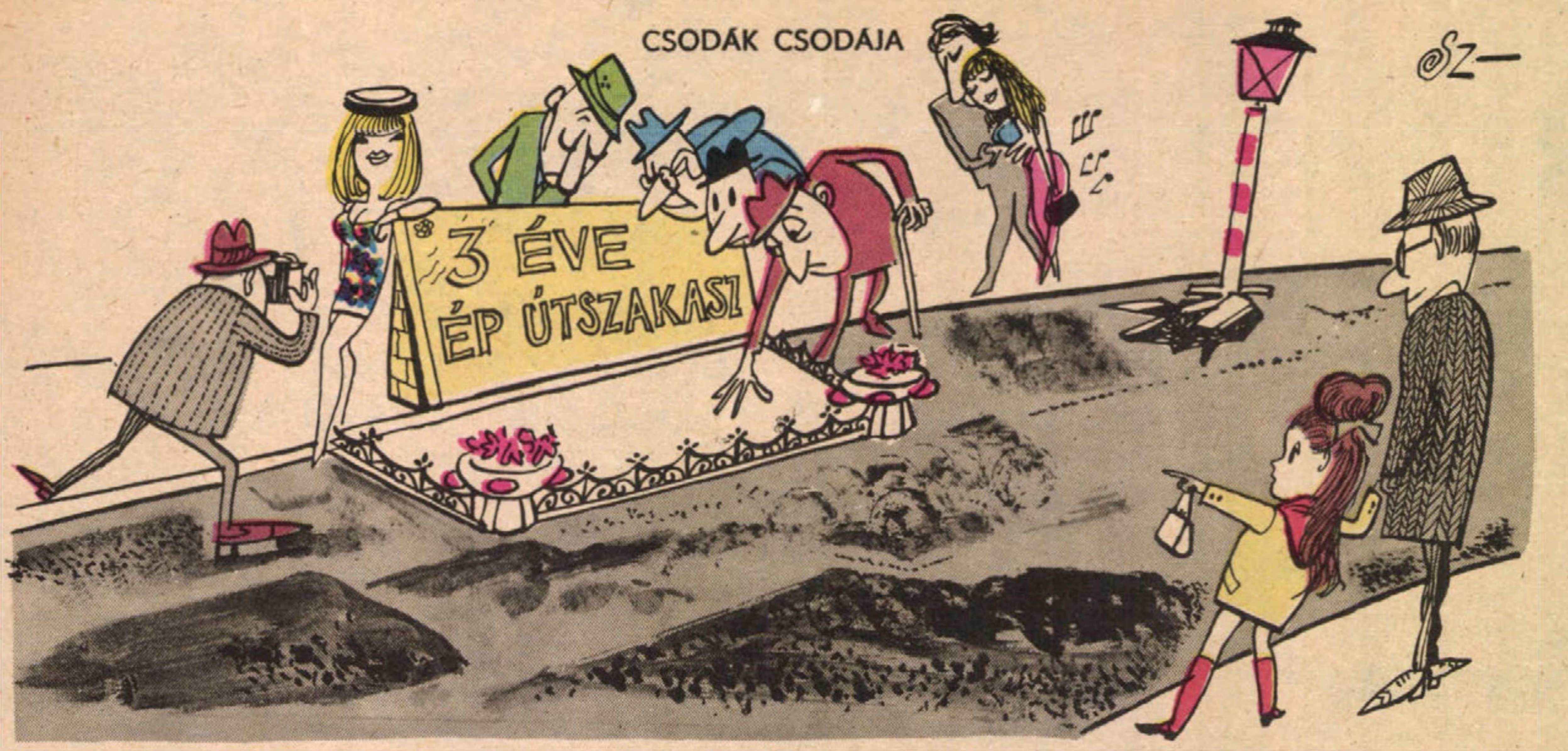

KEMÉNY MÉRKŐZÉS ELŐTT

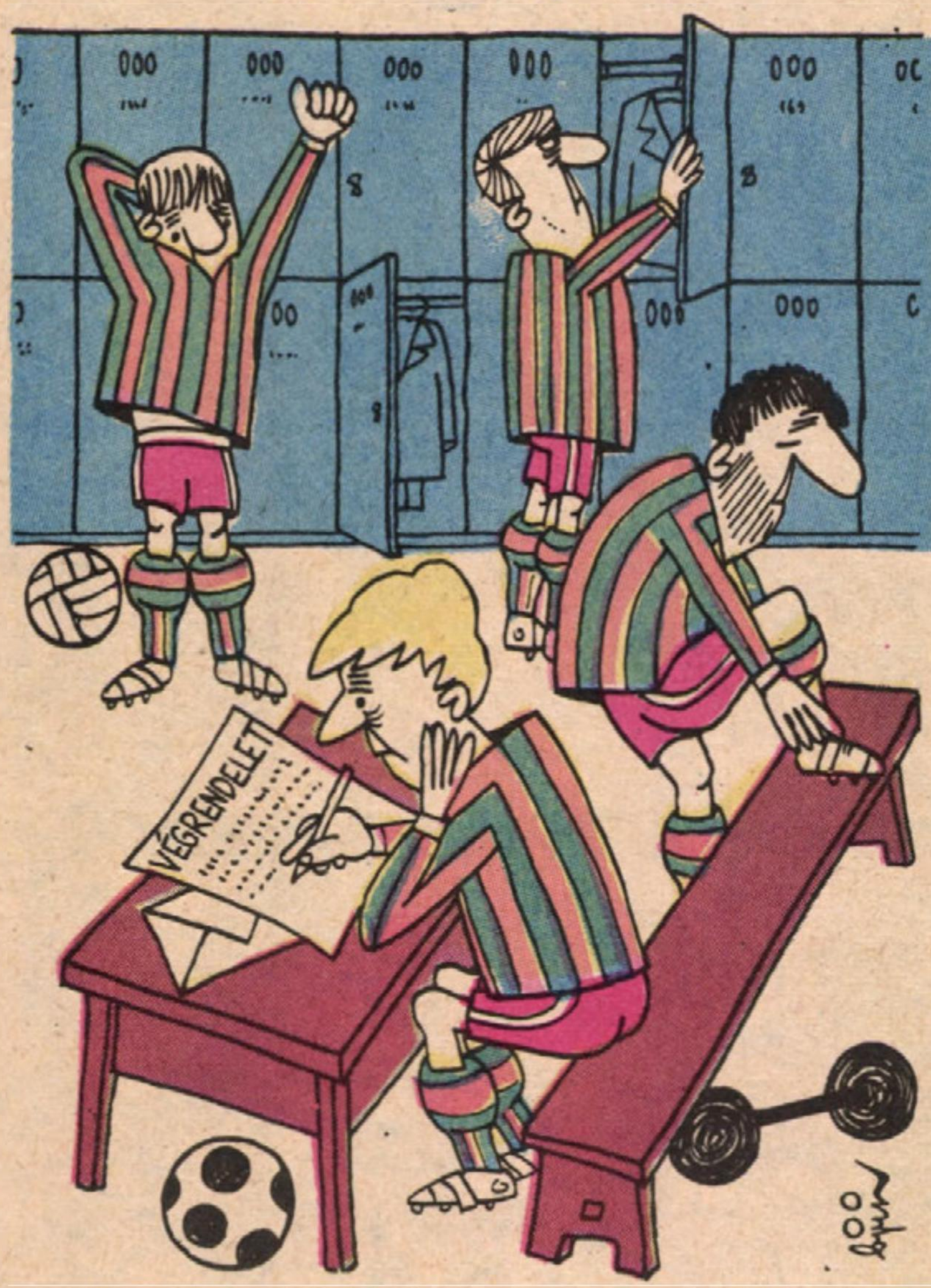

OKOS ASSZONYKA

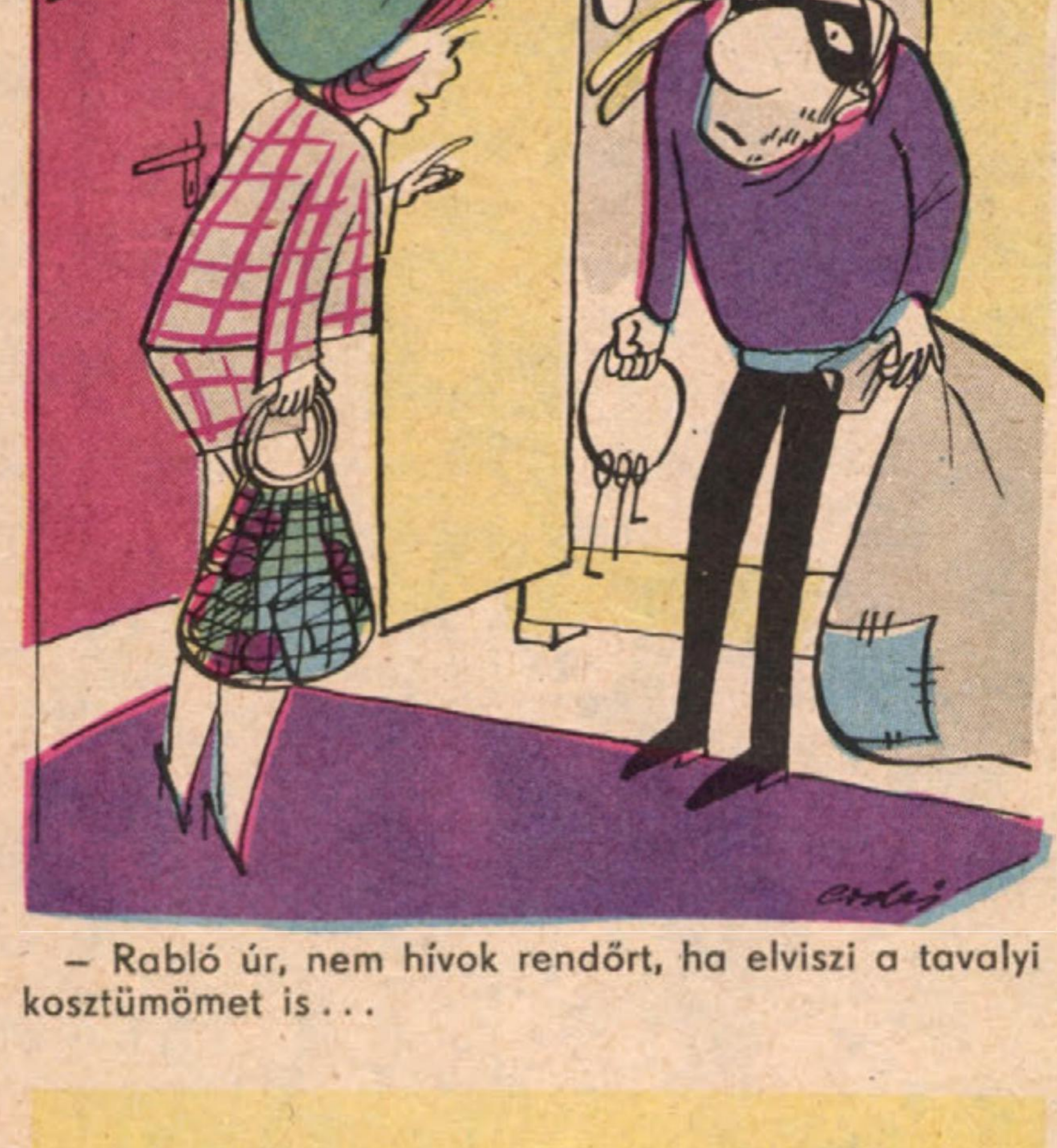

– Rabló úr, nem hívok rendőrt, ha elviszi a tavalyi kosztümömet is...

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

EZT OLVASTAM

1

BIZALMAS HULLA

A Magyar Ifjúságból: „1968. október elsején egy zsákba varrva megtalálták Stephan Markovics *hulláját, aki a neves színész, Alain Delon testőre és bizalmasa volt.*"

Bizalom ide, bizalom oda, testem őrzését valahogy mégis inkább *élő személyre* bíznám...

TALÁLÓS KÉRDÉS

Egy napilap-cikkből: „A Somlyó-tó mai *nagysága* az elkövetkező években *kicsinek* fog bizonyulni. *Legalább még egyszer ilyen nagyra kell szélesíteni.*"

Milyen lehet a nagyra szélesített kicsi nagyság? Gondolom, amolyan közepesen óriási.

KI ÖLTE MEG NAPÓLEONT?

A Magyar Nemzetben olvasom, hogy James Kemble, angol orvos-történész, könyvet írt Napóleonról és betegségeiről. „Felhasznált minden, eddig titokban tartott forrást (például *a nyolc orvos által végzett halál* utáni vizsgálat adatait)."

Szegény Napóleon. Nem volt elég neki a fogság, a Fröhlich-kór, a disztrófia és a gyomorrák, még nyolc orvos is a halálán fáradozott. Sok ez egy embernek.

ÉRTÉKES CSÓK

Egy új táncdal szövegéből: „*Egri csillagok, hallottam rólatok, de egy csók bizony többet ér.*"

Tisztázzuk: az egri csillagoknál, vagy az Egri csillagoknál? Az utóbbi esetben a regénynél vagy a filmnél? Netán a bármelyikükről való hallomásnál? Vagy csak úgy egyszerűen mindennél és egyáltalán?

T. Gy.

2

A Film Színház Muzsika műsor rovatából ollóztam ki az alábbi két sort:

Fényes szelek (magyar) Puskin este 8-kor. Alkotás?

Mi ez? A burkolt árdrágítás mellett divatba jön a *burkolt műbírálat* is?

*

„Gondoljunk B. B. öngyilkosságára" — olvastam a Nők Lapjában.

A betűjelről hamarjában Balassi Bálint, Bertolt Brecht, Brigitte Bardot jutott eszembe. Az első kettő halott ugyan, de egyik sem lett öngyilkos. Brigitte viszont ma is él, öngyilkosságról tehát nála sem lehet szó. Legfeljebb: *kísérletről.*

A kettő között azonban nagy a különbség. *Haláli* nagy!

*

„A megáradt Duna kilépett medréből és elöntötte az ukrajnai Vilkovo falut." (Képaláírás a Dunántúli Naplóban.)

Elég egy pillantás a térképre, hogy megállapíthassuk: nagyon ki kell lépnie a Dunának ahhoz hogy egy ukrajnai falut elönthessen!

*

„...a jövőben a Szahara Európa Kaliforniájává válik." (Idézet a Komárom megyei Dolgozók Lapjából.)

Hogy értsem? Áttelepítik a Szaharát Európába? Nagyszerű! És hova teszik? Nekem van egy Pest környéki telkem, szívesen felajánlom erre a célra!

*

Az Esti Hírlapból: „A műtárgyak *eredeti másai* a múzeumokban találhatók meg."

Döntsük el, könyörgöm: az *eredetije* vagy a *mása?* Együtt a kettő sehogy sem stimmel.

R. B.

Én pedig ezt olvastam

Azt kérdi az *Ezt olvastam* legutóbb, hogy *Hol van Anglia?* Nehezményezi ugyanis, hogy az Ifjúsági Magazin *angoloknak* nevezi az *amerikai*—magyar koprodukcióban készült Pál utcai fiúk című film gyermekszereplőit. Ez a két tény — angol szereplők, magyar—amerikai filmen — mérhetetlenül bonyolultnak tűnik Tímár György kollégám számára.

Pedig az IM a teljes és korántsem bonyolult igazságot jegyezte fel. Ez a következő:

Angliában — és nem Amerikában — működik gyermekszínész-iskola, *ezért* választották a Pál utcai fiúk szerepeire *éppen ezeket az angol* gyermekeket, e teenager-korú hivatásosokat.

Ezen kívül még arra szeretném felhívni a glosszaíró figyelmét, hogy Leslie Howardtól és Charlie Chaplintől Charles Laughton-on és Errol Flynn-en át Liz Taylorig és Richard Burtonig megszámlálhatatlanul sok *angol* színész játszott már *amerikai* filmek tömegében. S az amerikai közönség számára egyiküket sem kellett szinkronizálni, megnyugtathatom az *Ezt olvastam* szerzőjét, ezeket az angol gyermekszínészeket sem kell.

Mert bármennyi kiejtésbeli és egyéb különbség van is az Egyesült Királyságban és az Egyesült Államokban beszélt angol nyelv között, azért a mai napig is angolnak nevezik mindkettőjük anyanyelvét és még mindig megértik egymást — tolmács nélkül is.

S ez így megy már a Mayflower hajdanvolt kirándulása óta.

Barabás Tamás

E HETI HIRDETÉSEINK

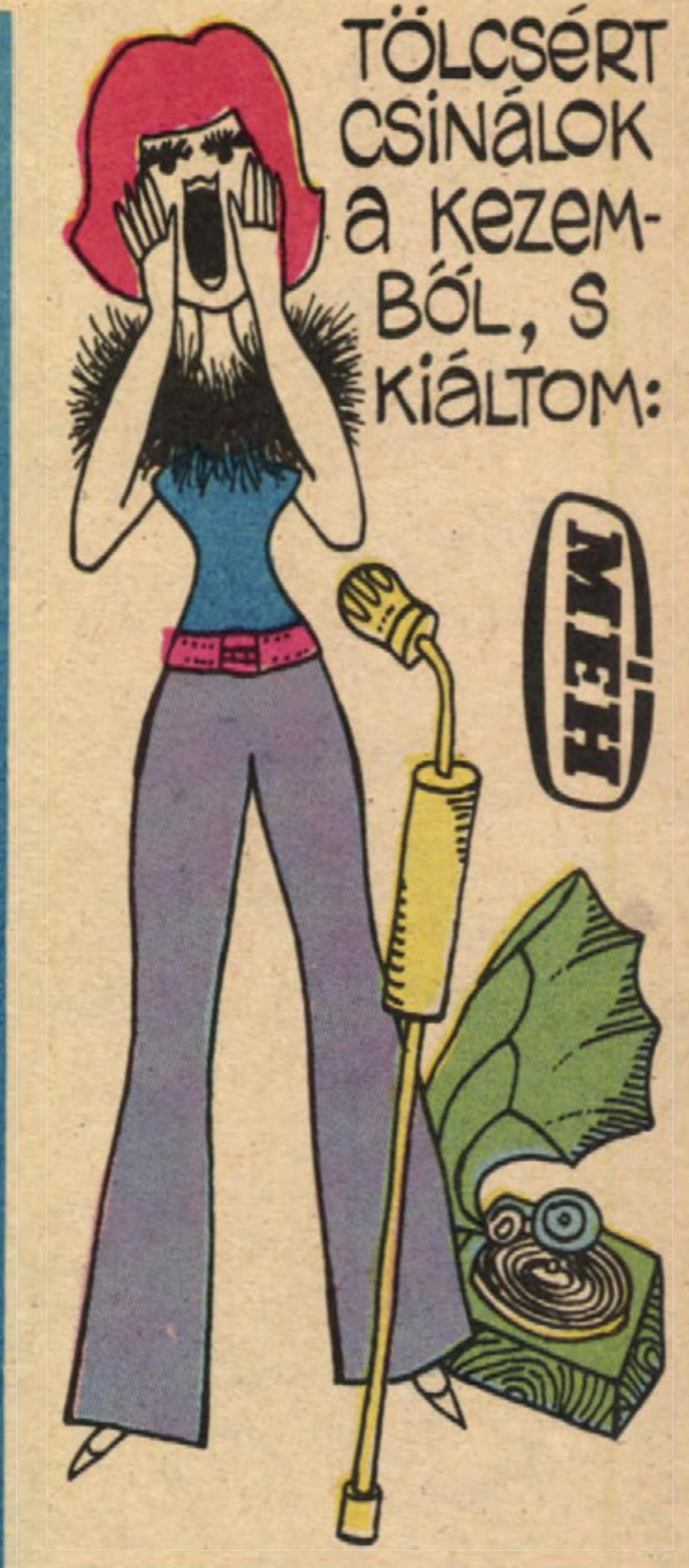

TÖLCSÉRT CSINÁLOK A KEZEMBŐL, S KIÁLTOM:
MÉH

VASGYŰJTŐ HETEK
ÁPR. 21–JÚN. 10.
NYEREMÉNY-SORSOLÁSSAL

A dobozból fogyasztható
félzsíros krémtúró
és kiváló palacsintához, réteshez, süteményhez
zsíros krémtúró

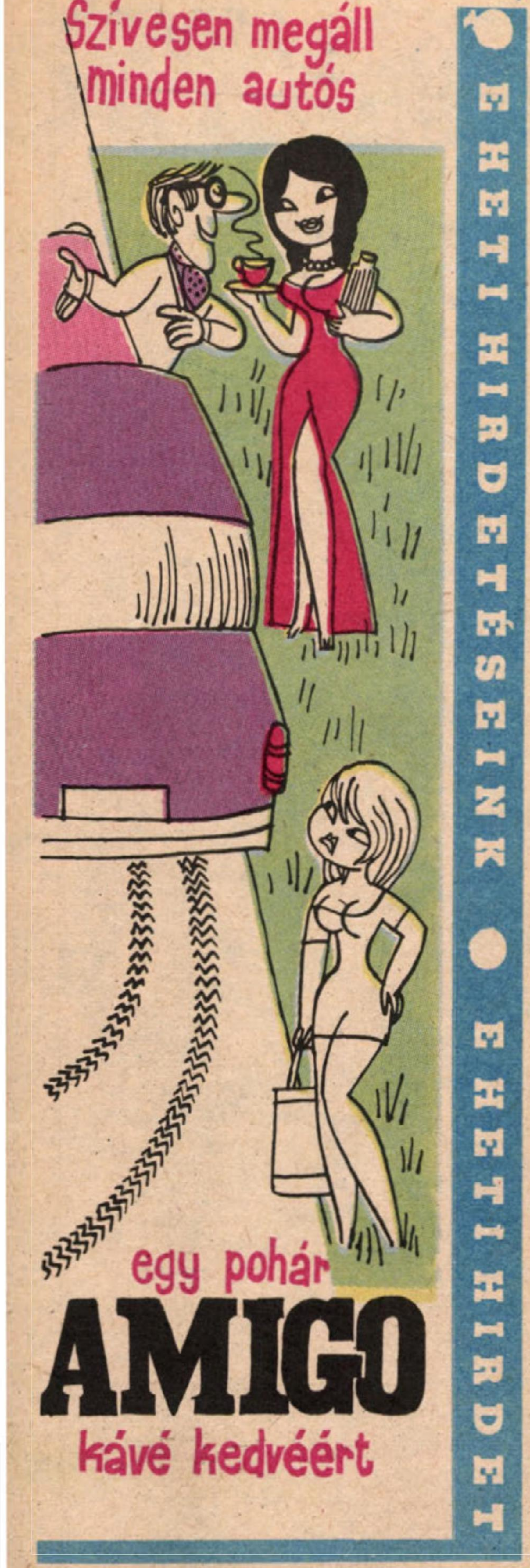
Szívesen megáll
minden autós
egy pohár
AMIGO
kávé kedvéért
EHETI HIRDETÉSEINK ● EHETI HIRDET

AZ ÜZLETEMBER

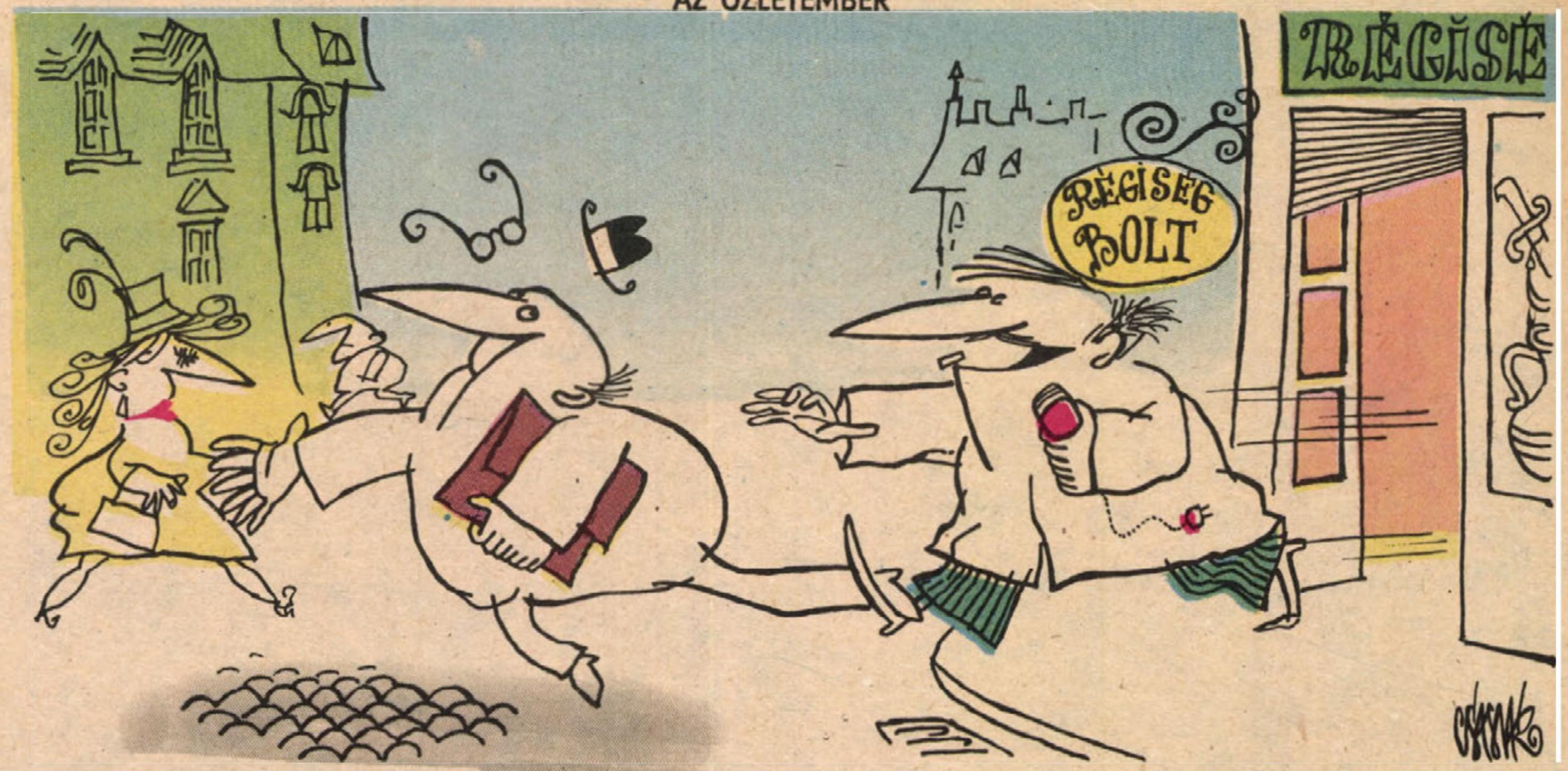
RÉGISÉ
RÉGISÉG BOLT

– Hé, álljon meg! Esküszöm, ez a villanyborotva tényleg Petőfi Sándoré volt!

MINI-HUMOR

Miután a divattervezők azt jósolták, hogy a miniszoknya divatját valósággal elsöprik a jóízlésű nők, a miniszoknya soha nem sejtett magasságokba emelkedett. Amint azt az alábbi londoni vicc is mutatja. Két ifjú hölgy beszélget:

– Drágám, ne vedd rossznéven, de az az érzésem, hogy otthon felejtetted a szoknyádat!

– Tévedsz, szivem! Magamon felejtettem!

NŐI DOLGOK

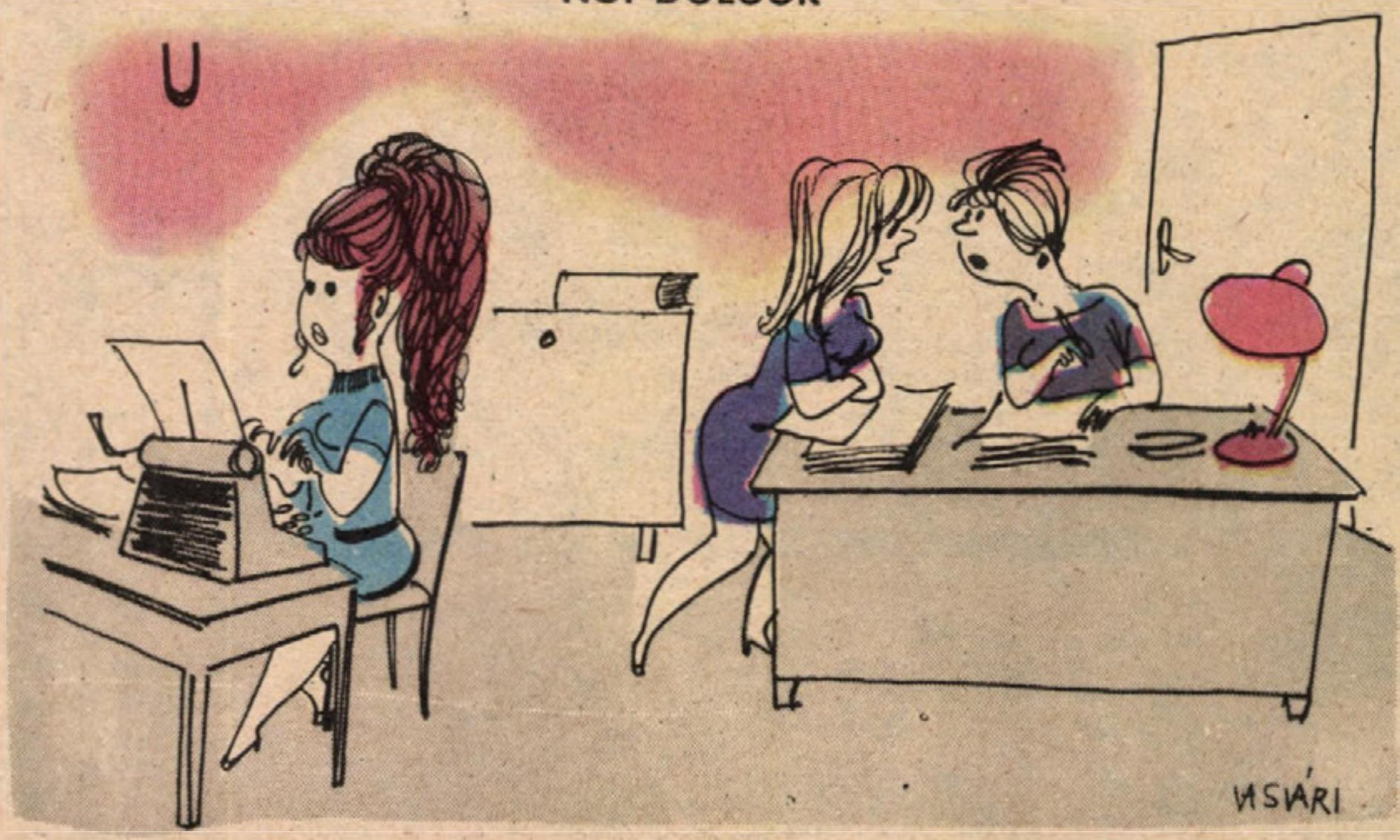

– Pirinek új a frizurája! Ügy látszik, szakítottak...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy ötödosztályú kávéházban hárman ülnek egy asztalnál és teát rendelnek. Az egyik rummal kéri, a másik citrommal, a harmadik így szól:

— Én tiszta csészében kérem.

A pincér hozza a teákat és megkérdi:

— Melyikük kérte tiszta csészében?

— Megírtam a főnökömnek, hogy rá se bírok nézni, hogy gonosz ember, hogy senki se szereti.

— Megbolondultál? Ki fog rúgni!

— Ugyan! Hát azt hiszed, elküldtem neki a levelet?

BOCI, BOCI, TARKA...

ÁLLATKERTBEN

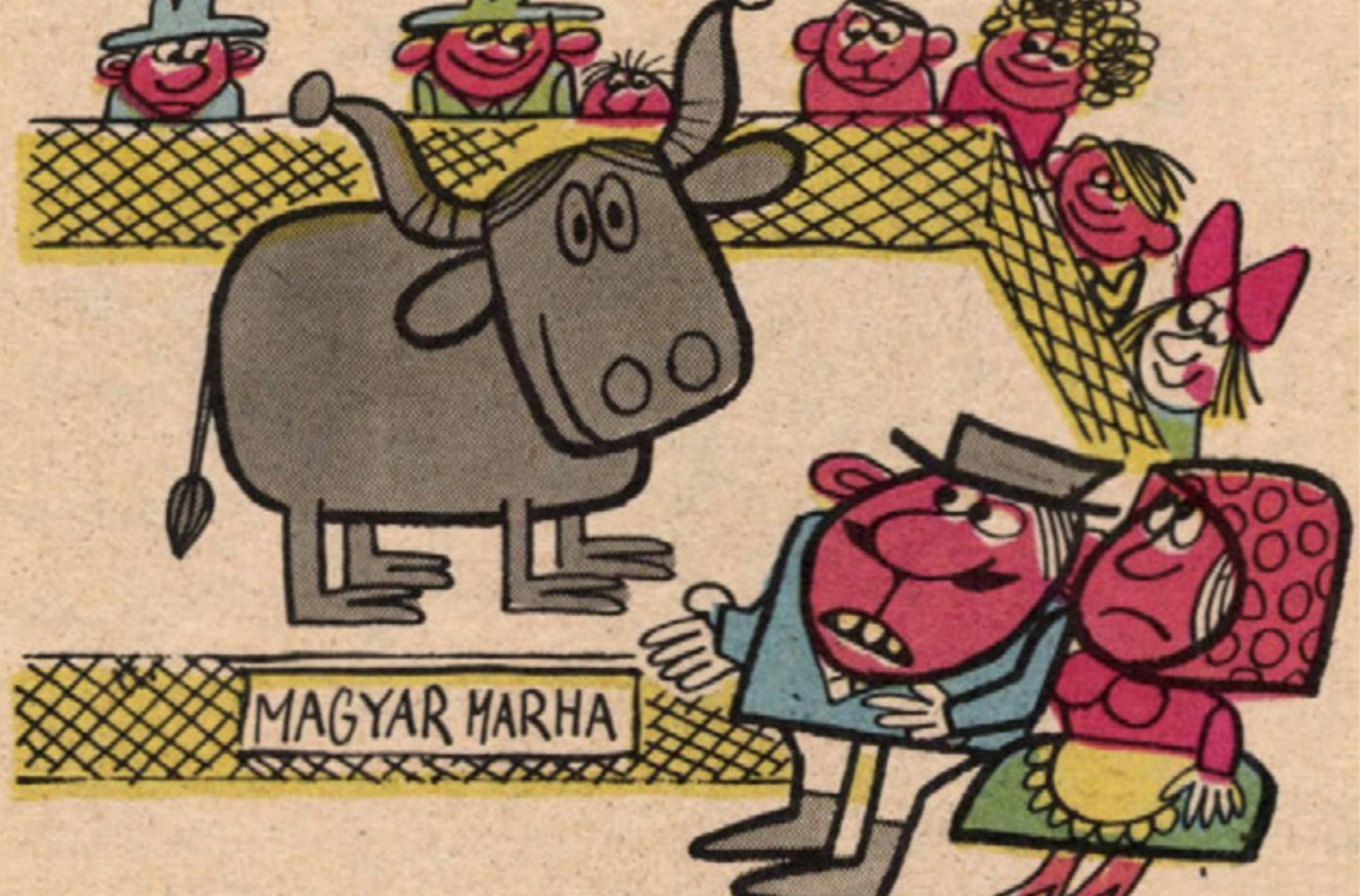
MAGYAR MARHA

Micsoda mázlista! A fővárosban élhet.

ANYAI BÜSZKESÉG

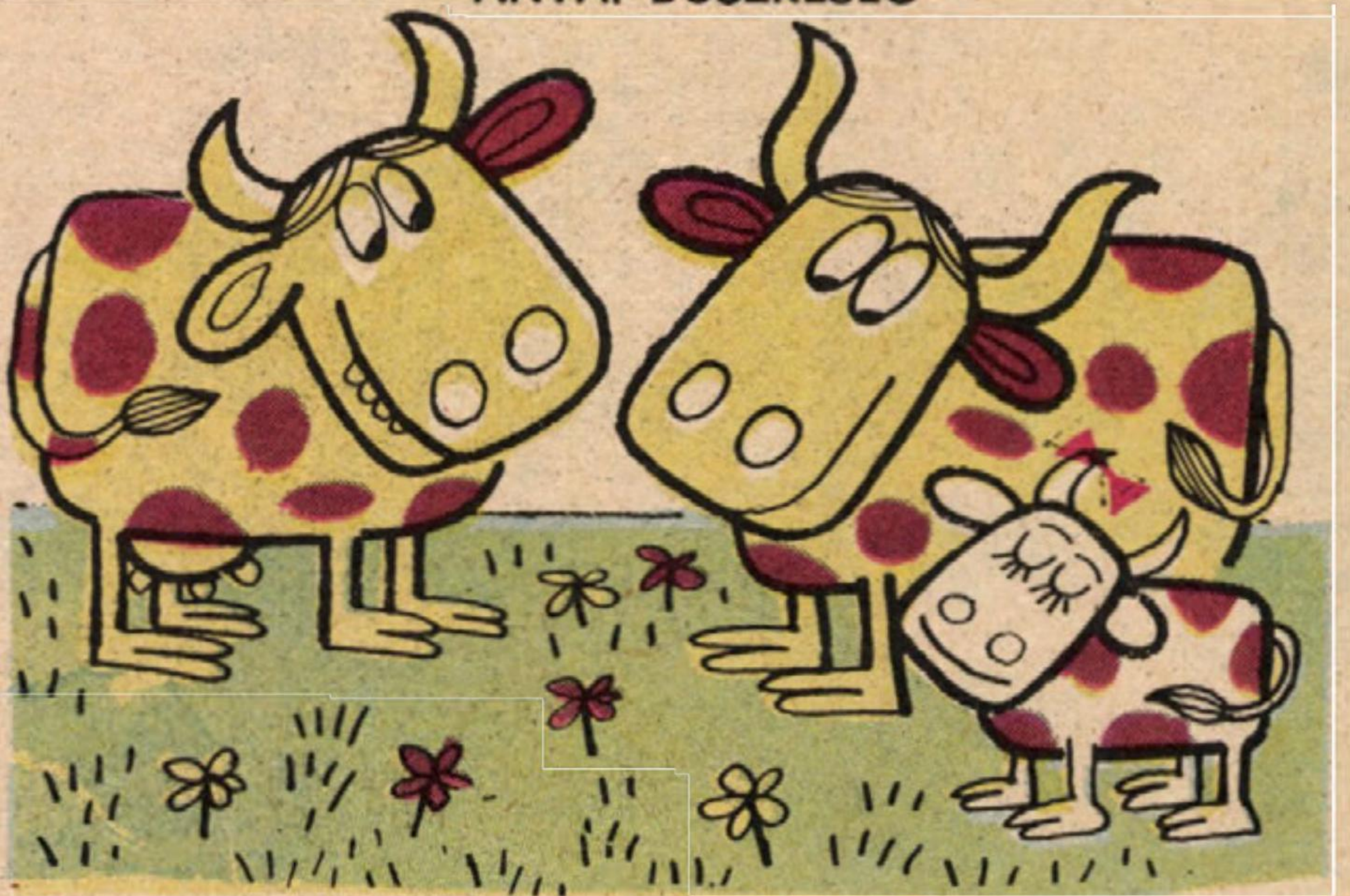

– Jé, ilyen kis boci, és milyen szépen nő a szarva!
– Igen. Csodagyerek.

BOCI-SORS

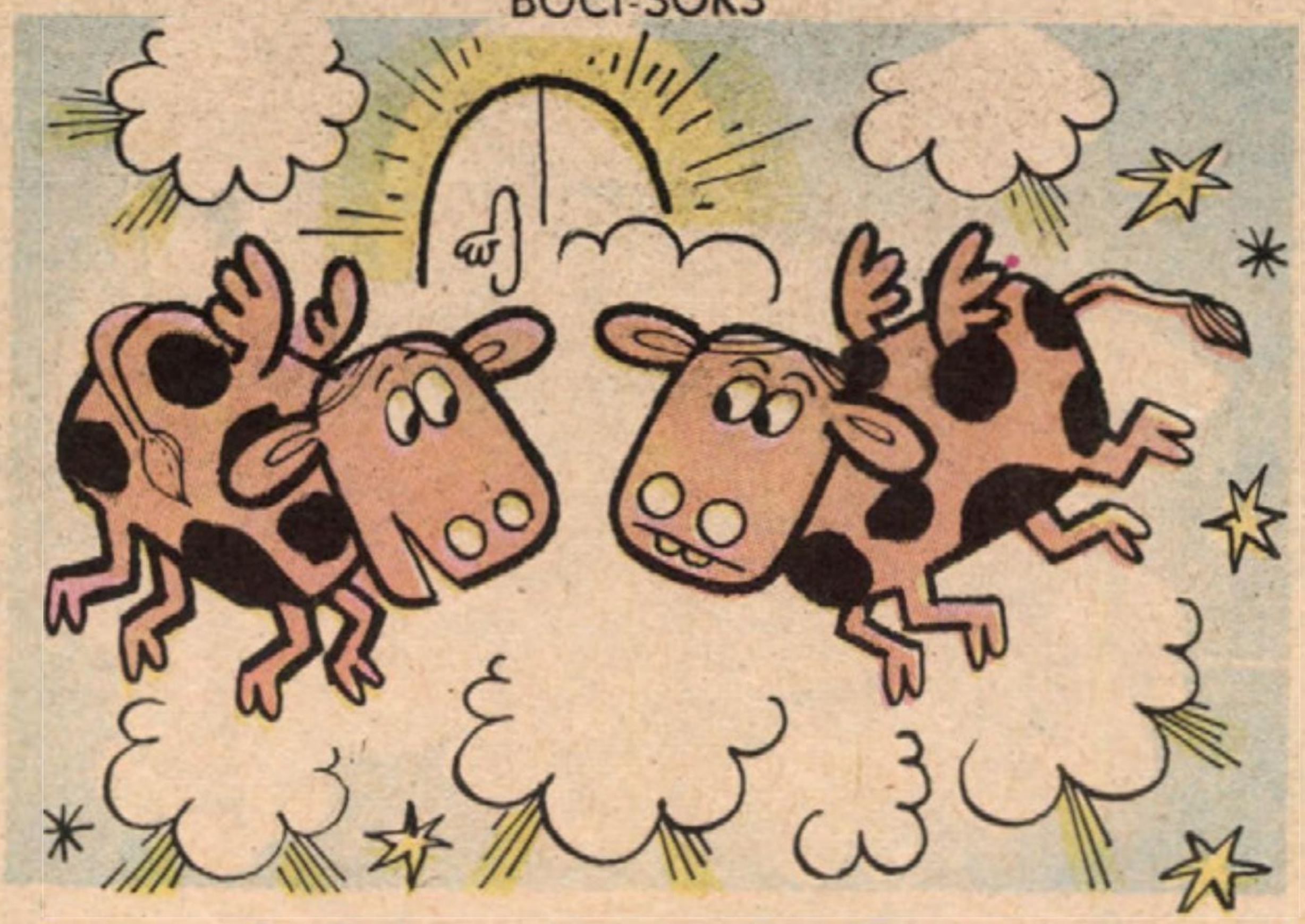

– Belőled is valódi őzbőr kabát lett?

SANDA GYANÚ

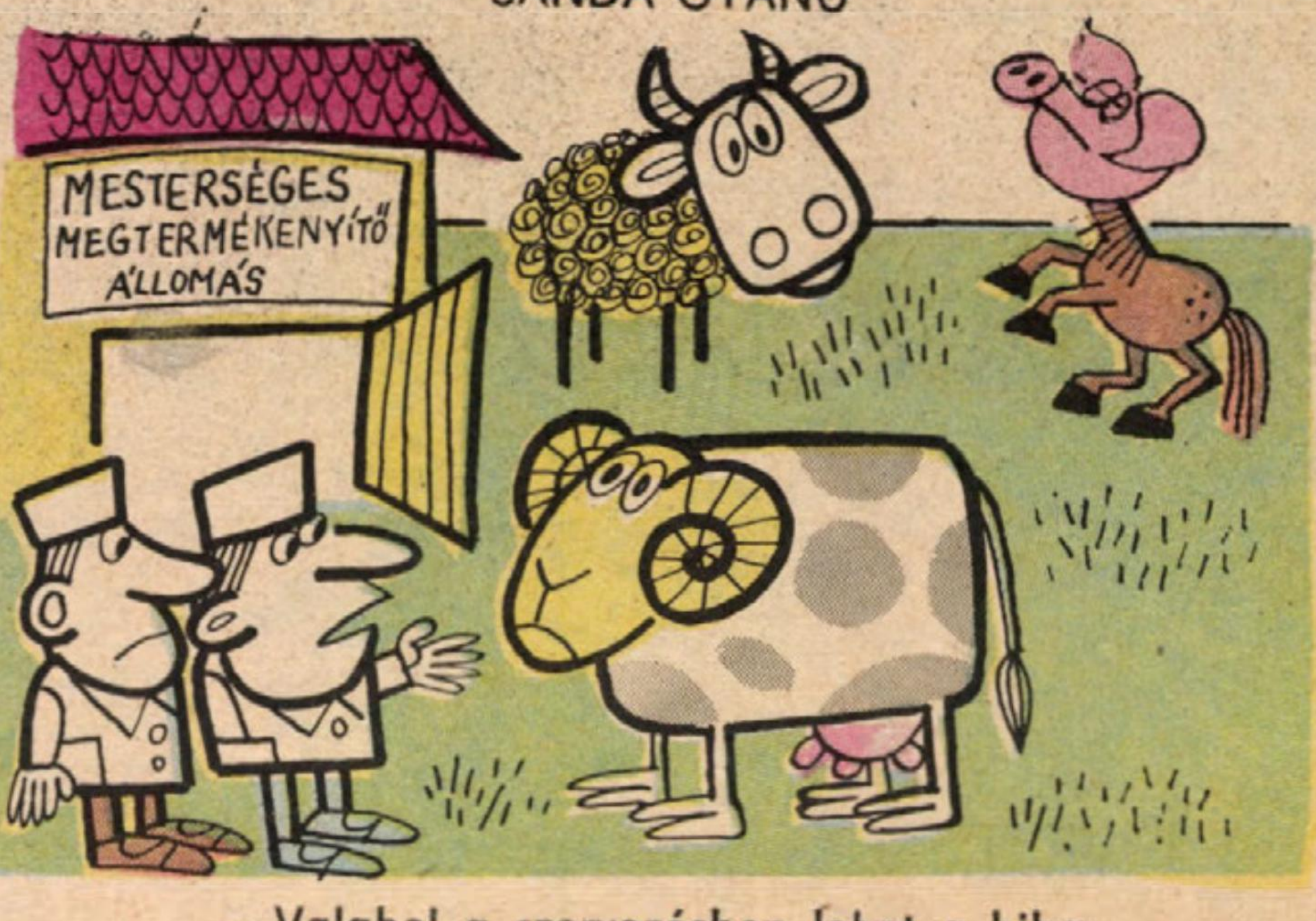
MESTERSÉGES MEGTERMÉKENYÍTŐ ÁLLOMÁS

– Valahol a szervezésben lehet a hiba.

Fülöp György rajzai

IM PORT HU MOR

AZ ELSŐ STRAND-NAPON

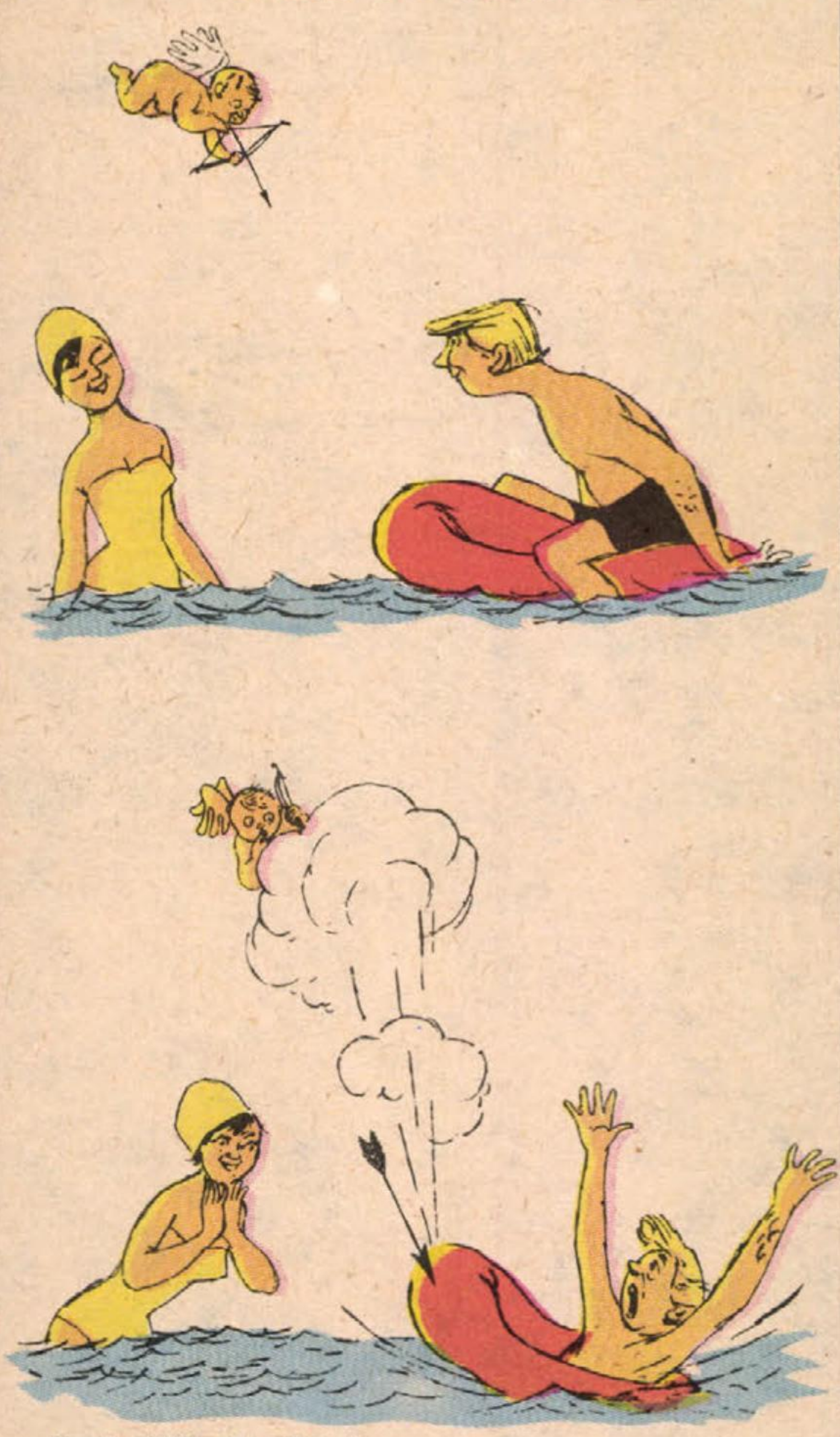

(„Krokodil", Moszkva)

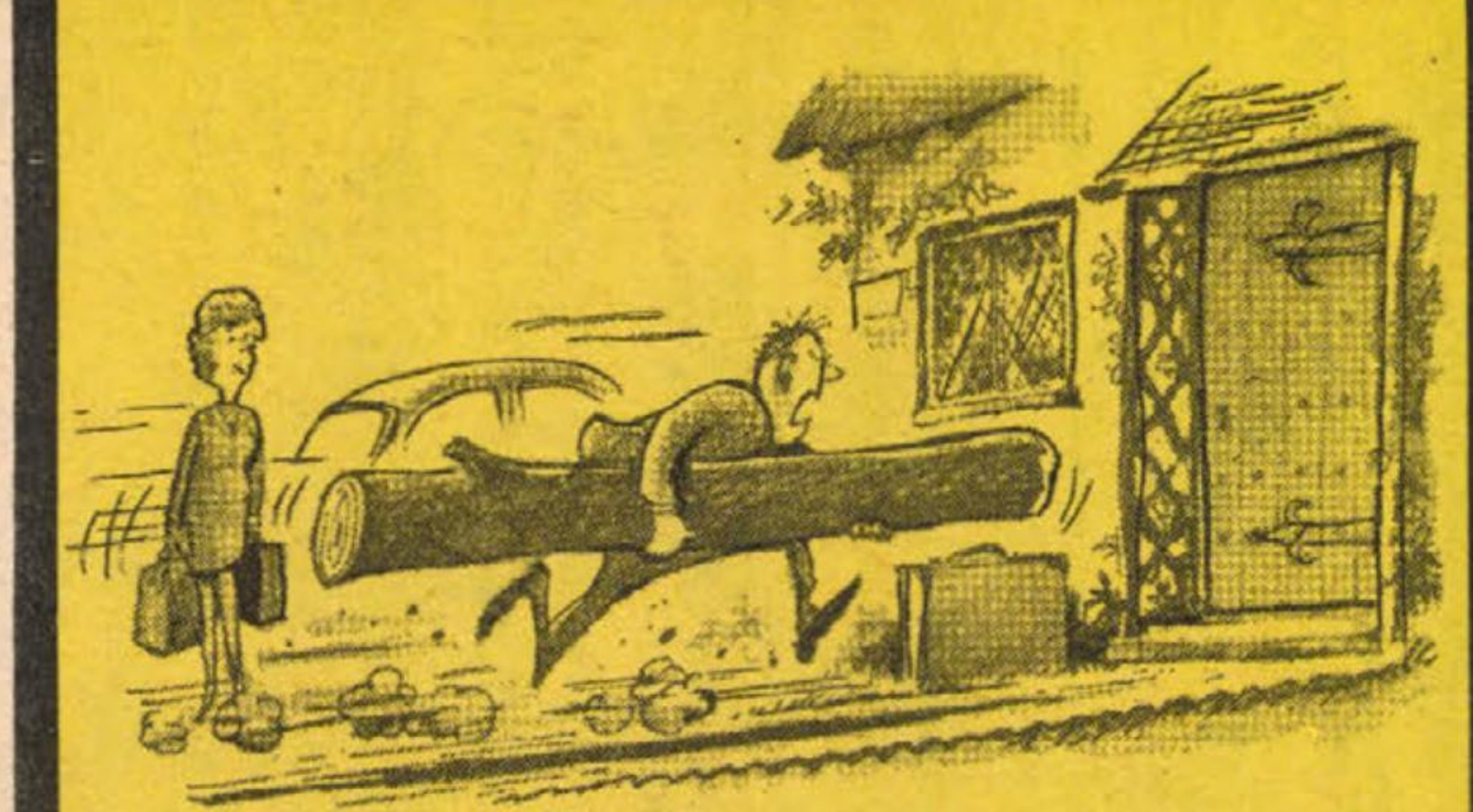

– Már megint otthon hagytad a víkend-ház kulcsát!

(„Punch", London)

TÁJKÉPFESTŐ

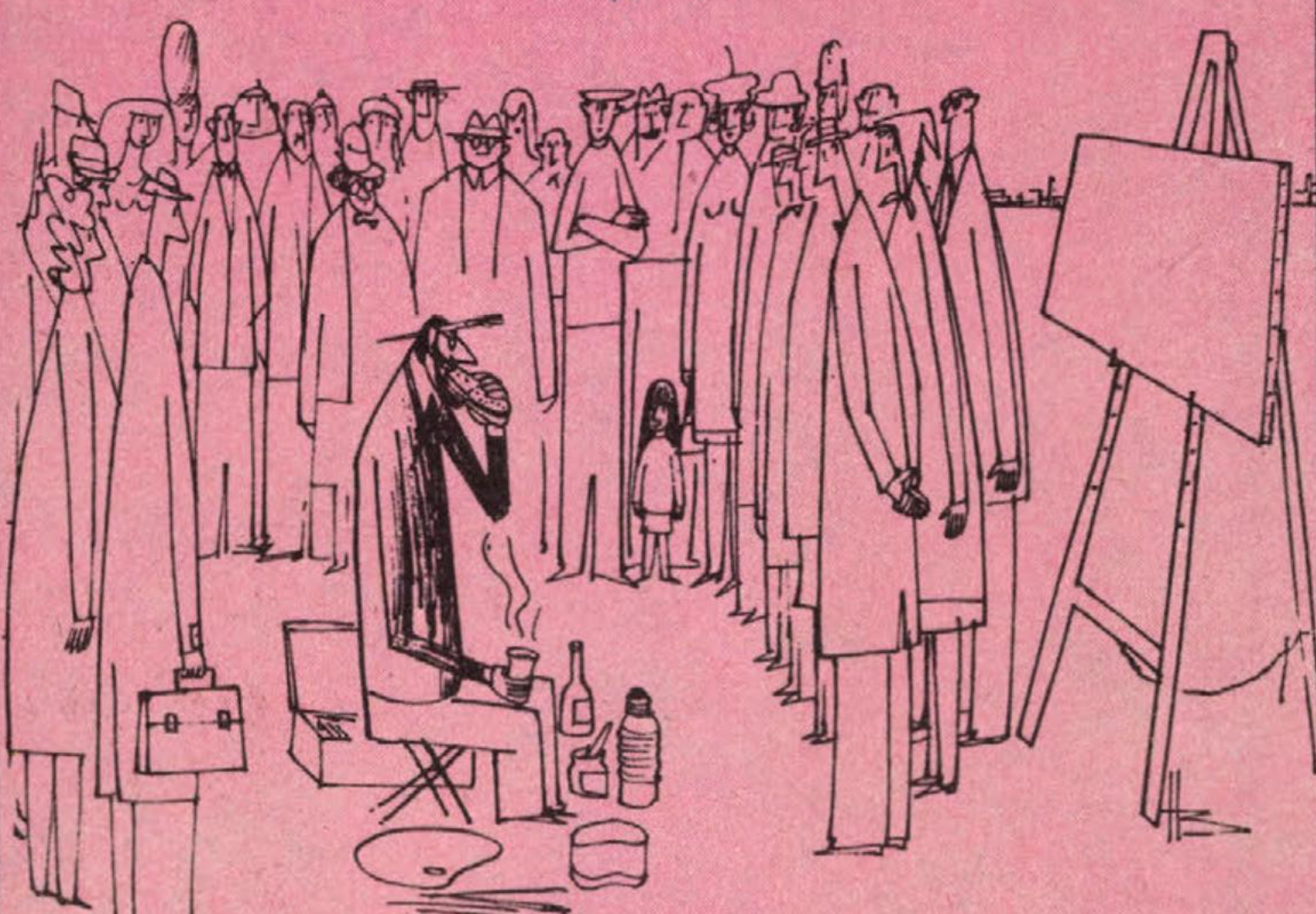

Érdeklődők . . .

(„Ici Paris")

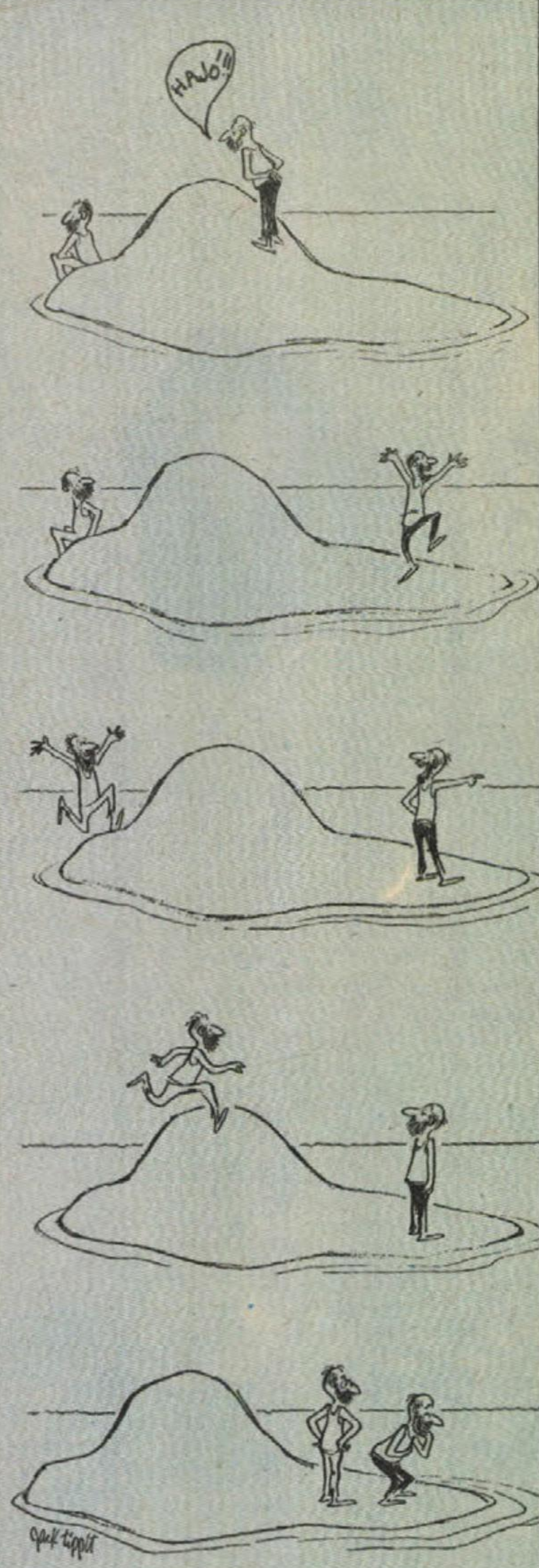

– . . . április bolondja!! . . .

(„New Yorker")

SZILÁNKOK

HIRDETÉS

Nyereséges vállalathoz igazgatónak ajánlkozik kezdő szakember.

RAZZIA

— Önnek mi oka van arra, hogy féljen a razziától?

— Azért félek, mert akkor egész éjszaka fenn kell lennem — magyarázta egy nyomozó ismerősöm.

TÖPRENGÉS

Az üdülési szezon előtt mindig elgondolkodom: hány fiú és lány van, akik még nem ismerik egymást, s akik majd ősszel úgy tesznek, mintha már nem ismernék egymást.

KÁVÉZÓBAN

— Aranyos kisasszony, ne a pohárral együtt tessék hozni a rúzst, mint a múltkor. Külön kérem a kávét és külön a rúzst.

GONDOLATOK A KÖLCSÖNKÖNYVTÁRBAN

Helytelen, hogy egyesek parizert tesznek a kötetbe könyvjelzőnek, amikor a téliszalámi sokkal jobban eláll . . .

BENZINKÚT

Tisztelem az országúti benzinkút csinos kezelőnőjét. Naponta ezer csodálatos autó áll meg előtte s ő egyikbe sem száll be.

NAPLEMENTE

— Megöregedtünk Frédi. Már a garázdálkodás sem megy úgy, mint régen.

SZERELEM

Olyan őszinte szenvedéllyel szerette a feleségét, mintha a más felesége lett volna.

FOGADALOM

Csak még egyszer össze tudnék veszni L-lel. Esküszöm, sohasem békülnék ki vele.

G. SZ.

VIGASZTALÁS

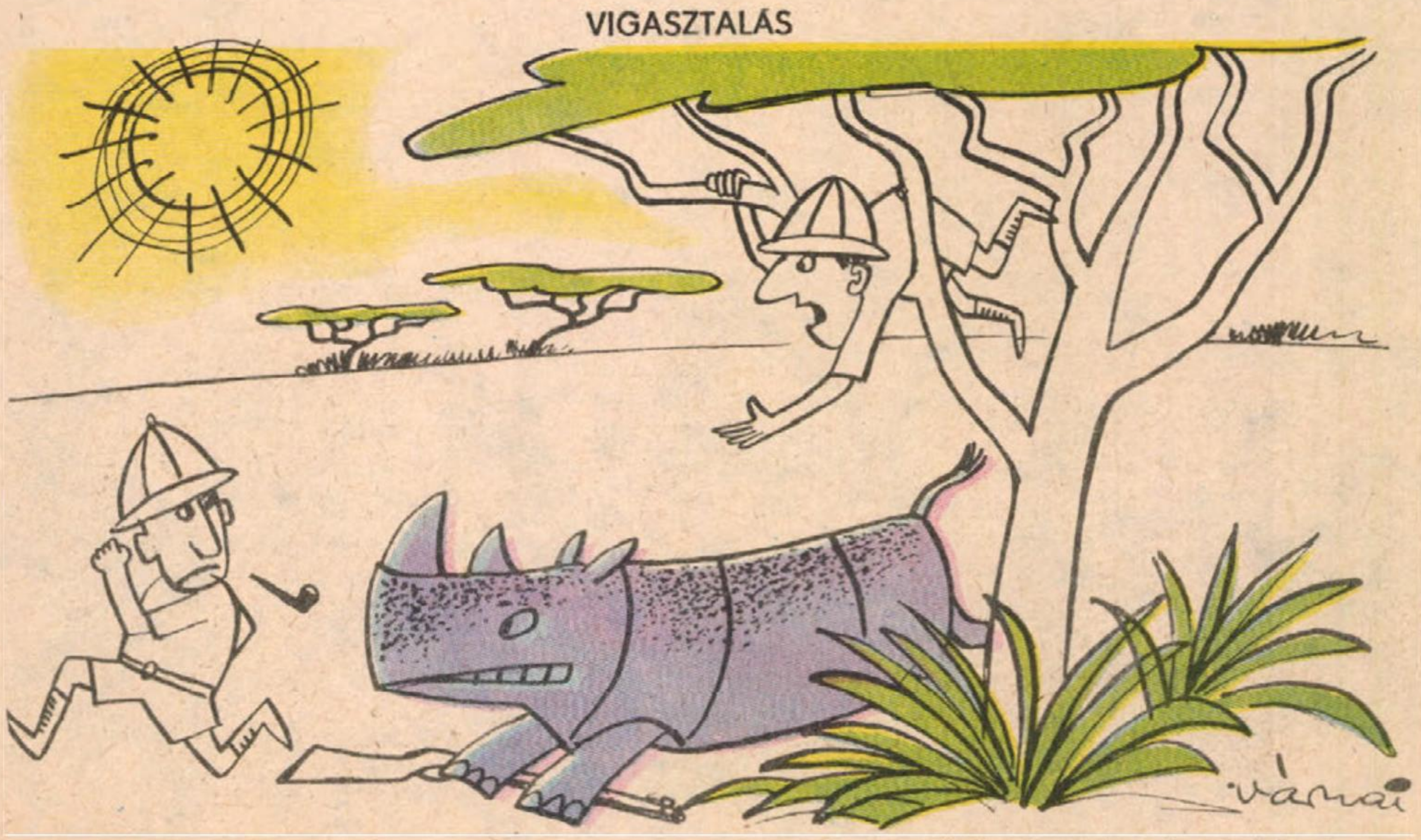

– Ne izgassa magát. Azt mondják, tíz év múlva teljesen kihalnak a rinocéroszok! . . .

A SZAKÉRTŐ

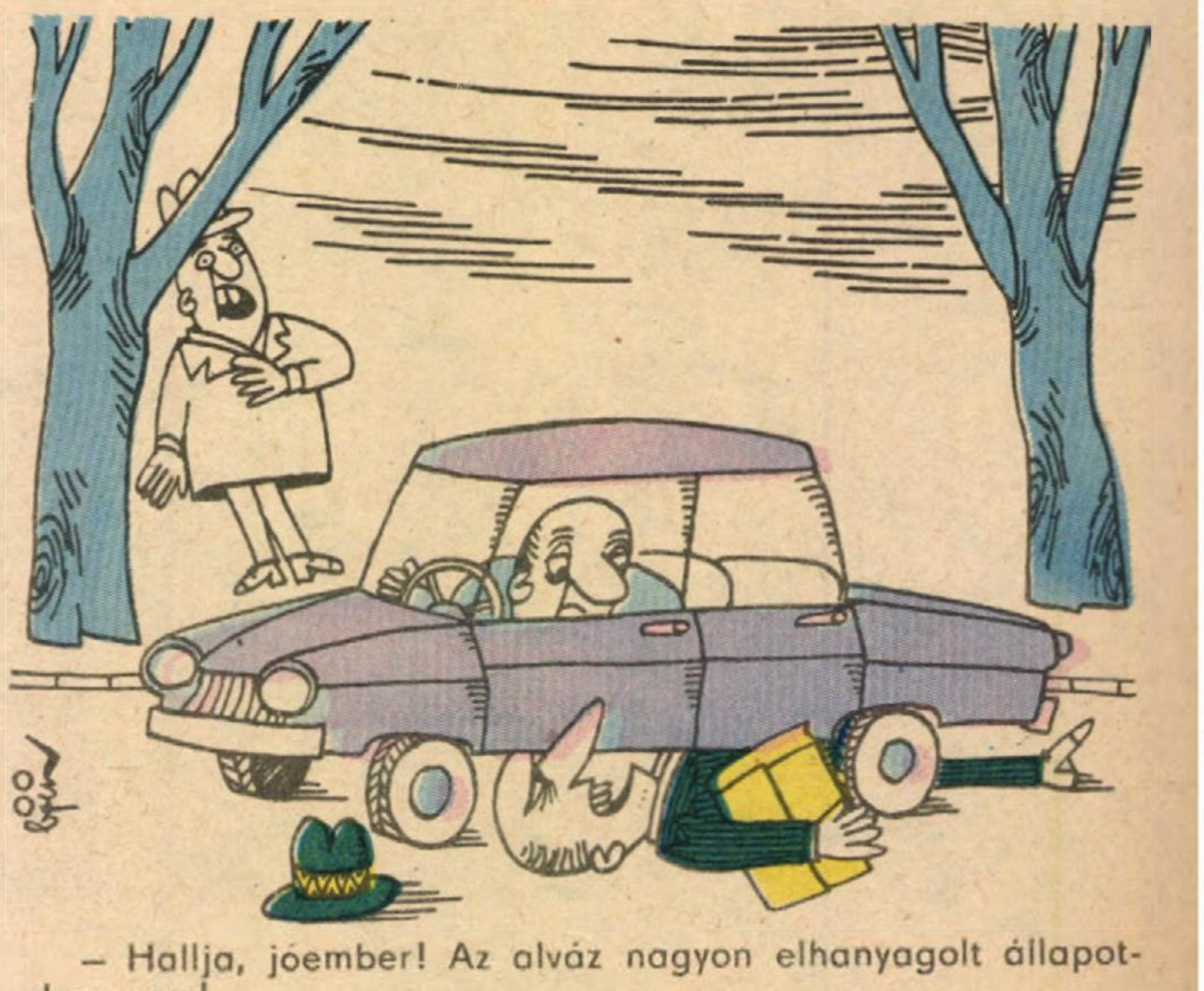

– Hallja, jóember! Az alváz nagyon elhanyagolt állapotban van!

VÉGE A HARMADIK MENETNEK

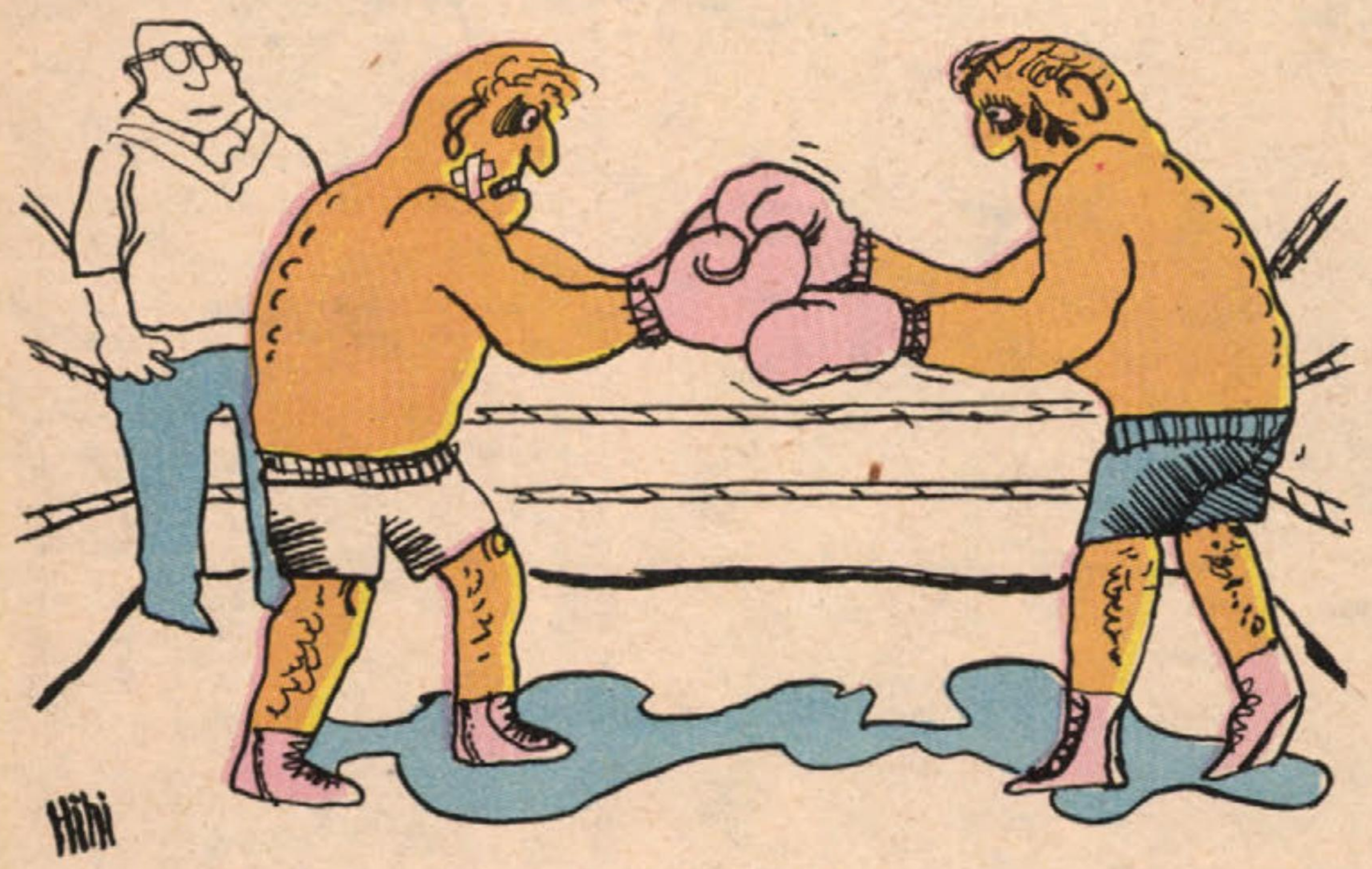

– Nagyon örültem . . .

UDVARIASSÁG

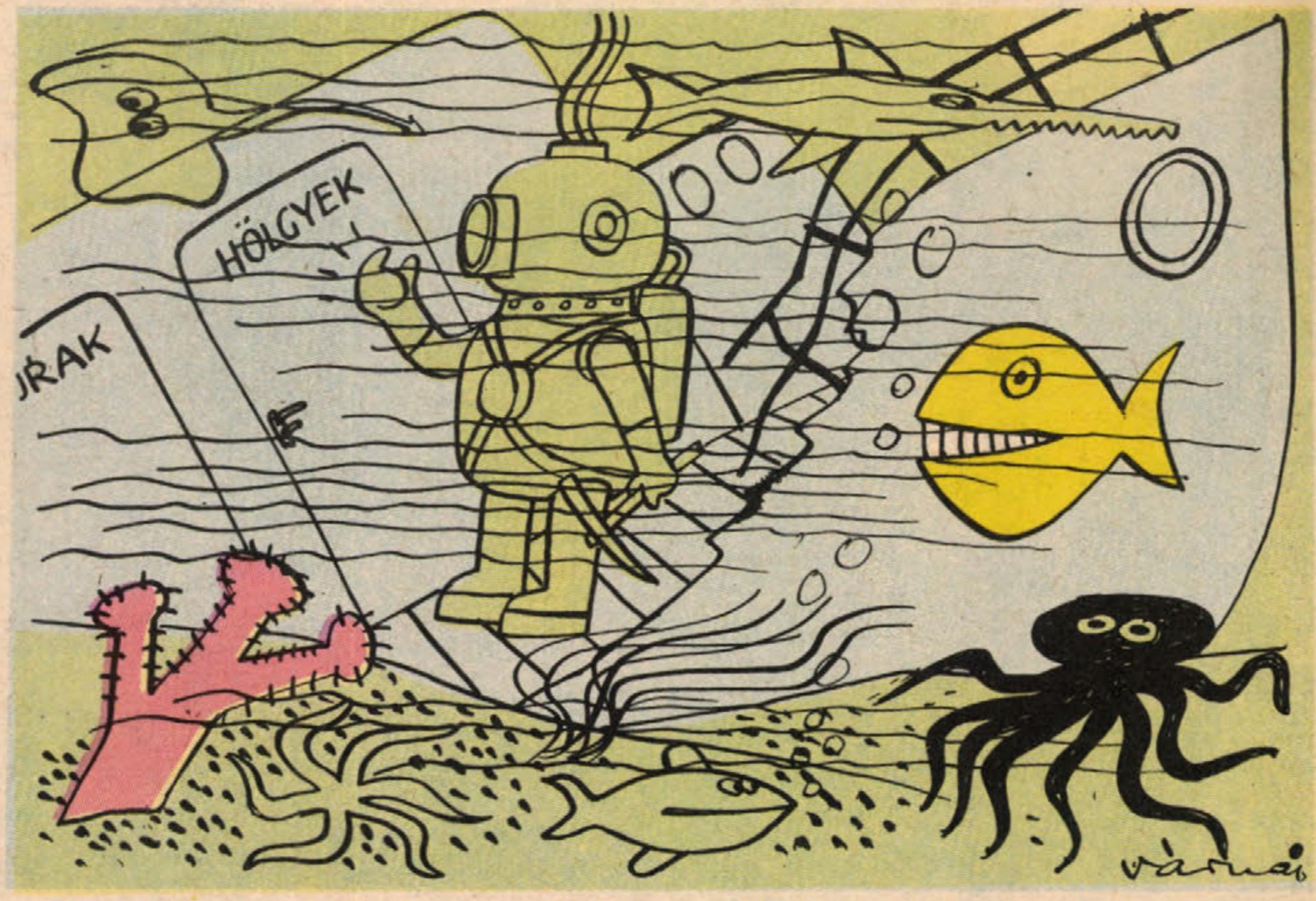

RÉBUSZ

A 67. sz. rejtvényünk megfejtése:

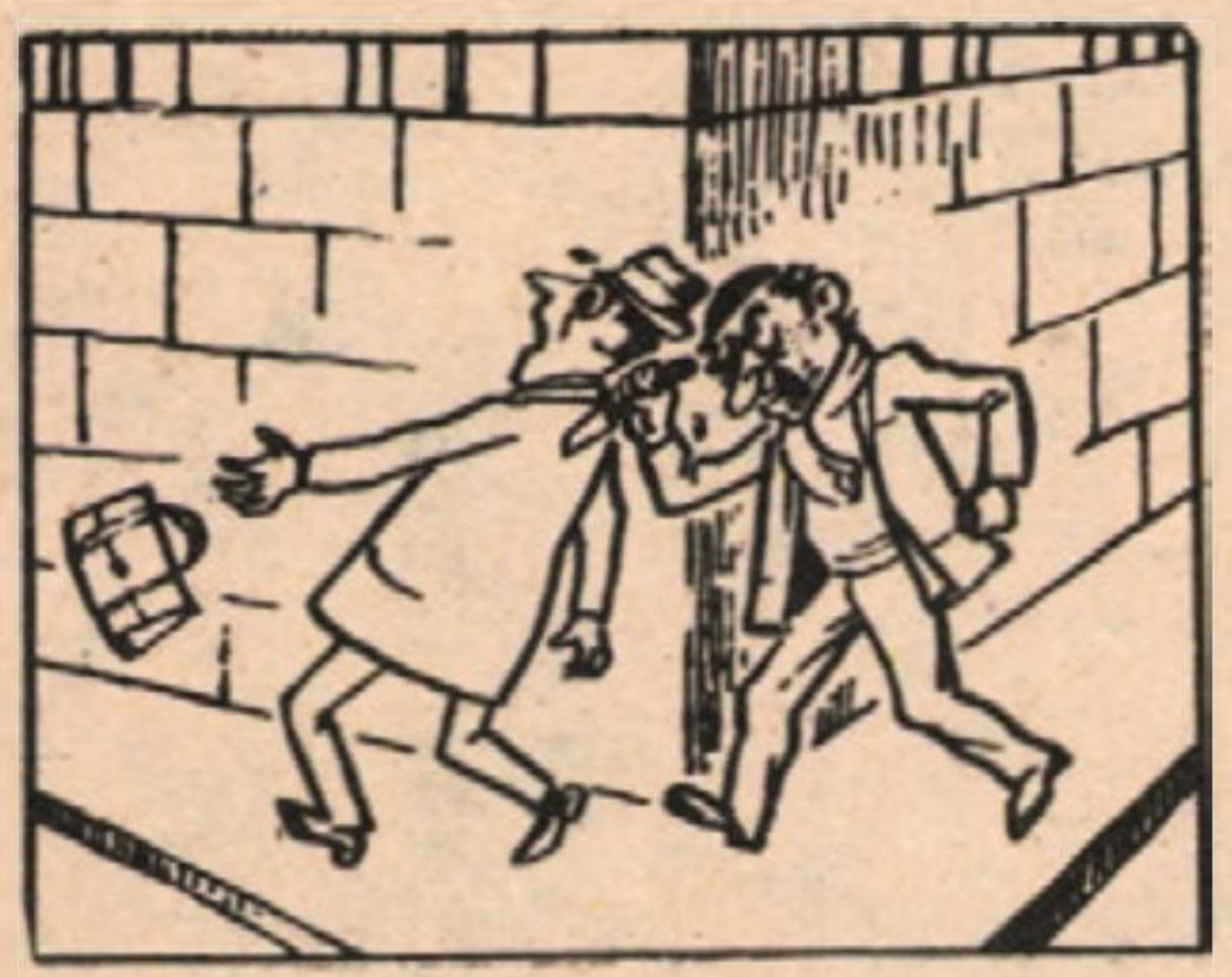

Sarkigazság

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Detki Annamária, Jászberény, Lehel vezér tér 23.

Gajdács Ibolya, Ercsi, Rákóczi u. 50.

Tóth Károly, Budapest XII., Alkotás u. 1/a.

69. REJTVÉNYÜNK

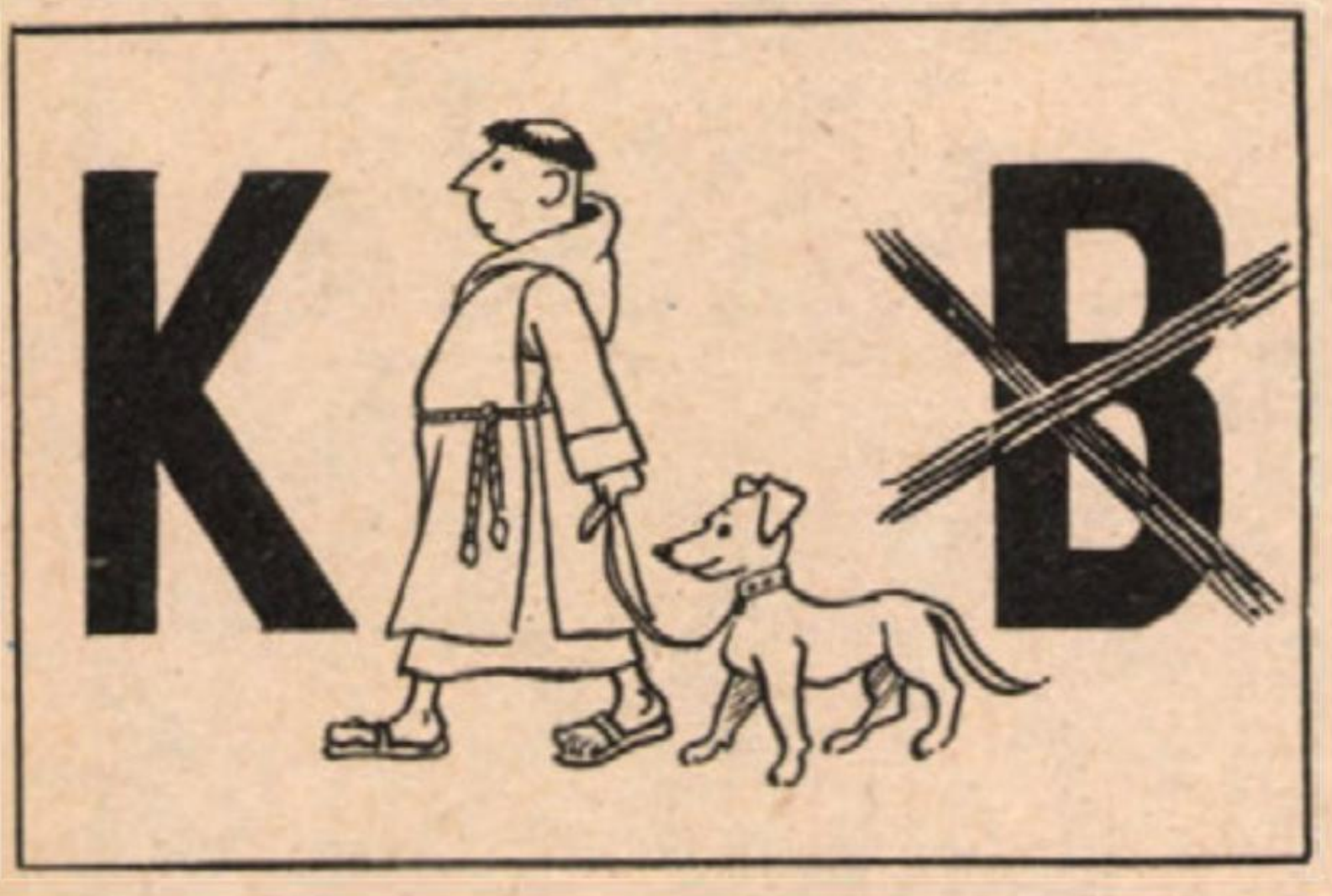

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb május 2-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

A KAPITANY

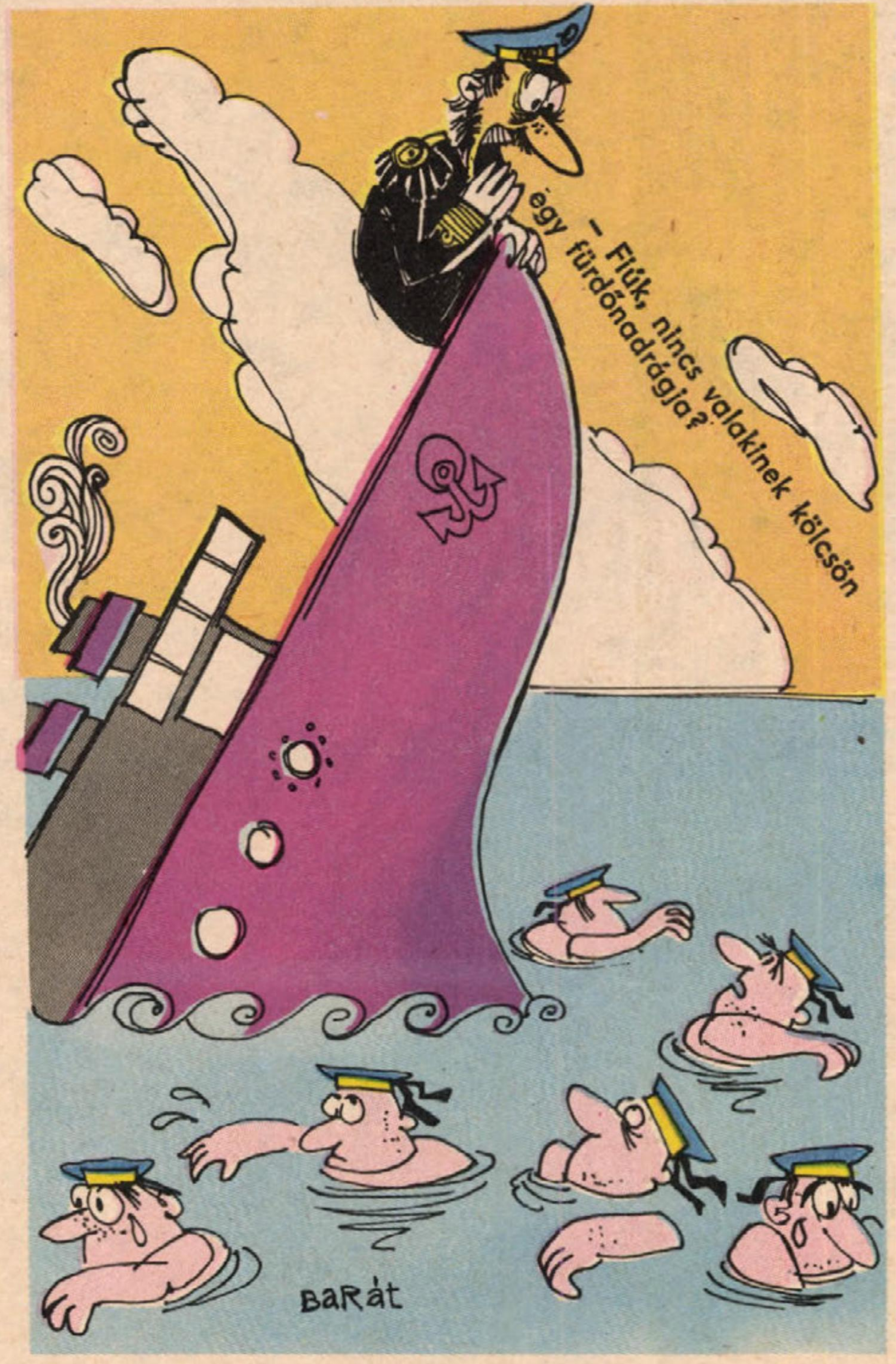
– Fiúk, nincs valakinek kölcsön egy fürdőnadrágja?

KATICÁÉKNÁL . . .

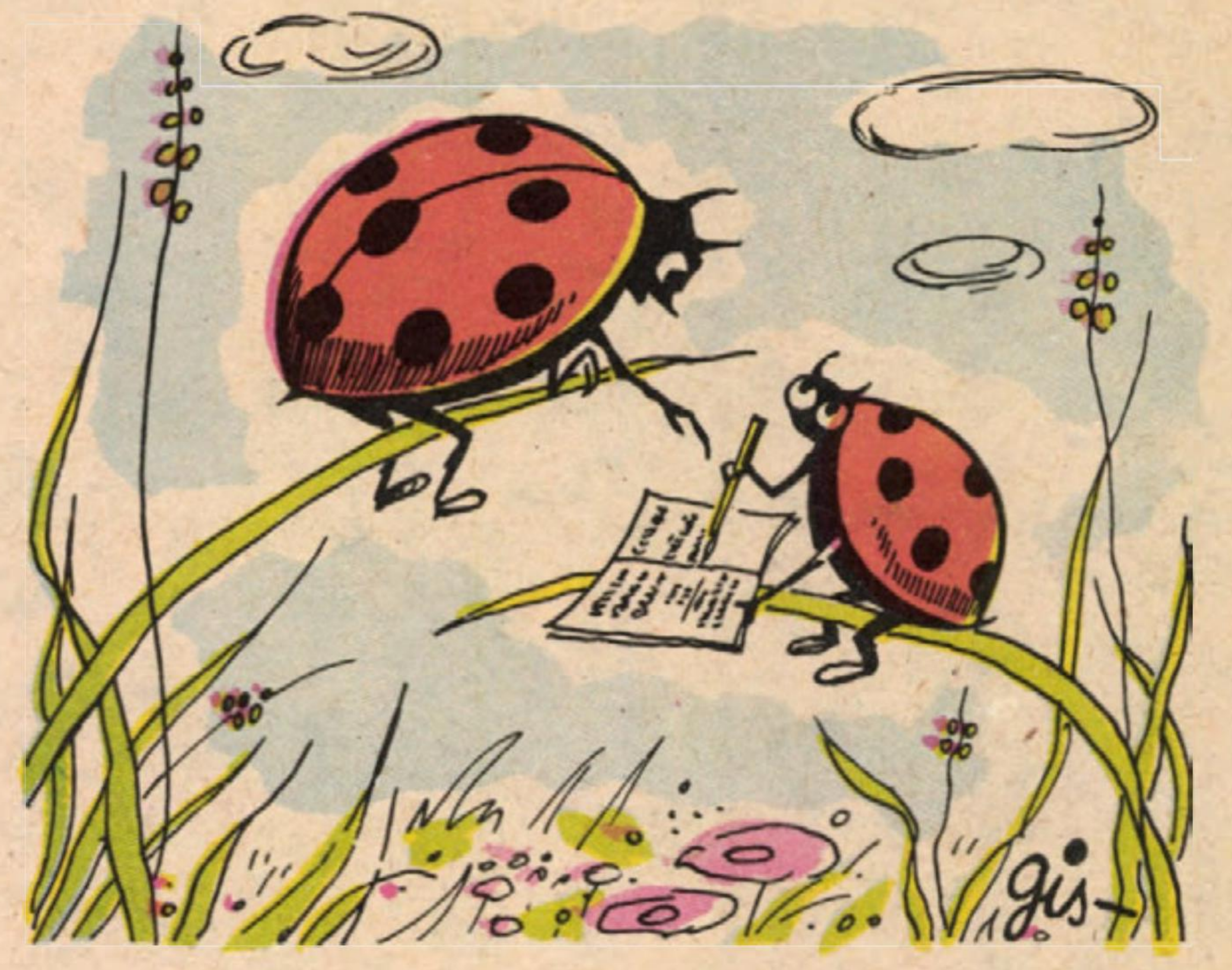

– Csak nem gondolod, hogy hét ponttal felvesznek az egyetemre, fiacskám?

PESTI ASZFALT

Nőimádó az aszfaltunk,
Ez a sosem egyenes,
Mert ha eső zuhog rája,
Millió tócsája lesz.
És megannyi tükröcskében
Nézheti a nő magát,
Hogy milyen fess a cipője,
De jól áll az új kabát.

Darázs Endre

BUKSI NEVEL

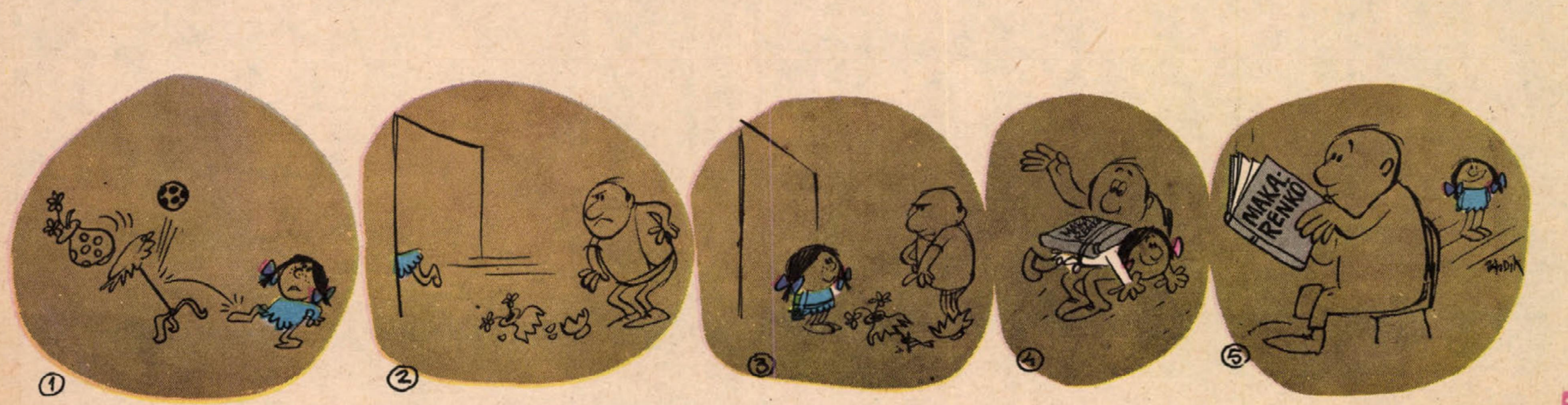

Sajdik Ferenc rajza

PRÓBAFÜLKÉBEN

Pusztai Pál rajza

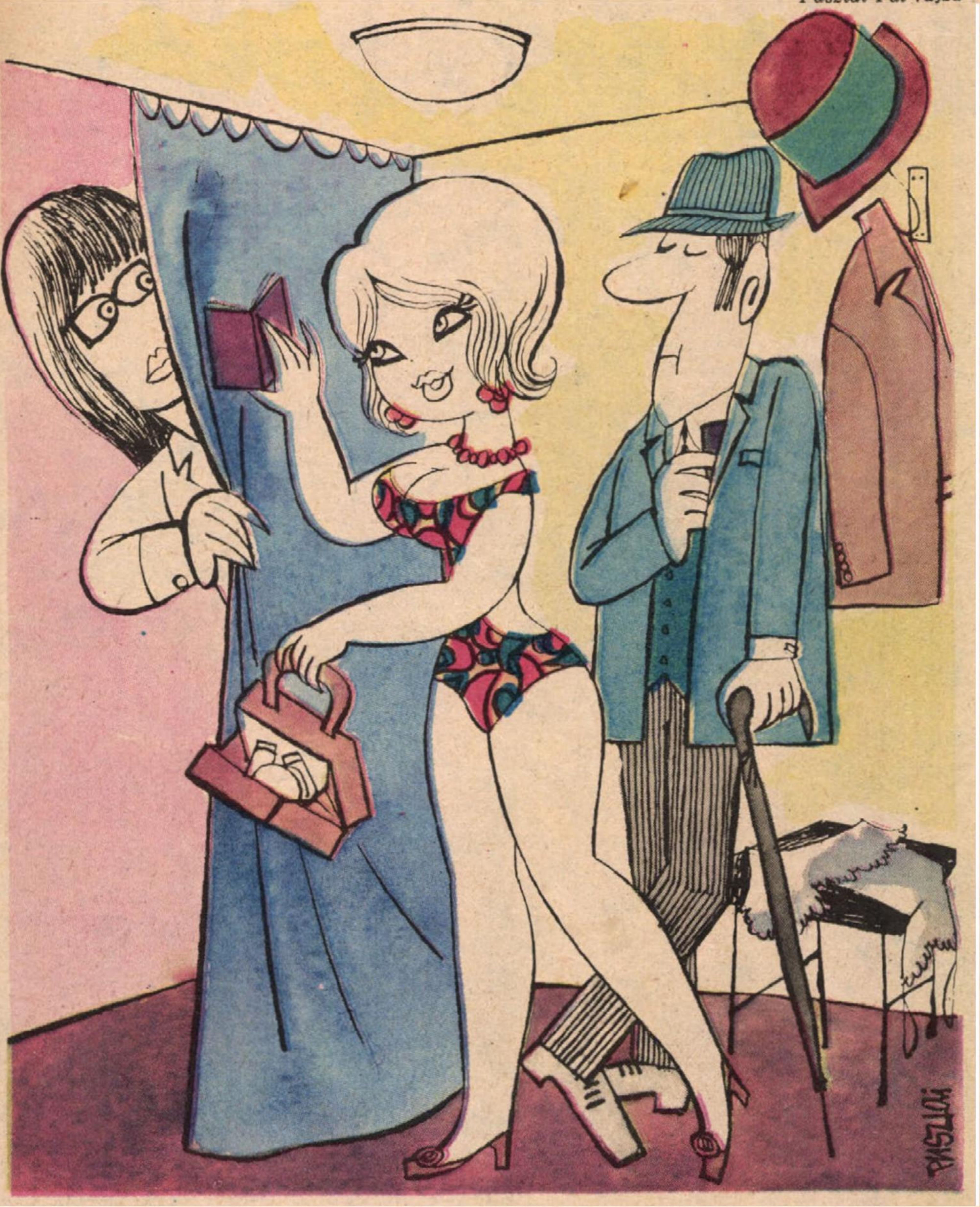

– Igazolom, hogy ő a férjem, csak rá akarom beszélni, hogy vegye meg nekem ezt a 700 forintos fürdőruhát.

Régi muzsikusok jókedve

HITELES TOLMÁCSOLÁS

Mascagni Londonban vendégszerepelt.

Egy délelőtt, amikor a szállodából eltávozott, ismerős dallam ütötte meg a fülét: az egyik mellékutca sarkán egy kintornás a *Parasztbecsület* közzenéjét (intermezzóját) játszotta, de galopptempóban.

Mascagni nem tudta megállni, hogy oda ne menjen, és meg ne szólítsa:

— Nagyon gyorsan játszod — mondta a kintornásnak —, megmutatom, hogyan kell.

És megmutatta.

— Ön kicsoda? — kérdezte a mellékutca művésze.

— A darab szerzője vagyok — felelte Mascagni. — Nekem elhiheted, hogy úgy kell játszani, ahogyan megmutattam.

A művész elhitte.

Másnap, amikor Mascagni ismét arra járt, megállapíthatta, hogy tanítása nem volt falra hányt borsó. A kintornás megfelelő tempóban játszotta a közzenét. Nagy tömeg hallgatta.

A *Parasztbecsület* és Mascagni akkoriban igen népszerű volt Londonban, a vándor muzsafi sikerének azonban nem a *Parasztbecsület* népszerűsége volt a magyarázata. Más.

Az olasz zene jeles interpretálója nagy fehér táblát akasztott hangszerére. S a táblára ezt írta:

„Edward Dell zenegép tulajdonos, Mascagni tanítványa."

A TITOK

Toscanini megkövetelte, hogy az előadóművész olyan híven tolmácsolja a költő művét, amilyen híven egyáltalán lehetséges; nem tűr egy tizedhatodnyi eltérést sem. S ha kell, tízszer is elismételteti a művészekkel ugyanazt a dallamot, ismételteti teljes hanggal mindaddig, amíg az énekes kifogástalanul nem szólaltatja meg.

Ezt cselekedte Geraldine Farrarral is, aki nem csak világhírű énekesnő volt, gyönyörű asszony, de egy európai uralkodó bizalmasa is.

Geraldine Farrar fellázadt a fiatal karmester „terrorja" ellen. És az ötödik ismétlés után felcsattant:

— Maestro! Én művész vagyok! — jelentette ki ingerülten.

Mire Toscanini így felelt:

— Biztosíthatom róla, asszonyom, hogy tőlem soha senki sem fogja megtudni ezt a titkot.

VÉDEKEZÉS

Londonban egy sikkasztó áll a bíróság előtt.

– Mit tud felhozni mentségére?

– A feleségem és három gyermekem éhezett, bíró úr!...

– De miért kellett akkor ezer fontot sikkasztania?

– Ami igaz, az igaz: elkényeztetem őket!

KRIMI

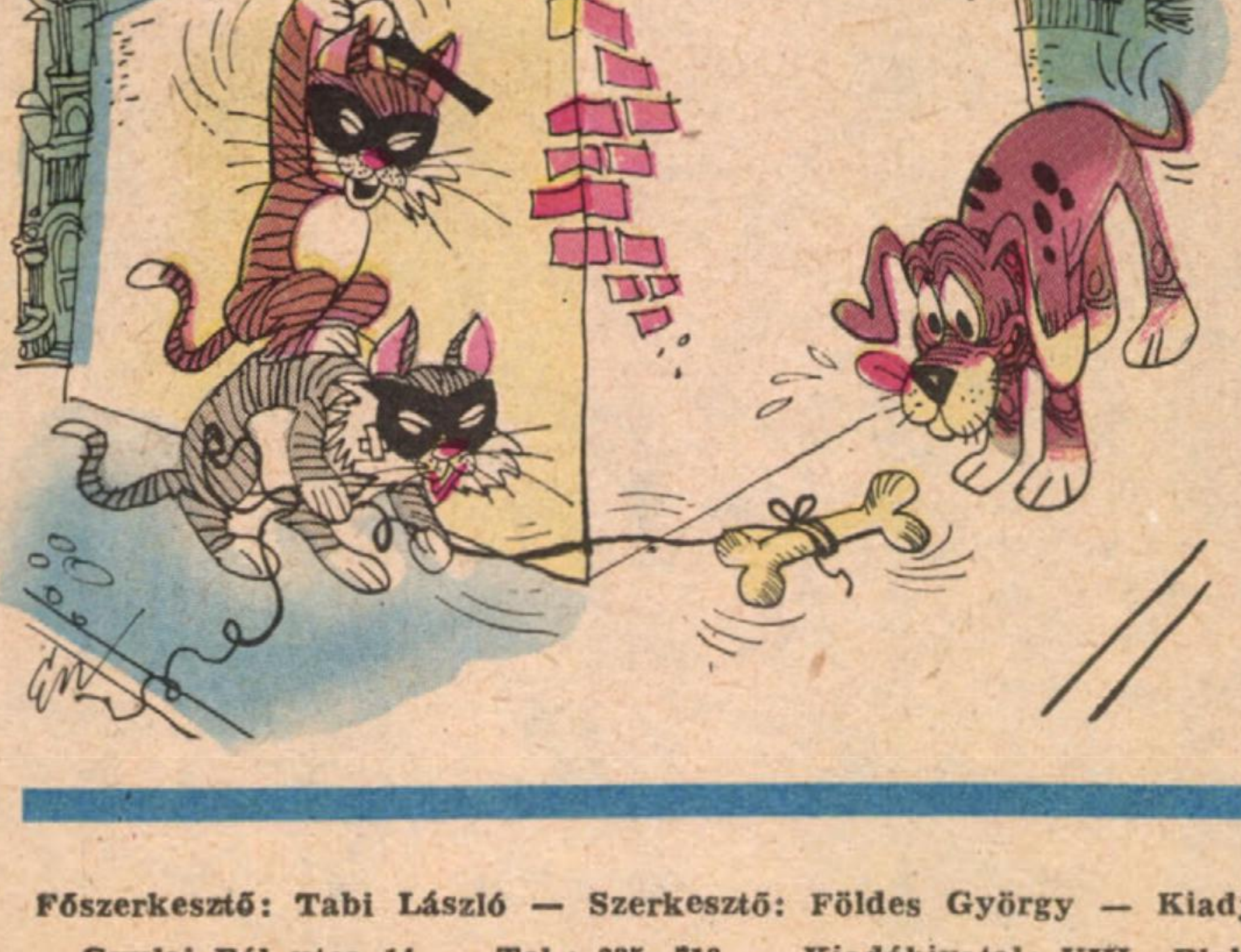

RUHA TESZI AZ EMBERT

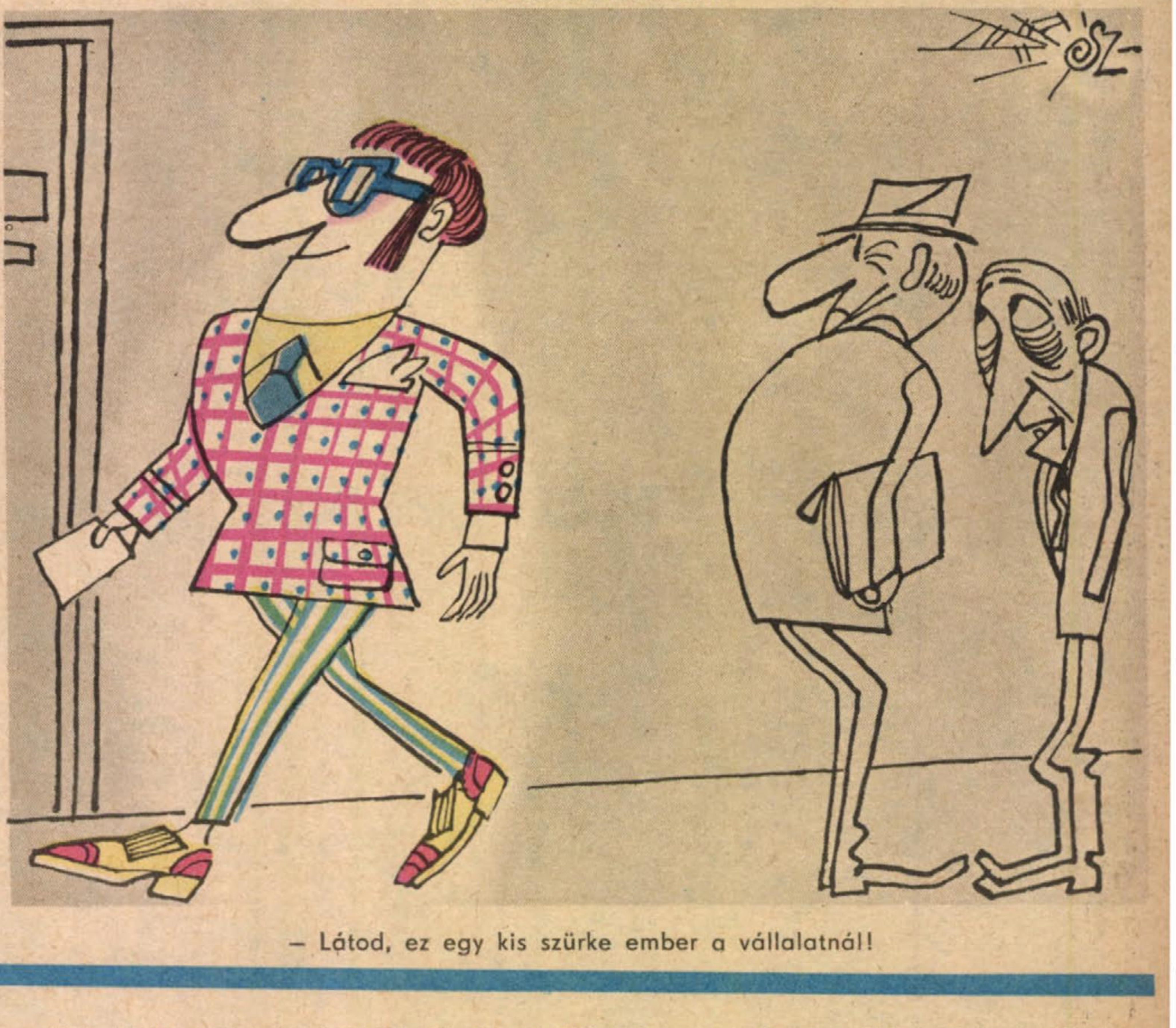

– Látod, ez egy kis szürke ember a vállalatnál!

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504 Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.2789/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre